

Sodrásban 2013

Sodrásban 2013

*Amatőr költők
antológiája
2013*

2013

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borító: Dezső Ilona Anna

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes
(<http://www.iropult.hu>)

ISSN 2060-565X

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Baranyai Attila

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

Tartalomjegyzék

TARTALOMJEGYZÉK.....3

ÍRÁSAINK:

BAKOS LÁSZLÓ.....11

BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI).....11

BODÓ CSIBA GIZELLA.....16

BUDAI ISTVÁN.....20

CHRENKÓ PETRA.....21

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET.....26

CSEREI HAJNALKA.....27

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS.....34

CSORDÁS BARBARA.....42

DOBROSI ANDREA.....45

DÁMA LOVAG ERDŐS ANNA.....50

FAZEKAS IMRE PÁL.....51

FAZEKAS MARGIT (SZOMORÚFŰZ).....53

GERE IRÉN.....56

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA.....60

AMATŐR KÖLTŐK ANTOLÓGIÁJA

GÓSI VALI.....	66
GYÖRKE SERES KLÁRA	68
HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)	70
HERENDI JUDIT	74
JALCS IRÉN	78
KAMARÁS KLÁRA.....	80
KECSKÉS ANDRÁS	82
KESZY-HARMATH DÁNIEL	84
KISS ANGÉLA (MIMANGI).....	86
KONCZ-KOVÁCS ANNA	91
KÜHNE KATALIN.....	93
LÁM ETELKA	98
MAYER ZSÓ.....	107
MILBIK JÓZSEF	111
MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT	115
MONOK ZSUZSANNA (KIKELET).....	116

P. BORBÉLY KATALIN	118
SCHUMACHER ILONA.....	119
SZABÓ EDIT IRMA.....	120
SZELES GYÖRGY	123
SZEPESI ZSUZSANNA	127
SZILVÁSSY ILDIKÓ.....	128
TÓTHNÉ FÖLDESI ILONA	129
VALKÓCZINÉ KATALIN (KAKTUSZ).....	131
VARSÁS FRIGYES	134
VEHOFSICS ERZSÉBET.....	138
VITÁL MÁRIA	140
VOJAZS – VARGA ZSOLT	150
<u>BEMUTATKOZUNK.....</u>	<u>153</u>

GRAFIKÁINK/FESTMÉNYEINK:

HORVÁTH ILDIKÓ: ÉLETBOLYGÓM	8
HORVÁTH ILDIKÓ: ÉRZELEMÁRAMLÁS	10
HORVÁTH ILDIKÓ: TENGERI ÉLETEM.....	41
HORVÁTH ILDIKÓ: EGY ÉV	83
VÉBER NOÉMI: A TENGER SZEME	152
VÉBER NOÉMI: HULLÁMOK KÖZT	154

HORVÁTH ILDIKÓ: ÉLETBOLYGÓM

Trásaink

HORVÁTH ILDIKÓ: ÉRZELEMÁRAMLÁS

BAKOS LÁSZLÓ

Debrecenben...

Elmész messze, mindjárt indul a vonat.
Elviszi a nagy gép a valóra vált álmokat.
Utolsó perc, a csók íze marad,
Szemeid fénye égett belém,
Ez emlékként kísérti az álmat!
Üres az ágy, üres a szoba,
nem tölti étellel a létezés zaja.
Csend és emlékek emelnek falakat...
Szeress úgy, hogy két karod betemet,
Úgy, ahogy megváltja szívem szívedet!
Szeress úgy, ahogy senki nem szeret,
Úgy, ahogy ebben az életben nem lehet!
Add értem az életed, májusom, kedvesem...
Tudod, mikor szerelmes szívedre gondolok,
Akkor a felhős, sötét égen is csillagod fent ragyog.
Nem vagyok jó, és ha kéred, hát öledbe halok.
Gyönyörű búcsút szívemért zengnek az angyalok.
Kérlek, adj örökül szívedből egy darabot,
Mert nélküled én oly árva és szegény, kóbor lélek vagyok.
Csillagom, gyönyörűm, ajkaidon csüngve a tested melegén,
árván halok. Szeretsz? A végzetem Te vagy, így élnem kell,
takard hát bűnömet...

Valamit mondom..., drága gyermekem, lásd, őszbe fordítják a
gondok a fejem. Tudom, nehéz hallgatni az intő szót,
büszkesége élteti a lázadót.
Én is voltam egykor makacs és konok, elhittem azt, hogy én
mindent tudok.
Elbuktam százszor önzőségem miatt, beláttam régen az
elkövetett hibáimat.
Kudarccal ért éppen elég, nehéz elviselnem a múltam terhét.
Most itt vagyok én, és óvlak, mint egykor óvtak engem is,
segítetek megfejtetni az élet nagy rejtelmét.

BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI)

Disznó

Eledelem kukorica,
Az én nevem: mangalica,
Van bőven rajtam növő háj,
Nem fenyeget a karcsúság.

Otthonom szagos disznóól,
Mint birkának az akol.
Nem vagyok valami jó modorú,
Böllért látván leszek én szomorú.

Énekes madár

Énekes, énekes
Madár,
Ül szépen, kecsesen
A fán.

Ha megrendül
Az ág,
Továbbrepül,
Elszáll.

Ha jó kedve van,
Trilláz,
Kakastól talán
Bifláz.

Fészket rak
A fán,
Benn van a
Tojás.

Mikor kikel
Fióka,
Nem lesz ottan
Pióca.

Megtanulja a repülés
Csínját-bínját,
Jövőre, ha majd visszatér,
Választ is párt.

Birka

Kicsi vagyok, toklyó,
Szerintem ez tök jó,
Ha megélem a nyolc hónapot,
Nevem megváltozván lesz kos.

Párom a jerke,
Legelőre gyertek,
Kihajtanak minket
A terelő ebek.

Fülemben a krotália,
Anyám szólít: Gyere fiam!
Benned lesz a sok lanolin,
Nem lesz belőled krinolin.

Napos csibe

Én vagyok a napos csibe,
Ma sem megyek a bölcsibe,
Fenekemen tojánhéj,
Tyúkanyóka minket megvéd.

Eledelem csibetáp,
Ettől nővök nagyra ám,
Kakas leszek vagy tojó
A baromfiudvaron.

Békegalamb

Én vagyok a béke madara,
Főleg, ha fehér, szép a tollam.

Ha meghallom a turbékolást,
Szinte azonnal fészket rakok a fán.

Kifejlődött megnőtt fiókám,
Lehet postás akár vagy bármi más.

Kukoricát, magokat csipegetek,
Amit baromfiktól is elveszek.

Kakas

Kora reggel kukorékolok,
Szép volt az én csibe korom,
Táplálékom néha gyom,
Melyet zúzám agyonnyom.

Hívnak engem az udvaron,
Óvni való tojó tyúkok,
Melyeket olykor meg-megmagozok,
Hogy csirkék lássanak napvilágot.

A testemet fedi sok színes toll,
Így észre lehet venni távolról.

Mielőtt elindulok...

Mielőtt elindulok, tükörbe nézek,
De ezután egy képre is nézek,
Vidámságára, kedvességére szükségem is van,
Egy csodálatos kismajom néz rám, pár szál hajával,
Tekintetéből sugárzik a kíváncsiság,
Vajon ebben az életben mi vár rám?...

Rádió

Ha beállítanak engem a hullámhosszra,
Feltekernek gombommal a leghangosabbra,
Gyakran szól is belőlem a bulizós nóta,
Nélkülem nem megy jól a táncolós figura.

Ha lecsavarnak,
Szólok én halkán,
Így is mehet
Bármely munka.

Reggel lehetek ébresztő,
Kellemesen is köszöntő,
Szól belőlem hírözön,
Amit felolvashat egy nő.

Elhangozhat olykor
Sok-sok szörnyű dolog
A világ minden tájáról,
Mindenféle jó sportágról.

Ha megunnak,
Nem kívánnak,
Mutató ujjal
Is kikapcsolnak.

BODÓ CSIBA GIZELLA

Káinok és Ábelek - 2013

„Gyalog megyünk felfelé a nagyon meredek, keskeny utcákon, lépcsőkön. Gyerekek hada játszik a meredek útkanyarok öblében felállított színes hintákon: nevetnek, integetnek. Hatszáz-tíz lépcső felfelé, amikor elfogynak a házak. A kopár dombot erősen süti a nap, túljárunk délidőn. Kaptatunk lihegve, jókedvűen, kíváncsian.

Alattunk Damaszkusz.

Kifulladásig érünk fel a hegytetőre, a lépcső végénél álló fehér házhoz. Pici átriumos udvar fogad. A keskeny térben két fa áll a fényesre koptatott kőlapok között, alattuk macskacsalád alszik békésen, egymást szorosan átölelve. Az anya fél szemét kinyitja a fényképezőgép villanására, de az ijedség jele nélkül. Láthatóan megszokták az idegeneket.

Rezzentelenül csend van, mindent átfonó nyugalom.

A nap már a kora délután melegét ontja a hegy fehér köveire, a ház fehér falára. A házat körülölelő kőpárkányra roskadunk rövid szusszanásra. Elfogyasztjuk maradék ásványvizünket, elrágcsáljuk a hazai győri keksz utolsó töredékeit, míg a hatalmas város látképén merengünk. Ide nem hallatszik fel a városi zsongás. Megjelenik fogadónk, a ház idegenvezetője, s kéri, hogy induljunk utána. Cipőinktől természetesen meg kell váltanunk, s könnyű, fehér köntöst kell magunkra öltetni. Fehérré meszelt előterbe lépünk, ahonnan néhány meredek lépcsőn még felkapaszkodva hosszú terembe érünk. A vezető int, hogy foglaljunk helyet, majd nesztelenül lépve magunkra hagy. Mekka felé néznek az imafülkét imitáló festmények – huszonhét, ha jól számolom gyorsan körbefutó tekintettel –, előtte imaszőnyegek. Félkörben letelepedünk. Hátam a hús falnak támasztom. Jólesik a hűvös is, a pihenés is. Imádkozni hoztak fel bennünket, ráhangolódni arra, amit majd megtekintünk, vagy rövid párbeszédre Istennel, de ezt csak akkor fogjuk fel, amikor kis idő múltán megjelenik a fiatal férfi, s halkán kérdi,

hogy végeztünk-e? (Mi el sem kezdtük, mondom befelé röstelkedve).

Elhagyjuk az imatermet, s egy nagyon alacsony ajtónyíláshoz érünk. A belépéshez mélyen meg kell hajolni, s nekem, a legalacsonyabbnak is fejet kell hajtanom.

Apró helyiségbe jutunk, ami egy „barlang szája”. A „barlang szája” kifejezés valóban tökéletesen illik rá. A barlang vöröses fekete köve tudniillik egy hatalmas nyitott szájat formál, idő feketítette szájpadrólásán a bordázat és az erek útja is látható, s a hatalmas, vaskos nyelv. A nyitott száj egyik oldalán a kőképződmény fogsort formál.

Heten vagyunk, betöltjük a helyiséget, érezzük egymás lélegzetvétélét.

- Ez az a hely, ahol Káin megölte Ábelt! – jelenti ki megilletődött komolysággal a férfi, s gyengéden megérinti a barlangszáj szélét.

- E bibliai gyilkosság után a Föld nagyot sóhajtott. A sóhaj után a Föld szája nyitott maradt.

A két döbbenetes mondat után mély csend van.

Míntha a Föld meleg, nedves méhében lennék e pillanatban, úgy érzem magam.

Kis csoportunk némán áll ott, ahol a hagyomány szerint a földet vörösre festette a Káin által irigyelt és meggyilkolt testvér, Ábel vére!

Bibliai földön, bibliai helyszínen, az emberemlékezet szűk barlangjában másodpercekig teljes csend van.

- A kőben – mutat fejünk fölé – Gábiel arkangyal keze nyomát őrzi a szikla. Hatalmas tenyér öt ujjja nyoma bemélyedve a sziklába.

- Ez a hely mindig szent hely volt – folytatja néhány másodpercnyi csend után. Itt találkoztak később a keresztények, itt imádkoztak, s ezen a nyíláson keresztül menekültek, ha üldözőik megjelentek, - mutat a barlangszáj melletti szűk, nagyon alacsony kijáratra.

Itt legfeljebb kúszva lehetett távozni – gondolom szintén ki-mondatlanul.

Az alacsony bejáratnál mélyen meghajolva, egymás után elhagyjuk a „bűn barlangját”.

Ez a látogatás nem volt a programban.

Mítosz, legenda, hogy ez ősi föld helyszíne volt a bibliai testvérgyilkosságnak... nem tudhatjuk biztosan. De bevalom, azt sem tudtam, hogy e földön járt Gilgames az örök élet titkát kutatva!

Testvérgyilkosság – az idők kezdetén – és az örök élet kutatása!

Irigység, előjogok igénye, testvérgyilkosság! Bűn az idők kezdeté óta – és vajon az idők végezetéig?

Visszafelé a lépcsőkön új látogatók kaptatnak felfelé. Fiatal néger férfi kérdi, honnan jöttünk? Magyarok vagyunk – válaszolom. Ő Amerikából, Kaliforniából jött, hogy megnézzze ezt a helyet – mondja mosolyogva, s indul tovább.

Még elgondolkodva ballagunk le a Damaszkusz fölé nyúló Kassziun-hegyről, a Szent helyről, de a lépcső aljánál az első szűk utca torkolatnál már a csillogó szemű, derús gyerekhad fogad és kísér bennünket, s vár a jellegzetes színes kis teherautó, réz-gombjain villognak a napsugarak. Vezetője szédületes sebességgel mozog, fordul a kanyarokban, élvezzi, hogy nem tudjuk megállni kacagás nélkül, ahogy ide-oda dőlünk a jármű platóján. A vidám jármű közeledik Damaszkusz belvárosa felé.”*

2007-et írtunk, amikor átéltem és leírtam ezeket az élményeket.

Csupa ősi szépség nyomán járva, egy békés országban, ahol mindnyájan megtapasztaltuk a szíriai emberek segítőkészségének magas fokát, kedvességét, szeretetét.

Fegyverek ropognak ma! Borzalmas arca tekint ránk a testvéreink nem nevezhető háborújának. A menekülők arcán a békés mosolyt a félelem festette át, a halál fagyott grimasza váltotta fel.

Az ország kapuinál bevetésre készen pusztító eszközök várokoznak, hogy „megvédjék a világot” – ettől az országtól!

Testvért a testvértől! Testvért a testvértől?
Káint Ábeltől?
Istenem, a Föld sóhaja lehet, hogy ma a Föld üvöltésévé válik?
Az az üvöltés nagyobb barlanggá változtathatja a Föld száját!
Ha...!

Szeretném, ha a Föld holnap énekelne örömeiben!

Budapest, 2013. szeptember 9.
(*részlet a *Damaszkusz kapujánál c. könyvemből*)

Uszadék-fa

Lezúgtam vad folyók sodorján,
most vergődéssel, ringatással, nekikoccanással,
libeg uszadék-fa lelkem.

Köröttem finom íveket ír le a víz-erő,
Kilökött lélek vagyok a partra, aki már hagyja
Hogy rajta az elemek uralkodjanak.

Felismerem, a folyó mi simul velem,
olyan mozgás, mint Univerzum-kereveten
heverés, leesés, mesés.

Uszadék-fa létem koszos hab-csókokat kap,
Magasodom a hullámokkal,
És esti kékörvényben
Felkavarom a csillagokat.

BUDAI ISTVÁN

Kérdés válasz nélkül

De mi az, ami fáj még,
Mintha sötét éjben járnék,
Mintha mindig jóra várnék,
S közben, mint napon az árnyék,
A sors a fejem fölött átlép?

Barátunk sírjánál állva

Barátunk sírjánál állva
nagy a súly, mi szívünk nyomja.
Hat évtized sírba száll ma,
Vele együtt minden gondja.

Mi mégsem tudunk megnyugodni,
tudva, hogy lassan vénülünk,
azon kezdünk gondolkodni,
hogy mi is ide készülünk.

Hisz fölöttünk is eljárt az idő,
S lassan véget ér az utunk.
Számunkra csak múlt, nincs jövő,
végül mind a sorsunkra jutunk.

Barátunk sírjánál állva
Megzendülnek az égi lantok,
S mi dermedt szoborrá válva
halljuk: hullnak a sírba a hantok.

CHRENKÓ PETRA

Őszinte válaszáért

Kérdezlek én téged, kié lehetsz?
Természeté, ki megalkotott téged,
Ki formálta tökéletes éned?

Vagy édesanyádé, ki felnevelt, és
Csiszolta bensődet, hogy olyan légy,
Kit nekem teremtett az Isten?

Esetleg a Földé vagy?
Kin jársz-kelsz, s keresed utad,
Kitől távol sosem vagy?

Lehetsz-e enyém,
Kinek szíve már tiéd? Viszonzásul
Adod-e tiéd? Szavam adom én,
Vigyázok rá, míg csak engeded.

Magányos fény az égen

Egy csillag tündököl az égen,
Ékesen, magányosan, de büszkén,
Ő az egyetlen s elveszett.

Kinek fénye ma borús égen
Beragyogja az eget,
Tükröződő felszínen keresi párját.

Nem leli sehol, csak
Tóban képe jelenik meg előtte,
De rájön, hogy ez ő maga.

Keresi-kutatja, s szél segíti
Tervében: az iszonyatos felhőket
Tovafűjja, messzi-messzi égre, vidékre.

S a kis csillag megleli párját,
Örömében hozzá közel akar lenni,
S hullócsillag képében esni kezd.

Az én tollam, az én ecsetem

Nem hallatom hangomat,
Csöndes vagyok.
Mi tollamból ered, titokban tartom.

Nem is merem másnak mutatni,
Félek az ítélkező szavaitól,
Ha nem is rímes, s nem kerek
Nem oly verses, mint egy Ady-vers.

De regélni én így tudok,
S ha tetteimmel nem is,
De szavaimmal alkothatok.
S írhatok, míg érzek s élek.

Hiszen engem ez éltet,
Papírra vetett soraim:
Mit és hogyan érzek
Vagy teszek; azt, mint itt leled.

A szív dala

Tárd ki lelked, mutasd meg valód,
Hallgasd szíved lágy zaját,
Életed egyetlen szűk szavát.

Mit ezzel érzel, az az igaz,
Hisz ő fáradhatatlanul kihagy,
Hallgasd hát örök dalát.

Ha ő kalapál s izgatott,
Csak úgy harsogva ver,
Akkor szerelem ütemét zengi.

Képes vagy-e meghallani,
Mit szíved diktál,
S most e kéz papírra irkál?

Hisz szíved őszinte,
Csak ő az, ki érted zeng.
Hallgasd hát örök dalát.

Ha lassú, lágy a zörej,
Akkor hát megbékélt,
Végre párjára lelt.

Hiszel-e még a szív szavának,
S hallgatsz-e rá figyelmesen?
Mert ő tudja, mi a legjobb neked.

Tárd ki lelked, mutasd meg valód,
Hallgasd szíved lágy zaját,
Életed egyetlen szűk szavát.

Szerelem színeiben

Szürke napon színessé teszed nappalom,
Színezd hát ki az életem, perceim.
Színessé tedd hát mindenem,
Hadd érezzem magam különlegesnek.

Használj sok ékeset, pirosat, zöldet és kéket,
Hogy a szivárvány irigyeljen engem,
Mutasd meg színekészleted,
És tégy engem varázslatossá vele.
Legyek természetes, de igazán egyedi,

Legyek olyan, ki lenni akarok majd egyszer...

Színpompáim hadd eregessen...

Csalfa ősz

Tavasza van ismét – nyár után?
Tavasza lenne? Hisz minden oly boldog.
Vagy tán átaludtam a nyarat, s a sok
Végség most újra elszaladt?

Természet, átversz-e engemet,
Hogy ily szépen mutogatód lelkedet?
Hisz a fű – zöld, a fák is burjánzanak,
A madarak reggel csivitelnek.

Szél, súgd meg nekem a titkot,
Mi folyik itt: tán tévedek, vagy csak remélek?
Túl enyhe vagy, hogy ősz legyél,
Természet anyánk játszik-e?

Vagy tán én vagyok túl boldog,
Túl boldog, hogy lássam,
Semmi sem oly szép zöld, s már
Zordul az idő, tán én vagyok vak
E hihetetlen szerelemtől?

Tündöklő kincsem

Kincsem, Kincsem, Egyetlenem,
Tündöklésed: szikra
Mindent megvilágító ragyogása,
Hiú sok ember mind magának akar,
De te, kincs, te már csak enyém lehetsz.

Kincs lehetsz, színes vagy akár átlátszó,
Sötét, mint az éj, világos, mint a nap,
Nem érdekes, csak légy enyém,

Tudom, önző vagyok, hogy senkinek sem adlak,
De kérek, értsd meg, te vagy, kit kincsnek nevezek.

Az egyetlen, az örök elérhetetlen.

Fecskék szárnyán

Fecske az égen, szabad a szíve,
Szabadnak lenni oly légies, oly különleges,
Fecske lennék, oly száz vagy ezer,
Ki száll-száll ott fenn, az égen.

Fecske, ki szerelmes, annak
Szíve a leglelkesebb,
Szerelmesen a legszabadabb,
Én ott fent a nagy s kék égen.

Fecske lennék, hisz kettő szíve
Összeakad, s egyként dalra fakad.
Szívednek szárnya a vad
És útjában már sose lesz gát,
Szabadon repülhet fenn, fenn az égen.

Szabad vagy, hiszen a türkiz égen az ott – te vagy,
Te, te s te, dalolj, madárka, míg lehet,
Költözni lassan délre kell,
S a fecskemadár, szerelmes szívével,
Száll messze délre.

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

Szeretlek /petla-versek/

Úgy mondom el Neked,
mint patak csobogása,
mint lombsusogás
a májusi erdőn,
mint visszhang, mely
öleli a hegyeket.
Már fénylik a határ.
Ragyogásában két sziluett
emelkedik a holnap felé,
s a kapu árva lakatja
lehull, mint ősszel a
rozsdamart falevél.

Kapaszkodunk a
leheletnyi mában.
Lábunkhoz bújik a
messzeségben
megrekedt idő.
Szemedben fények ülnek.
Megérintenek,
mint mikor fénysuhanás
rezeg a szemközti fán.

Egymásbasarjadunk.

Haiku

Komor, ködszitált
ősz karjába hull a nyár.
Haldokló lélek.

CSEREI HAJNALKA

Egy élet darabkái

A kádban üldögélt éppen. A ritka pillanatok egyike volt ez – bár nyugodtan mondjunk csak *órá*t –, hiszen már évek óta csak zuhanyozásra jutott ideje. Forró gőz töltötte be a szobát, a WC fölött lévő ablakot becsukta már akkor, amikor elindította a csapot. A hideg maradjon csak odakint. A látszat ellenére most is sietős volt a dolga. Mint mindig... Rendszerint túlvállalta magát, és ugyan minden munkáját időre befejezte, de ennek a folytonos sietés volt az ára.

Ezen a vasárnapon még csak egy órával volt lemaradva a tervezetthez képest, de a biztonság kedvéért alig engedett vizet a kádba. Talán így nem akaródnak majd olyan sokáig benne maradni – gondolta. Tíz centiméter magasra ért a víz, a combjai felét borította pusztán be. Megnyugtatta, ha a markával két oldalról vizet mert rá, és hagyta a lábai között visszacsorogni, most azonban nem jutott erre túl sok ideje. Éppen a haját mosta. Letérdelt, a fejét pedig lenyomta a kád aljáig. Összeszorította a szemét, és a két kezével vizet mert a tarkójára, amíg elég nedvesnek nem érezte. Mindig így tett, ha zuhanyzás helyett mégiscsak fürödhetett.

Hosszú, sötétbarna haja volt. Teljesen átlagos haj, amolyan „normálisan” sima haj – ahogyan mondani szokták. Se nem túl hullámos, se nem túl sima. A fenekéig ért. Szerette ugyan kiengedve hordani – mindenki azt mondta, sokkal jobban áll úgy, ezért lassan ő is kezdte így gondolni –, de mostanság a sok rohanás miatt egyre gyakrabban kötötte lófarokba. Hiába, valamin spórolni kell az idővel – mondogatta magának a tükör előtt mindig, és ezt kompenzálандó kifestette a szemét.

A tusolófejet a csapra akasztotta, mert a falon lévő tartó már réges-régen letörött. Nem is tudta pontosan, hogy volt-e valaha egyáltalán, vagy csak egy filmben látott valamikor az emlékeiben szereplő kis vasdarabhoz hasonlót.

A víz égette a bőrét, de ez nem zavarta. Úgy érezte, belülről folyton kihűti valami, és még akkor is melegítőt kell a póló alá vennie, amikor más már régen szellős ruhákban jár. Jólesett neki a forró víz, miközben arra gondolt, elrohan fölötte az élete. Már huszonhat éves, és még mindig ugyanazon a lerobbant helyen melózik, ahol a pályafutását kezdte az egyetem elvégzése után. Hirtelen valami zaj ütötte meg a fülét. Csípte a sampon a szemét, időbe telt, míg megtörölte, és fel tudott nézni. De semmi különös – gondolta –, megmozdult a tusolófej a csapon. Mindig is ijedős volt. A filmektől is folyton frászt kapott, akkor is, ha előre tudta, mikor mi fog történni. Az öccse ráadásul állandóan rémisztgette őt kiskorukban, és ő tizedszerre is bedőlt minden cselének. De ez már régen volt, nem kell rá emlékezni.

A félelem érzése nem volt ismeretlen számára. Amikor iskolába ment, folyton csúfolták a vékony lábai miatt, és mindig attól tartott, valaki ismét csontvázként rajzolja le a „művészetek” órán, vagy esetleg a biológiakönyvből az ő nevét firkálja a csontváz mellé. Persze, azóta már vagy tíz-tizenöt év is eltelt, minek is emlékezni rá? Gyerekek voltak mind. Nem tudták, mit tesznek. No, talán ezért jobb huszonhat évesnek lenni. A felnőttek legalább megtanulják, hogy néha illik hazudni. Nem is olyan nagy baj, ha elrohan az élet. Eszébe jutott váratlanul, hogy az iskolaévei alatt megfordult a fejében néhány-szor az öngyilkosság gondolata, amit – a szüleire gondolva – mindannyiszor elhessegetett. Lídia elmosolyodott a kádban. Az *öngyilkos* szó már régen nem jutott eszébe, pedig akkoriban a félelmei is visszatartották ettől. Mi lesz, ha nem képes megölni magát, és csak fájdalmat okoz magának? Mi van, ha valami visszafordíthatatlan lesz a tette következménye, és még rosszabbá válik minden? Nem ritka az ilyen gondolat. Minden második tininek megfordul a fejében, hogy véget vet mindennek, de idővel ezt kinövi a legtöbbször. Nem csoda, hogy neki is felötlött az elméjében annak idején. Még szerencse, hogy mára már kiegyensúlyozottá vált az élete.

A lány testére hideg vízcseppek hulltak a kád pereméről. A félrecsúszott tusolófej az oka, ezt ő is tudta, de a feje még

mindig habos volt, ezért inkább arrébb húzódott, hogy ne érezze annyira őket. Eszébe jutott, hogy néhány éve egyik munkanapján pont ilyen hidegen szemerkélt az eső, amikor ő éppen az udvaron sétálva próbálta visszafojtani a könnyeit. Hogy miért is volt sírhatnékja, azt most nem tudta pontosan felidézni, de annyira emlékezett, hogy néhány rosszsont kölyök volt az oka, akik semmilyen tiszteletet nem mutattak iránta. Arra gondolt, mennyire képes megváltozni minden csupán néhány év leforgása alatt. Kitérölte a kezével a szeméből a szempont, és felpillantott a tükör alatt lévő polcra. Tele volt parfümmel. Azt a néhány különlegesebb alakút – azok egyébként nagyon drágák – alig néhány hónapja kapta ajándékba azon a szépségversenyen. Még a takarítók is megdicsérték a szép alakjáért. Nevetnie kellett, ha eszébe jutott, hány hódolója akad mostanság: alig tudja levakarni őket magáról. Persze, mindez gyorsan elmúlik. Ha nem lesz ennyire csinos, ha arcán elötűnnek az otromba ráncok, minden a régi lesz. És megint le fogják nézni. Vagy talán semmi sem fog változni. A sors kiszámíthatatlan.

Sosem értette, hogyan is nyerhette meg éppen ő szépségversenyt. Belátta ugyan néhány éve, hogy mióta kitélt az alakja, rá lehet mondani a *csinos* jelzöt, de... Nem látta szépnek magát a tükörben. Szinte hallotta, amint elsőéves gimnazista korában egy nagyobb lány lófejűnek hívta. Látta magát, amikor kiskorában a párválasztó játékoknál egyedül maradt, vagy éppen a vastag szemüvegű, vörös hajú, szeplős fiú került mellé, mert vele sem akartak a többiek játszani. Hiába teltek el az évek, ő ugyanazt az arcot látta ma is. Átlagos haj, átlagon aluli arcforma, óriási orr. A szépségversenyre egy barátnője nevezte be, születésnapi meglepetésnek szánta.

Végre befejezte a hajmosást. Öblítés, hajbalzsam, öblítés, csavarás. Felcsatolta a haját, és rápillantott a telefonjára. Még 40 perc indulásig, úgyhogy időben van – vette tudomásul. Hátadólt a kádban, a lábát pedig felhúzta, hogy a lábfejét teljesen fedje a víz, és ugyanabban a pillanatban óriási csattanással a tusolófej a kádba zuhant. Lídia felült, és a fémдарabot bámulta, de nem nyúlt hozzá. Ha nem fejezi be a hajmosást, most ta-

lán a halántékát ütötte volna meg ezzel. Ki tudja? Elájul hirtelen, és belefut a tíz centiméternyi vízbe. Körülbelül másfél óra múlva érkezik haza az édesanyja, és akkor majd megtalálja; mentőt, orvost hív, de már késő lesz. Soha, senki nem tudja meg, mi történt, vagy ha mégis, arról beszél majd az egész város, milyen banális kis balesetben hunyt el a szépségkirálynő. Az újságok is megírják, sőt az internetre is felkerül a hír, és különböző közösségi portálokon többen megosztják majd. Az üzenőfala megtelik *Nyugodj békében* hozzászólásokkal. Hiába! A közösségi oldalak miatt sokkal népszerűbb lett mindenki.

Megint elmosolyogta magát. Micsoda fantáziálás! Hogy a sors keze csapna le rá cserébe azért, hogy neki nem volt ereje megtenni annak idején? Annak idején... Hiszen gyerek volt! Ha majd egyszer meg kell halnia, biztosan nem így fog történni. Mennyire kényelmetlen dolog, hogy valakinek a holttestére meztelenül találjanak rá! Visszadőlt a kádba még néhány percig, de lassan rohannia kellett ismét. Kiszállt a kádból, gondosan megtörülte a testét, mert nem szerette, ha itt-ott nedves marad. A törülközőt magára csavarva elővette a hajszárítót. 20 perc múlva felöltözve hagyta el a házat. Ezúttal a sminken kívül a haját is kiengedte, és gondosan megigazította. Az ajtót kulcsra zárta, a kulcsot pedig a táskája cipzáras felébe tette. Kivette a zsebéből a telefonját, elküldött egy gyors sms-t, az órájára nézett, majd beült az autójába, és elhajtott.

A rendőrség másfél napig kereste, amíg rátalált. Az út egyik meredekebb szakaszán a szakadékba borulva ott állt a kocsija – felismerhetetlen állapotban. Az úton féknyomokat nem találtak, és nem volt arra mutató jel, hogy más kocsi okozta volna a balesetet. A rendőrségi jelentésben az állt: a baleset oka a figyelmetlenség, a huszonhat éves hölgy a megengedettnél több alkoholt fogyasztott, így volánhoz ülve saját halált okozta. A nyomozást egy napon belül lezárták.

A koporsó mellett jobb oldalon egyedül az anyja állt, a többi rokon a másik oldalon foglalt helyet. Lídia sosem fogyasztott alkoholt, ezt mindannyian tudták.

Minden napon

Odakint esőcseppek peregnek,
a levelek táncot járnak a szélben,
körös-körül eltűntek a napfényben
fürdőző pillangók:
könnyezik az ég,
és sír az én lelkem is.

Egyenként hull le egy-egy csepp a földre,
ámbar a csapatszellelem hajtja őket előre,
egymástól függetlenül, és mégis együtt
érkeznek meg a célul kitűzött felszínre.
De hol az ember társa?
Hol a barát, ki a szenvedés talaját felszántja,
és belé az együttérzés, jóindulat,
megértés és őszinte arculat
magját veti?
Társak nélkül a teremtett lény
semmit sem ér.
A barát az, aki helyetted is remél,
amikor te már nem látsz kiutat
a feneketlen mélyből.

Az esőcseppek lassan a földre hullnak,
és egyé válnak a felszín alatt...
S a halandóban újra megszületik a gondolat:
„minden napon, a világ végezetéig!”

Miért egyedül, avagy egy nyelvészagy tekervényei

Ülök az ágyamon magányosan...
egyetlen szó kavarg elmémben:
egyedül.

Sivár és puszta betűsor,
melyben az élet nevű örvény
csak sodor, és megállás nélkül cipel tova.
A magyartanár nyelvészoldala lendületbe jön...
A határozó nem a mondat legfőbb eleme,
az az állítmány lenne,
de ez esetben társul mellé egy kérdő névmás,
ami szintén problémás, hiszen
egy *mer*tel kezdődő mellékmondatot
vár válaszként:
miért?
Megmagyarázhatatlan.
Legalábbis az én fejemben az.
Jöjjenek akkor újabb kulcsszavak,
ezúttal főnevek, bitorak:
szomorúság, kedvtelenség,
nyomorúság, hitetlenség, sírhatnékomság...
-ság, -ség képzősek mind.
Sanyi bácsi szerint nem is léteznek.
Csak mi találtuk ki őket.
Ki tudná megmagyarázni értelmüket?
Nincs nekik... mi az, hogy szomorúság?
Jaj, hogy könnyes a szemem...
azt értem, kérem,
de attól még nem lesz könnyebb nekem
csöppnyivel sem.
Kicsit... kicsit lenne jobb.
Tárgyragos fok- és mértékhatározó.
Már megint felbukkant a patvarkodó
nyelvészagyam egyik neuronja.
Játékba kezd hajszálaim tövén,
és kisimítja gondolatom.

Megy a zene.
Mi az, hogy megy?
Tán lába van neki? –
Legalább mosolyt csalt
egy másik részemre a civódó ☺
Törjön hát elő az egyes szám első személy!
Én folyton panaszkodom: ne félj,
mondom magamnak megállás nélkül,
de csak a kifacsart szívem arca kékül
a felszólító mondat hatására.
Hol ennek a versnek a vége?
Kimaradt az ige...
a mondatból. Hát igen.
Nincs neki... mert *-ság,-ségből* sosem fogy ki a lélek.

Alig éltem...

Alig éltem még néhány évet,
sorsom vonalán máris elszéled
az önző, egoista jellem.
Testvért, barátot azért ad az Isten,
hogy ne legyen az ember
egyedül a világon,
lelkem rejtett ösvényein mégis
az ítélet nyer teret.
„Ne ítélj, hogy ne ítéltess! –
mondja az Írás.
De hogyan tartsam meg szavát?

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS

Egy magyar baka balladája

Ararát hegyén így halt meg egy szegény magyar legény,
Nem félt, nem jajgatott, imádkozott a magára hagyott.

„Hideg van, fázom, köröttem mély, sötét vizek,
Mint a háború, könnyörtelen.

Ararát hegyén várom, hogy Noé bárkája megjelen’,
Hoz reményt, hoz békét talán.”

Hiába várta szerelme, kis falujában hiába várta,
Csak a sas leste, s farkasok marakodtak

Pofájukból csorgó nyállal: mikor lesz már vége.

Takarója lett a végtelen ég, csillagok ragyogtak

Fölötte, mint halottak napján a múlt lelkekért

Égő mécsesek apró fényei, simogatta fű, virág,

Futó szellő, kóbor árny, kopár sziklák

Huhogták vissza a tenger sóhaját.

Bagolyszemekkel bámult rá az éj,

A telihold rideg fényét vasalta homlokára,

S mélyen húsába vájta karmait.

Szegény magyar baka, nem megy már soha haza!

Várta, hogy jön Noé bárkája, várta, hiába várta,

Várta, hogy reggel felkel a nap, hogy éltető melege

Testének ad vigaszt, de csak hideg, vad szelek

Jöttek, és arcába törölték a porló, sós vizet.

Étlen és szomjan így teltek napjai az Ararát hegyén,

Álmodta, szegény... álmodta, szegény, hogy

Ott halt meg az Ararát hegyén.

Szegény magyar baka, nem megy már soha haza!

A Don-kanyarban fagyott, sebes lábába a tél vert

Kemény, jeges szöveget; lázas teste remegett,

Várt örök nyugalmat, már nem reménykedett.

Kis faluja szentmiséjén összesűgött sok leány,

Emlegették, sóhajtottak, egy valaki sírt talán.

Szegény magyar baka, nem megy már biztosan haza!

A Don-kanyar hó-ravatalán utolsó sóhaját lesték
Süvöltő szelek, vitték haza az üzenetet: nincs többé,
Vége, kínok között kiszenvedett.
S majd ha jön a tavasz, foszló testét rabolják
Bogarak, vadak, madarak, zümmögő legyek,
Beléje rakják szerelmük édes terheit, hogy
Fakadjon új élet a halott magyar baka sejtjein.
Atomjai a jövőnek üzennek: élet, élet, élet!
A halál hőrög, nem győzött, az élet megy tovább!
Emléke villan a bogarak szemében, a tücsökzenében,
A fű harmatjában, a lenyugvó nap sugarában,
A tavasz bódító illatában, a nyár melegében,
Az ős ködében, a tél hidegében, a vizek zúgásában,
A halak kórusában, a múltó világban.
Szegény magyar baka,
Végleg ott maradt a Don-kanyarban,
Soha nem jutott haza!
A neve falujában kőbe vésvé a hősök között,
Mindörökké mindörökre!

Sajóládi fehér karácsonyok – 2006

Tovább élnek bennem a sajlóádi fehér telek,
Gyertyafényes karácsonyok,
Ünnepi vacsorák, ízek és illatok,
A csillogó boldog gyermekszemek,
A kerti fák, ahogy a hó súlya alatt hajlik az ág,
Ahogy a lábam alatt ropog a hó,
Mintha cukorból olvasztotta volna a Mindenható.
Bennem megmaradtak a sajlóádi éjféli misék,
Lassan hulló, pelyhes hóban, zúgó harangszóban,
Jó emberek jöttek, jó szívvel köszöntek,
Jó kívánság özönben belebotorkáltunk
A bizonytalan jövőbe...
Vártuk, hogy ránk köszönt az Isten!

Lassan hulló, pelyhes hóban, zúgó harangszóval,
Vártuk, hogy ránk köszönt az Isten!
De bennem megmaradtak a sajlóládi fehér karácsonyok,
A hideg telek, kuvaszcсаholásos, zúzmarás reggelek,
Gyertyafényes, csillagszórós karácsonyok, a fenyőfák,
Ízek és illatok, a boldogan csillogó gyermekszemek,
A kerti fák, ahogy a hó súlya alatt hajlik az ág,
Szébb jövővel.

Ökörnyálás, nyirkos őszben

Ökörnyálás, nyirkos őszben,
Szitáló köd hidegében,
Rég volt arcok elidőznek, felfénylenek,
Megigéznek, ökörnyálás nyirkos őszben..
Kezem nyújtom feléjük, el nem érem,
Szólok hozzájuk, nem felelnek,
Ködből jöttek, köddé lettek,
Ökörnyálás, ködös őszben.
Az idő szitálja emlékeim, szitálja, csak szitálja.
Ahogy fogy az erőm, úgy fogynak az utak,
Reszkető kezű, agg festők
Nem festenek már aktokat,
Csak szürke fákat és szürke házakat,
Ahogy fogy az időm, úgy fogynak az utak.
Ó, jaj, félek! Az emlékezet szitája kilyukad,
Kihull minden emlékem, benne semmi sem marad.
Ó, jaj, félek! Egyre sűrűbb a köd,
Hogyan találok majd haza?
Ökörnyálás, nyirkos őszben,
Szitáló köd hidegében,
Kedves arcok elidőznek, felfénylenek,
Megigéznek, szitáló köd hidegében,
Ökörnyálás, nyirkos őszben.

Somló István néhai miskolci színész emlékére

Temetőben sír a csend,
Szomorú léptű emberek,
Folyik a fájdalom, folyik a fájdalom,
Az idő végtelen, az idő végtelen.
A gyász a sírba száll velünk,
Sokadik utódunk, ha lesz,
Dúlt fejfánkra ügyet se vet.
Ha lejárt a díja sírhelyünknek,
Emlék-díszköveinket rakják
A többi kőre, mindegy, mi volt a fejfánk,
Vas-, fakereszt vagy márvány:
Végül közös gödörbe hányják.
Ha voltunk nemzetünknek nagyok,
Úgy sír nélkül is megmaradunk.
Temetők árkaiban folyik a gyász, a fájdalom,
Halottak napján gyertyafény és virághalom,
Egymásnak örömmel csókot adók,
Rég látott barátok, rokonok, kiken az idő
Torz nyomot hagyott, vigadnának és dalolnának,
Ha nem szégyellenék a halotti halmokon.
Tort ül az idő, a gonosz: meghalunk, meghalunk!
Míg élünk – élünk, ahogy tudunk, előre fáj, ha majd
Nem leszünk, és elsiratjuk életünk, életünk.
Most volt osztálytársunk, Somló István
– aki a Miskolci Nemzeti Színház örökös tagja –
Hamvait álljuk körbe, gyászban közösen és
Mégis egyedül, egyedül.
Láttunk mindig mosolyogni, mulattattál víg mesékkel,
Grimaszt vágtaal, elmerengtél, fanyar humorod őrizték
Az esték, mert bennünk így maradsz meg. Bennünk,
Kik itt vannak körülötted, volt osztálytársaid és
Leendő halott barátaid.
Tort ül az idő az élőkön és a halottak hamvain,
Búcsúzunk Tőled, vagy Te tőlünk, mit se számít!

Születtünk rém okosnak, felettebb reménytelinek,
S meghalunk sután, bután,
Mindenünket elvesztjük a haláltusán.
Míg élünk, bennünk, Somló István, megmaradsz,
A lényed épen, rohanóan vagy meglényegülten,
Csendesen, egyedül, egyedül.
Pihenj, barátunk. Mi, élők, őrizzük emlékedet,
Míg élünk – rendületlen’.
Így álltuk mi körbe hamvaidd,
A miskolci Földes Ferenc Gimnázium
„Négy D” osztályfőnöke és osztálytársaid.

Szent Anna Temető, Miskolc
2012. november 19-én, Erzsébet napján.

Szerelem

Élet és halál vize között jöttél,
Mikor áradt az életfolyó.

2013 karácsonyára

könyörgés

Adj békés karácsonyt, Uram!
Ott is, hol hajléktalan, magányos lelkek bolyonganak,
Adj békés karácsonyt, Uram!
Az Ég angyalainak szárnya suhog,
A megbékélés aranypora hull a családi fenyőfákra,
Karácsonyi, szent éjszakában,
Ott, hol a szeretet fészket rakott.
Egymásnak feszülnek a semmiért az emberek,
De a mindenségért nem fognak kezét!
Szeretet, szeretet, szent karácsony viszi az üzenetet,
Isten fia, Jézuska megszületett!
Hideg, fagyos a föld, a járda, hajléktalannak hideg

A fekhelye, hideg a párnája, hideg a szíve,
Hideg a fájdalma, hideg az álma.
Talán egy tál meleg étel, egy pohár forró tea,
Az éjszakai menedék zaja.
Talán álmában Jézuskához húzódik,
Hogy ne féljen, és ne fázzon,
Talán ez a legszebb hajléktalan-álom.
Az éj hideg, az égen milliányi csillag,
De csak egy mutatja az utat: Jézuska megszületett!
Nem palotába, nem vetett ágyba: Isten fia – egy istállóba!
A jászol homályának féltő ölén Jézuska jóllakottan
Gőgicsél, először ízlelte meg édesanyjának, Máriának tejét.
A szeretet ölel, nem enged el, a mennybe fölrepít.
Nem enged el.
Rideg lelkek alá a szeretet nem tud fészket rakni,
Lakhat bár fényűző, gazdag házban
Vagy a parki pad deszkáján, egyre megy,
Lelke hajléktalan' bolyong a semmiben.
Adj békés karácsonyt, Uram!
Bűneink szigonyai megsebzik az Eget!
Adj békés karácsonyt, Uram, és
Bocsássad meg vétkeinket!
„A szó elszáll, a hús meg elrohad” –
Márai Sándor üzent 1944 karácsonyán,
Hatvankilenc év után adj a magyaroknak
Békés karácsonyt, Uram!
„A szó elszáll, a hús meg elrohad”
Adj békés karácsonyt, Uram!
Mindenkinek, ott is, hol hajléktalan,
Magányos lelkek bolyonganak.
Adj békés karácsonyt, Uram!

Az örökkévalóság kapujában

Testem készül a megsemmisülésre,
Lelkem pedig a test nélküli létre.

Az én kis fecském

Fecskék szárnyai szagatják a szürke őszi eget,
Dél felé készülnek, az én kis fecském is útra kél,
Tovarepül, de visszaint:
Hazavárj, majd megjövök.

A tavasz

Tavasz, tavasz, te bölcs ravasz,
Cibáld meg fáid ág-bogát,
Pattantsad ki a rügyeit,
Úzd el végleg a tél szagát.
Szerelmes, ringyó szellő jött,
Ölembe ült, körbe kacarászott,
Megcsókolt, aztán elhagyott,
S hagyta egyedül bolyongani
A sivatagban boldog, szerelmes,
Fájó szívem',
Tavasz, tavasz, te bölcs ravasz.

A nyár

Ismét itt van a nyár, az a dús kebelű,
Kint a perzselő levegő s lángoló nap koronája vár,
Hol a lusta árnyékok lassan nyúlnak a kereteken át,
Hol a parázna vágy szerelmeket lopott,
S hagyta, hadd orozza el egy kopott kokott,
Ahogyan jött, oly gyorsan hagyott itt a nyár,
Hűlő paraszát izzítom, hiába izzítom,
Az ős kopog már az ablakon,
Csak a nyárról álmodom,
Ha az ős kopog az ablakon.

Ősz

Az őszi köd meg-megremeg, közelít a tél,
Zizegik dideregve a hulló falevelek.

Késő ősszel

Lábaim alatt a parkban
Holt falevelek muzsikálnak,
Tömjén illatát hozza a szél,
A nyár már rég halott,
Az ősz is halni kész,
Lépteim alatt a parkban
Holt falevelek muzsikálnak,
Tömjén illatát hozza szél,
Vár a tél, int felém.

HORVÁTH ILDIKÓ: TENGERI ÉLETEM

CSORDÁS BARBARA

Egy alkimista ábrándja

Szent Iván éje után váram nyikorgó ajtaján olyan furcsán
kattant a zár, akár a pislogó sárkány szeme, pattant szaporán,
s jártam én, az aranyhajú lány, egy ódon torony oltalmán.

Kételyek rögzös útján tévelygek, én, az ábrándos, alkimista
lélek,
Igézek, varázsbabot vétek, melyek a bűbáj lombik-tüzeben
égnek,
almavirág esszencia émelyít, midőn táncolnak a szikra-
tündérek.

Trónolok, akár egy sámán, a varsafák terebélyes koronáján,
eperszín ajkad vonalán, kezed lilium szirmán, hosszan időzőm
kábán,
Varázspálcámmal koppintván, megidézlek üveggömböm
tejszerű fátylán.

Kacarászó lángocskák nyaldossák bánatom, midőn jó édes
látomásom,
„Reménytelenség”, te fúria kárhozzatom, ajkadat bé bájítallal
vonom,
vérvörös zabolátlan elegyedben fortyogom, s Te lésszen a
mentő-ladikom.

Olvadó kristályseregek födelére szállnak bűvös zefírek kéjt
kergetve,
Dzsinn nyújtózik a retorta csőrére, három kívánságomat kérve;
Mesevilágom egyetlen szüksége, gyermek-lelked, csudatedest:
Csupán Te!

A poszáta szerelmese

Feltűnik egy marcona figura,
ki kényeskedve lép a laborba:
Jaj, lemosódik a körömlakkja!
Mellette Dúli-Fúli bebújhat a lyukba...

Vágtat az izgága bitangja,
bele a szemesi szénába-boglyába,
vezet önkényesen a sínek kavalkádjába.
Megannyi a baja, már pöfékel a feje búbja!

Úton-útfélen, kelekótyán csupán rinyál:
Cipeld csak a csomagot magad, királylány!
Ha hozzá szólok mézesen, két füles vár,
Fogom a fejem, de a szája még mindig jár...

Lám, ott van Ő, a sarokban szűkölő,
Még nagy a mellény, ugye, Kékszemű?
Oda az önbizalma, orcája egy piros alma,
Kifalcol az okoska, viszi a hasa-marsa..

Sziklákon ugrál, ficáncol nyalkán,
Te frász, harap ám a sikló a Balaton partján!
Szemfülesen les kacsára, sirályra s megannyi zsákmányra,
de a nádas címerén őt büszkén egy nádi poszáta várja!

Pitymallatkor az asztal főjén már hetykén ücsörög,
gyűrűm lopja, fürgén húzza, kínjában nyöszörög.
Szeme két nagy hólyag, benne türkiz vonal sarjad,
Orgánuma a baritont nyomja, fáraszt a dumád, koma!

Szuggestál, molesztál s inzultál bátran,
képzeli, hogy ő Ádám, almával a markában...
Rozéval koccintgat, a fogantatásnál leragad,
Vigyázz, pajtás, jár a strófa! Ne hagyj magad!

„A társaságod nem menő!” – szól a menekülő,
Hisz várja már otthon száz éhező csecsemő!
A nap végére ő csupán egy Néma Levente,
ki egy cserregő nádi poszáta kedves szerelmese.

A néma

Mit mondjak neked?

Ha megérint egy kéz, minden mozdulatod menekülés,
elszökkenesz, akár az őz, kit vadásztól ért lövés...

Elrejtéd vétked, elcsendesül lépted,
üvöltő démonjaid eltiltanak tőled.

Mit mondjak neked?

Ha elmédbe zárod betűid, a némaság felfedi fátylát,
a csend is sűg, beszél hozzád, csak figyelned kell szavát...

Elfutsz előlem,
bénít a félelem,

úgy kéne érezned a néma hallgatását,
ahogy az estike légben szálló aromáját.

Hallgass.

Lépj elé.

Érezd a suhanó árnyak siettét, ha közelítesz felém.

Nézz a szemembe.

Ölelj át.

Lágy hullámú szívdobbanással pengetem lelked húrját.

Mit mondjak neked?

Vegyél észre...

Hallgass...

Ne félj.. csak szeress...

DOBROSI ANDREA

Kint, egyedül

Dalolni kezd a tópart, a csend susog.
Hallgatom. A felhők – égi mágusok –
vörös köpenyükben most rám borulnak,
a Nap letúnik, felbukik a holnap.
Az azúr víztükör aranyba fordul,
ruhájára habvirág kerül fodrul.
Nézem. Az idill hullámvasútjára
váltottam jegyet. Egyre jár a
vonatkocsi, e képpel jut a csúcsra.
Mosolyt csahol a nap vérebe. Furcsa,
bágyadt ráncaim a szépség edzi meg,
úgy kell nekem, mint a testnek enzimek.
A táj kontúrja ér. Szemem az estére
ír csodát, s kérдем, szívemig kísér-e?

A fa monológja

Földhöz ragadtam. Közel a patakhoz,
én, az őrző, hol csillámfodor lakkoz
habjával követ, hol halak mintáznak
vizet tükörceppeken. Megköt lábam,
karjaim az eget, magasat, túrik,
odalátnak, s belül megöl az úr itt.
Hajam magányt zizeg, míg az emberek
ölbe futnak. Csak mondják, a Föld kerek,
meg nem tapasztalom. Én el nem megyek,
itt tart Nap, Hold, tavasz, nyár, ősz és telek,
vigyázom az ösvényre túrt kavicsot,
bokrot, virágot, fűvet, mit szél befog,
s a parton ágaskodó társaimmal
visszhangunk kel. Ránk szavazott a csízdal.

Ólomból homokszemek

Még kérdezhetlek, foghatom gyűrt kezéd,
csak a hang valahogy vénül, nehezebb
közöttünk már. Ólomból homokszemek.
Lassan leperreg a filmed – összeszed
port idő szele. De gyökerünk megvéd,
előre tör, mint folyó vájja medrét.
Most újra felfedeztem. Az utolsó
pillanat rám fókuszál, akár olcsó
dzseki a kirakatban. Értékrendem
átgondolom: a fa úgy szép, ha terem.
Legyen. Alattam hány koponya kacag,
hány fintor terül? ...én meg hallgatok csak.
Anyám, fogom kezéd, tórd, ha kérdezek.
Vértem csak egy marad, az emlékezet.

Csodálom...

Alszol. Mindig újra hallom és nézem
lélegzeted, te vagy teában mézsem,
a mindent hozod. Az óra ütemre jár,
mint szívverésed, lüktet a csend, bezár
karom közé a rózsaszín pillanat.
Ki tudja, meddig... Kinő-e szilvamag
kinn a kertben? Aludj. Ragyogjanak rád
csillagfényes esték, tükröző imák,
hozzád hajol belőlem most a lélek.
Fordulsz, mint egészben fordulnak részek,
tán álmod csensz a félénk éjszakába.
Gyűrt takaródon arcod simasága
a minta, én nem tudok aludni még.
Csodálom a lényed, mit Isten kimért.

Körbe hint

Bensőm minden zugát töltsd be, míg élek,
hadd hordozzalak, mint csillagok a fényt.
Nem engedhetem, az légy, a kitépett,
őrizlek Téged, ahogy fűszálat ég.

Az emlékezetem, akár a gyertya,
akkor működik, ha lobog a lángja.
Gyújtani mindig, örökkön örökké,
segíts, ki ne aludjon, váljon köddé.
Mert ha szertefoszlan, miképp felhő,
én is szertefoszlom. Kétségbeejtő,
ha a szeretet csak pusztá szóhalom,
ha elsötétül egem, az óhajom.
Maradj velem, te, szívem tarka része:
kellesz. Nem tudhatom, nélküled él-e.
Önts rám mindent, minden egyes dobbanást,
amíg lehet. Földi létem tán parázs,
de még ideköt az égő gondolat,
annyi szép. Bár vigaszom falatnyi csak.

Törődtél velem, én most simogatlak,
reményt becéznek kései könnyeim.
Hiszem, föld és ég között van egy ablak,
ott nézlek, s a tekinteted körbehint.

Úr(telen)

Tudod, elvesztettelek, de nem vesztél el...
szereteted szívemig szelíden szökell,
kócos ölelésembe magad simítod,
...lelkemben zengenek ázott angyaldalok.

Ha nyerni...

Minden szív mögött meglapul a szívtelen –
de ha nyerni tudsz, nem találsz rá sohasem.

Oltalom

Az éjszaka átöleli a csendet,
úgy ível az eső koppanása felett,
mint gyermekét simító anyai kezek,
csilingelve rezzen a csillagokkal,
csókpermetet lehel az ezüst holdra,
és mintha ágyamon végignyújtózna,
paplanomra kristálycseppek borulnak,
napsugár gyöngye harmatozza reggelem.

Magnyi gondolat

Nem hittem, hogy fontos vagyok,
de fontosnak tartottam, hogy higgyek.
Rendületlen próbáltam utam,
nincs több kísérlet, útra vittek.
Éjbe fényt írni vágytam, fénybe
hulltam magam, sötétből, egykén.
Most, hogy múlt vagyok, a lekésett vonat,
magányom kimúlt, megtért.
Nyughatatlanból nyugodtam, gondtalan
lettem, magnyi gondolat.
Hálám küldöm, ha sarjadok,
ha öntözni térsz, a tied. Fogadd.

Szilánkjaim

Kírom magamból, van annyi szilánkom,
egyvelegem egyszer összerakni vágyom,
Ima és erő nem vénülő, hiszem,
ha emlékezet nem múlik el sosem.

Ha csillagot rajzolsz az égre,
ne csodálkozz, ha elvakít,
de nélküle elbukik a jószág.
Senki sem szeret csalódni.
De az élet kegyes.
Kipróbálhatod.

Mindig azt hiszem,
hibát követek el,
ha hibát követek el,
aztán rájövök,
mennyivel több ellenségem lenne,
ha tökéletes lennék.
A szeretet tesztjét nemcsak karácsonykor kellene
kitölteni.

Az illúzió a gyengék fegyvere.
Lassan már mindenkinek van fegyvertartási engedélye.
A csoda olyan, mint az ufo:
Valaki mindig látja.

Az irigységet az anyatejjel szívjuk magunkba.
Ha mégsem, ott a tápszer.
Kódok és géphang. Felébredtem.

Meg kell mondjam:
az élet egy kihagyhatatlan ajánlat.
Tuti belebuksz.

Mint üveg, a szavak is törékenyek,
szállnak, ahogy pillanat,
a kezdet végbe megy –
addig ringanak.

DÁMA LOVAG ERDŐS ANNA

A vezérhajó zászlaja

Búcsú Dáma Lovag Ihász Kovács Évától

A Batsányi-Cserhát Művész Társaság Vezetőjétől

A vezérhajó zászlaja
Félárbocra engedve
Sír a lelkünk reményt veszttve
A föld issza szomorú könnyünk
Hisz kit követtünk
Örökre elment tőlünk

Elhajózott a túlsó partra
Csendben a jó Isten elringatta
Fájdalmunk mélységét csak az érti
Aki őt örökre szereti

Nem halljuk már kedves szavad
Nem halljuk biztató mondataidat
De mosolyod örökre velünk marad
Feledni téged soha nem szabad

Mert továbbra is itt élsz közöttünk
A „Mama” dalt neked énekeljük
Te voltál művészcsaládunk mamája
Irodalmunk pótolhatatlan alakja

A jó Isten őrizze örök álmod
Legyen a föld mely befogad áldott
Az angyalok kórusban zengjék
Egy igaz ember költő Istenhez térését

A vezérhajó végleg kikötött
Végő kikötőre talált
Szívünkben élsz örökre
Míg művésztársaidból egy is él tovább

FAZEKAS IMRE PÁL

Őszidő szimfónia

1.

ha megrezdül a tölgyek koronája
égalja névtelen sugalma lobban
gyűrű kerül az esti holdsugárra
ahová benéz az ősz nagy titokban

ahol kék volt az ég még vasárnap
fények játszottak levélen s a lombban
kis vörösbegy dalolt a láthatárnak
virágmilliók nyíltak nyugalomban

csillagok szelíden égtek az estben
ökörnyálak úsztak a levegőben
álmok sétáltak a tónál kettesben
és rátaláltak egymás kis szívében

2.

sütkéreztek az illatok a fényben
néma tükörbe néztek a poszméhek
lila akácok nyíltak messzeségben
elbúcsúztatták a drága fecskéket

majd behajoltak ablakon az ágak
hulltak a levelek az udvarokon
megjött a szél fázni kezdtek a házak
a pára már megpihent az arcokon

hajnalok rózsaujja átlobogott
szembe ment az áldott búzavetéssel
a kis patak halkán továbbcsobogott
holnap nevű álmok nagy gyönyörével

3.

sirállysikoly felelt a szárcsaszóra
sötét felhők alatt lucskos csendben
feketerigó hangol őszi dalra
a gyérült erdőnek szeme se rebben

rövid napot látnak az őszirózsák
halottak napján könnyeznek a kézben
gyertyák ezrei emlékünket ontják
imát emelve az égnek a csendben

gondolatok őszi ámokfutása
visszasírná még a tavaszt szívében
csillagok elképzelt álmában járva
gyermek piheszárnyak szállnak a szélben

4.

medvebundás éj fagyba burkolózik
fenyő hegyek orma hóvihart kerget
esti fényben csilingel hangolódik
novembervég feszül át decembernek

dagadó szél búcsúzik az ősztől
a tétova messzeségek ködében
reménysugár köszön egy üstökösről
igehang száll – végtelenség ölében

gyönyörű volt sodró búcsúnk a nyártól
a szép ősz sem feledteti el velünk
a természet kincse szól boldogságról
záloga lelkünk hite – sorsunk nekünk.

FAZEKAS MARGIT (SZOMORÚFŰZ)

A világunk...

Világunk, melyben élünk – tele bánattal, fájdalommal, nyugtalansággal.

Ritka kincs az öröm. Szorít a szív, sajog a lélek.

Lebegünk a végtelen térben, s néha érünk földet.

Az évszakok változásai is csalárdak.

Olvad a hó, de van, amikor a tél a tavaszban tér vissza.

Bimbók nyitnak, életre kel minden.

Reménnyel indul az élet, majd hirtelen lángban vagy vízben a Föld, és minden tönkremegy.

Életet ad a nyár, vagy itt az aszály, az ár.

Álmok szállnak el, a fényeket árnyak váltják fel.

Futnánk, menekülnénk, de lábunk béna, földbe gyökerező.

Kezünk görcsös, fogni, kapaszkodni sem tud már, csak segítségért kiáltunk.

Mindhiába!

A szív ritmustalanul ver, majd – fájdalommal tele – egy végsőt dobban, s megáll.

Elmúlt pillanatok

Az évek orkánként süvitenek

titkokkal telve elrepülnek

csillagunk már csak hunyorog

az élet eldalolta a dallamot

elmúlt pillanatok lebegnek

a vágyak lelkünkbe csendesedtek.

Körforgás

Tavaszból nyárba, nyárból őszbe,
Őszből télbe fordul át az év.
A Nap kél, delel, nyugszik,
Az éjszakák pulzusa lüktet,
A mélyben s fenn –
örök körforgásban.
Repülnek sebesen az évek,
Örökösen változnak a fények,
Minden emlék lelkünkben él,
Hisz a fiatalság elrepült már,
Messze jár, mint a madár.
Halványuló fények,
Egyre halkuló dallamok,
Minden szép:
A Nap, a Hold, s a csillagok

A csillag végtelenben...

Dallamok a fényben,
az árnyban,
a lélek szárnyalásában,
a szemek tükrében,
a visszhangzó ritmusban.

Az érintésben,
az érzékeny remegésben,
az őszi hervadásban.

Bennem élsz,
Tebenned élek,
szárnyalunk ketten
a csillag végtelenben:
Keresve egymást, s a létet.

Nálad jár...

Az égbolt most háborgó, szürke óceán,
örvénylik szívemben a bánat, mint az ár,
vad szélvihar tépett felhőket sodor,
fájóan nálad jár minden gondolatom.

A holnapba

Sötét marad a bánat,
Ha szívedet fény éri,
Csupa dallam a természet,
Áldást hoz a Kikelet.

Szeretnék még hinni. Megbocsátottam mindenkinek, ki rám dobálta az átkokat. Múltam emlékeivel élek gyertyám pislákoló fényében. Arcomra barázdákat szántottak az évek, könnyeimmel áztatva bús arcomat. Fény, árnyék – mindenben volt részem. Olykor tűnődve megállok utam során a bodrozódó felhők alatt, hogy rövid pihenők után továbblépjek utamon – a holnapba.

Szemembe fészült fények

Illatos szél zenél a falombok között,
Köszöntve vidám hangulatban a reggelt.
Szemembe fészüli a napfény sugarait,
Mosolyt varázsolvá fáradt életemre.
Simogatja szívemet a szeretet érzése,
Mely nélkül sivár, halott lenne életem.
Csöndemben is mindig rád gondolok,
Betakarja szívemet az éj bársonya.
Árnyék és fény bolyong az álmok között,
A pillanatok játszanak a végtelen időben.
Titkos szálak kötik össze lelkünket,
Egymás emlékeiben élünk mindörökre.

GERE IRÉN

Szomorúan

semmi
virágzik
kopár
téli ágon
magány
hempereg
velem
a kórházi
ágyon
nem múlik
a tél
dermedt
lelkem
áprilist vár
vacogó
varjak
harsogják
kááááár
elvisz
ez a tél
ha nem
vigyázok...

Sírfeliratok

Míg éltem: szerettem.
Vigyáztam Rátok.
Most pihennék már,
ha hagynátok...

...

Ne kérd számon a múltam!
Elég mély gödörbe hulltam!

...
Nem voltam pancser,
esküszöm az Égre!
Mégis ez lett a vége.

Nem beszélünk

Már nem beszélünk.
Füstjeleket küldünk
az égre, mint
az ősemberek –
apró üzenetet: élünk!
Már nem beszélünk.
Elfogyott a szó...

Felkiáltójelek

felkiáltójeleket
rajzok az égre
hátha meglátják végre
túl a reménytelenségen
legalább valami
ragyogjon az égen
kirabolt emberek
helyett rajzolom
a jeleket – hiszen
a gyalázat már
úgyis megesett
újra hülye április
jéghideg tavasz van
egy nemzet vacog
a hazug tavaszban

Ennyi volt...

felzabál ez a kor
már nem tudod mikor
voltál boldog
régóta semmi hasznos
dolgod nincs már
üres a kincstár
hideg a kályhád
egyre nehezebb
régí málhád...
a semmibe gurul
ezernyi elsírt könnyed
és nem lesz könnyebb
felőrli utolsó erődet
ez a malom –
és képedbe röhög
a HATALOM...

Ígéreték

Ígéreték -
krétarajzok
a meszelt falon...
csak nevetsz
csak nevetsz
tiéd a hatalom –
enyém a hiány
glóriája...

ne keress engem
ne kérdezd
hol vagyok
hamis ígéreték

kútjába estem
már csak
hiányom ragyog...
rég volt hogy
hinni tudtam
fiamnak élhető
jövőt hazudtam...
most szégyenem
takargatom
hasztalan...
a Holnap
– jól tudom –
reménytelen-messze van

Odaát

nehéz áttörni a csend falát
– már rég jártam odaát –
mióta hangom elveszett
egyetlen néma tekintet vezet...

Romok

Összedőlt
házak
romjai
alól
rég
halott
lelkek
vesztett
reménye
dalol

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA

Múlik...

Az ősz a nyarat lábbal tiporja,
s lomhán terjeng a köd a rét felett.
Nem látni messze a kéklő távolba,
mert homály borítja a hegyeket.

Reggel a napfény nem kel már útra
s csókolja fel az álmodó határt.
Szikrázó tánca eltűnt a múltba,
hiába várjuk...A dal szerteszállt.

Időhiány

Még élek és létezem,
bár a tempó csak nő,
s hiába fogja két kezem,
a kötél foszló idő.

Terminusok özöne
labirintust teremt.
Agytekervényem közönye,
mi nyugodalmat jelent.

S csak lélegzetnyi ernyedés,
mit kívánnom szabad...
Adjatok némely enyhülést,
mert megfojtanak a bent rekedt szavak!

Reggel

Ébredésem mostoha,
s csak erős kávé illata
csalja elő az arcomon
bárgyú, fáradt mosolyom.

Testemen lassan átszalad
az áldott koffeinadag,
s már érzem gyomrom melegét,
bár fejemben üres még a lég.

Magamhoz térek csendesen,
s ki éppen most kelt fel velem,
csak néz sután, és tudja már,
jobb, ha türelmesen kivár!

A bögre újra megtelik,
s a gőz pillámra költözik...
Egy perc csupán, s már indulok:
hétköznapiok rabja vagyok!

Őszi merengés

Őszi bánat hull le az égből,
s a tájra ködleplet teker.
Nem ragyog az erdő a fénytől,
tarka szőnyeg a hanton hever.

Kihámozza magát az éjből,
rézszínű Angyal, ki földre tér.
Dallamot dúdol az éteri végről,
s látod, a nyár lassan véget ér.

S-óhaj

Ha ősz szálakat szó hajamba az élet,
s arcom pírját a fakószürke váltja fel,
egykor duzzadó ajkaim fehérek,
s csecsemőt nem szoptat többé e kebel.

Ringató járásom csoszogásra váltja,
s régen délceg testem, lábam nem bírja el.
Szívem mélyén még fellobban a máglya,
de hangom értetlen szavakat lehel.

Szemem hályogtól a valót nem látja,
s önmagamba fordít emlékeim sora.
Gyötri tán elmémet kételyek hulláma...
De nem akartam más ember lenni soha!

Akkor, éltem végén, a tűz hamvadása
füsthomályba fonja a létem fonalát,
hiszem: úgy, mint éltem, nem éltem hiába,
s egy mosollyal várom a közelgő halált.

A régi ház

Romladozó falak mellett
még ott áll a kiskapu.
A tövében zsálya termett...
S szívébe hatolt a bú!

A régi ház ablakából
látott ki a világra,
ott érezte: első csóktól
kipirul az orcája.

E háznak a falai közt
lakozott a szeretet!
Ott látta a tavaszt, nyárt, ősz...
Elkergették! Mehetett!

Átvágott a kontinensen,
felkészült a csatára,
de örökkön visszavágyott,
ez maradt a hazája!

Életének ősze táján
– ismerve a szeleket –
félelme múlt, visszafordult,
s másképp nem is lehetett...

S ott a régi, kis ház mellett
szemeit eltakarta.
Ült a földön, könnyet ejtett,
s ekkor elernyedte karja.

Igazság

Talán most elérem,
hogy nyugodt maradjak,
ne, mint veszett állat,
másokba harapjak!

Lásd, tajtékszik ajkam,
s megcsorbult hitem!
Jusztina csak hallgat,
s a bűnt magam viszem,

bár lelke lenge fény,
s nincs nehéz birokja.
Az álom elkerül...
Szenvedek vihogva

s tehetetlenségem
a mélységbe terel.
Nincs, csak lelki métely.
s nyugvást nem érek el...

* * *

Kapd fel, csak ringasd
az álnok árulót,
ki szédít, míg adsz,
s elhagy, ha átadod

magad kezébe, bár
sejted, áltat a bitang!
Közeledbe férve
“Bízzál!” – suttogja e hang.

S te bízol, mert hiszed:
az Igazság nagy úr,
s nem hamis vádakat,
nem önkényt kapsz cserébe válaszul!

Melankólia

Arcom rezzenetlen,
s szemem tengerén,
tükrözve a tájat,
fellobban a fény.

Arcom rezzenetlen,
s egy könnycsepp pereg.
Megremeg az állam,
múltba révedek.

Arcom rezzenetlen,
titkos köd fedi,
fellebben a fátyol.
S nincs, ki értheti!

Morál?

Vinnyog a kín, a pokol deres!
A tűz kialudt, az ördög keres.

Már áldozat sincs, mind mennybe mehet,
ki lopott és ölt – a kereszt helyett!

Nem számít a bűn, átok, csalás,
ma minden galád erényes társ!

Vagy Isten lett vak, s tán tévedett?
Mért halt meg Jézus, mért szenvedett?

Nézz ki az útra, lásd a morált,
a tévúton mindenki hozsannát kiált!

Bukszája duzzad, míg más éhezik,
s lábbal tiporja, ki nem vétkezik.

Merre vagy, Isten? Hol van fiad?
Mért lettél áttetsző fátyoldarab?

Hol van a jóság? Vagy nyert Belzebub,
ki bukott angyalként a lelkekbe rúg?

GÓSI VALI

Kék csend

Dereng a nyár, s hogy itt maradtam árván,
halkabban jár a fény az ablakon,
hűséggel vár, hogy lágyan betakarjon,
ha lelkem hűvösétől fázom már nagyon.

Vár, hogy ringatásra nyíljon alkalom:
azúr fénysugárban – lélekrezdülés,
vigasztalni vágyó, hozzám bújó csendben
öleljen az emlék – a boldog, nyári kék.

Hótiszta gyolcsban

Ezerszer áldott nappalok után
rám hullt a sűrű, éjsötét átok.
Fájdalom-kövek közt botorkálok,
homályba fúló társam a hiány.

Fordult a világ velem hirtelen,
feltárta titkolt, sátáni arcát,
szívemben rekedtek álmok, imák,
halálra vált a remény, kegyelem.

A rianó csend döngött fölöttem,
zuhantam sötét szenvedésbe,
szívemre ült a kő-nehéz bánat.

Szép szavak hullnak holtan köröttem
– *súlyos fémpénz anyám zárt szemére* –
hótiszta gyolcsban – dermedt alázat.

Mielőtt

Jó volna hinni, hogy idilli álmom
valóra válik végül, hirtelen:
átlényegülve a vajúdó világon
szeretet éled kihűlő szíveken.

Nem tiporhatnák vad dühvel a hátam,
nem vádolhatnának a hamisak,
nem hagynának sárban fuldokolni,
léleklátóvá válna, aki vak.

Jó volna hinni: nem késnek a bátrak,
lelkükkel takarva megvédenek,
mielőtt elvérzik hitem a mában,
s jövőmre enyészet pora pereg.

Szeretnélek

Szeretnélek kibontani
bánatod páncéljából, végre,
hozzád hajolva lelkedhez érni,
tavaszt igézni a fagyos téltre!

Szeretnék e rejtelmes csendből
életzenével kitörni újra:
ereidnek suttogó neszére
ébredni, lágyan összesimulva.

Szeretném, ha ütemre járna,
egy ritmust dobolna fáradt szívünk,
ahogy a régi éjen, amikor először
egymás szemébe néztünk!

(Asszociáció: Szabó Lőrinc: Mint még sohasem c. írására)

GYÖRKE SERES KLÁRA

Egymás mellett élnek

Teltek, múltak évek...
Egymás mellett élnek.
Kihűlt a szerelem,
Lángját szél fújta el.
Szerelemből – szeretet.
Ez már szinte más élet.
Egymás mellett élnek,
A szó már szegényes.
Gyermekek, unokák
Hoznak is napsugárt.
Megtörrik a csendet,
Játszanak, énekelnek.
Gyorsan növekednek
Ritkábban jöhetnek...
Iskola, egyetem,
Kopogtat a szerelem.
Néha azért még eljönnek.
Szeretve csókolnak, ölelnek.
Mélyül a csend...
Közeleg a magány...
A beszéd szegényes,
Kevéssé érzelmes.

Meleget áraszt a kandalló.
Odakinn pelyhesen hull a hó.
Beborít utcát, teret
S miközben az óra pergeti
Az időkeret, a két öreg
Egymást ölelve szendereg...

Bekopogtál

Bekopogtál tegnap este.
Az irigy Hold meg is leste...
Majd felhők mögül szólt:
„Sötétben szabad a csók!”
Nem érdekelt minket a Hold,
Ragyogtak ránk a csillagok.
Sűrűn ontották ránk a fényt,
Csodássá tették az éjt.
Madárdal hirdette: „Itt a reggel!”
Boldogan ébredtünk mind a ketten.
Magunkkal vittük álmunk,
Utunkon kísérfen boldogságunk...

Bús szonett

Míg bús szonettet olvasom
Emlékeim siratom...
Faggatnám őket, ám hiába,
Némán kerengnek az idő sodrában.
Eltűnt ifjúságom, és vele tűnt
Megannyi álmom, mi
Nem tér vissza soha, már
Hiába várom...
A régi nyár, egy régi csók,
Egy régi tánc, átölelt karod,
A boldogság velünk volt.
Ki tudja, hol vagy,
merre jársz.
Fonák emlékem rád talál... talán...

HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)

Lü-Csi, a jótevő sárkány

Élt vala egyszer, a halhatatlan Konfuciusz idejében, egy különleges sárkány, akit Lü-Csi-nek hívtak.

A nagy kínai császár, Csü-Pa-Li udvarában szolgált, és a jó tetteiről volt híres. Most éppen pihent kényelmes nyugágában, a déli szieszta idejében.

Igen, ő nagyon különleges sárkány volt. Ha a birodalomban probléma adódott, a császár őt kérte fel, hogy orvosolja a bajokat.

Történt vala egyszer, hogy tavasz idején, amikor a birodalomban és a császári csodálatos kertben elkezdődött a cseresznyefák virágzása, igen hideg fagyok köszöntöttek be. Sajnos, nagyon csúnya károk keletkeztek szerte a birodalomban és a palotakertben is.

A kertészek először megpróbálták hagyományos módon, füstöléssel megakadályozni, hogy ne legyenek olyan nagy károk a cseresznyésekben. De, bizony, ez nem volt elegendő. Így szomorúan jelezték a császárnak eme híreket.

Ekkor Csü-Pa-Li, a császár rögtön szólt az udvari sárkánynak, tegyen már valamit, mielőtt a kertek fája teljesen lefagynak, mert így nem lesz gyümölcs az idén.

Jött is örömmel Lü-Csi, az udvari sárkány:

- Állok szolgálatára, Felség.

A császár elpanaszolta a császári udvar és a birodalom baját.

A sárkány figyelmesen hallgatott, majd így szólt:

- Rendben van, mindjárt cselekszem.

Ekkor felállt, kiment a császári kert egyik sarkába, és megállt az egyik oldal közepén. Majd jó nagy levegőt vett, és először fűjt északra, majd fordult délre, majd keletre és végül nyugat felé fordult. Így ezzel a hatalmas fűjással egy szuszra elfújta a fagyos időjárást. Majd ezután újra nagy levegőt vett, és még egyet fűjt a négy irányba, de most sokkal, de sokkal nagyobb, mint az előbb. És nini, mi történt? Egyszerre csak gyönyö-

rú tavaszt varázsolt a császári kertbe. A cseresznyefák egytől egyig kivirágoztak, és a madarak boldogan énekeltek újra. De nemcsak a császári kertben, hanem máris jöttek a hírek mindenfelől, a palotán kívülről is, a kínai Nagy Falon túlról is, hogy ott is virágba borultak újra a birodalom gyönyörű cseresznyefái.

Boldogan perdült táncra most már a palota és a birodalom apraja-nagyja. Mindenki Lü-Csi-vel, a császári palota jótevő sárkányával szeretett volna táncot rogni.

Hajnalig tartó vigadalommal ünnepeltek a császári birodalom és palota lakói, még a kínai Nagy Falon is táncoltak!

Tíz haiku

Virágos kertben
szép színes rózsaszírom
halomba fújva

Korán kelt kertész
karján már szedőkosár
rózsaszírmot gyűjt

Árva karóhoz
futórózsát felkötöm
a nyíló bimbót

Csobogó patak
kertnek élető vize
madarak strandja

Bújócskázik Nap
tornyosul felhő égen
vihár közeleg

Reggel csend honol
erdőnek madarai
alszanak fákon

Minden megterem
kertemben a konyhára
finom zöldségek

Harmatos reggel
nyílik rózsa bimbója
szépség varázsa

Nap tűzkorongja
szépen ontja sugarát
Földnek népére

Szép hajnal hasad
csobogó csermely patak
csendben folydogál

Álom

Nyár csendes éjjelén
Csak veled álmodtam én
A csillagos ég végtelenjén
Szilaj paripán vágtattam én

Széles fehér tejútnak mezején
Sűrű ködben térdig gázoltam én
Könnycseppekkel küzdöttem én
Sirattam arámat kit elvesztettem én

Csak énem siratja félbeszakadt álmom
Szép nyarat mely elszállt szánom-bánom
Aprócska emlékkel itt énemet vigasztalom
Emlékszel fürge gyík riadtan kúszott ágon

Hogy meg ne lássam halkan surrant tova
Ahol rozsdás levelek közt oltalmát találja
Nyugalmat ad néki avar selymes ágya
Pihenni alászállott száraz levelek árja
Egy sem maradt a kopár ágon árva

Erősen tűz a meleg párás fojtó levegő
Vadul gomolyog fodros fehér füst felhő
Láthatatlan sűrű ködben alakja eltűnő
Óriás könnycseppje gurul el mint kő
Didergő hangja cseng fülemben mint ő

Keresztül haladva fehér réten át feltűnő
Fáradt karomat felé nyújtom, őt kérlelő
Darvaknak szárnyán jöjj utánuk epedő
Szálljatok magasba vágyaim őt űző
Vöröslő ég hajnalán boldogan ébredő

Akt

Óh, mily csodás Akt meztelen tested
Csak nézlek csukott szemmel téged
Hirtelen nyitom szemem te nézel rám
Rám akit tested rabul ejtett éjjel ám

Ébredőn reggel vígan boldogság tölt el
Már azon töprengem mit hoz a holnap
Rabod leszek-é vajon pirkadó hajnalon
Amikor boldogság italát kínálad ágyon

Megigéztél bevallom percekre sóvárgón
Napjaim zsúfolva csatáznak száguldón
Testem az konok hajthatatlan vágyódón

Türelmes légy, bátran uralkodj e testen
Rajtad múlik kinek lesz szép ez éjjelen
Szíveddel ejtsd rabul szépséges testet

Skandináv képek

Észak tájain
ahol napnak fénye gyér,
ott sötét az Úr

itt az éj Ura
térben, időben dúl-fúl
csillagfény ragyog

ezer gyertyaláng,
sok szívet melengetőn,
lángra gyúl éjben

mondjunk egy imát,
viaszgyertya pislákol
szeretet-lángján

hol vannak régi
fények, szikrázón szépek
melyek csillognak...

deres gúnyában,
rozsdás levél, kopár fán,
tétován táncol

HERENDI JUDIT

Ráérsz még a táncot járni kedvesem

1.

Ráérsz még a táncot járni kedvesem,
Ráérsz még a zöld lombok közt rejtezkedni énvelem.
Hisz nem szól zene és nem zöldell a lomb se már
Nem süt a nap, s én nem kérdezem vársz-e rám?
Kérdezhetsz, mikor jön a kikelet
Kérdezhetsz, miért nem vagyok itt veled.
Ó én drágám hidd el, hogyha üzenem:
Ráérsz még a táncot járni énvelem.

2.

Ráérsz még táncot járni kedvesem,
Ráérsz még a holdsugarban tündökölni énvelem.
Hisz sötét van még lámpa sem ég, s nem gyúlnak a tüzek sem
Nincsen szikra nem kap lángra lelkemben a szerelem.
Pereg ólom könnyen, pereg csak-csak szüntelen
De te nem sírsz - nem is vagy már itt velem.
Édes drágám újra csak azt üzenem:
Ráérsz még a táncot járni énvelem.

3.

Ráérsz még a táncot járni kedvesem,
Ráérsz még az éjszakában hetyke könnyen játszozni énvelem.
Hisz hajnalodik nem játszhatunk,
Indulnunk kell, nem várhatunk.
Maradhatnék talán én is... maradhatnék teveled,
Maradhatnék-, ha akarnád-, maradnék, de nem lehet.
Mindhiába, - hidd el, hogyha üzenem:
Ráérsz még a táncot járni énvelem.

4.

Ráérsz még a táncot járni kedvesem,
Ráérsz még a jégcsapok közt olvadozni énvelem.
Hisz nincs itt meleg... nem éget a napsugár,
Kihúlt minden, s szívünkben sincs semmi már
Tél van újra madár se szól, nem jön még a kikelet
Vágyakozva várni tovább, hidd el nekem nem lehet.
Ó Istenem segíts meg, ha üzenetem:
Ráérsz még a táncot járni énvelem.

5 .

Ráérsz még a táncot járni kedvesem,
Ráérsz még a pille hóban lépegetni énvelem.
Pille könnyű fehér színű elnémuló éjszakán,
Kéz a kézben szerelmesen nem mehetünk ketten már.
Ólom testünk lent a sárban szájalmasan didereg
Itt vagyok én összezárva mindörökre tevekeled.
Nem vár téged otthon senki, engem se vár senki sem,
Így hát drágám járd a táncot, járd a táncot haláltáncot
Mindörökkön mindörökké minden éjjel énvelem.

A Mocsárangyal

1.

A Mocsárangyal, - bár mostanság „Gyenge Jellem” a neve,
A láp közepén állt, és csendesen sírdogált.
Elméje összeroskadt, s mit tehetett ellene?
Rámereadt a Valóságra, de nem hadakozott vele.
A Mocsárangyal- bár lenne Ő,
Ő is mint más, ronggyá gyűrt Szerető,
De nem lehet. Egyre csak lézeng...lézeng és ténfereg,
A kénbűzös, rothadó, füstölgő láp felett.

2.

A Mocsárangyal – bár a háta mögött *Retkes Szenny* a neve –
Sértetten állt a láb közepén, senki nem állt szóba vele.

Szemei kigúvadtak, lángba borult a lelke,
Nem tűrte a Valóságot, csak flörtölgetett vele.

A Mocsárangyal – bár lenne Ő,
Ő is, mint más, pókerkártyán nyert, büszke Szerető,
De nem lehet. Egyre csak lézeng. Lézeng és ténfereg
A kénbűzös, rothadó, füstölgő láb felett.

3.

A Mocsárangyal – bár sokak szerint *Gennyves Fekély* a neve –
A láb közepén állt, s hangosan, ajzottan vihorált.

Karjait fáradtan emelte, mikor a Valóságot magától ellökte,
S mikor egy ideig szembenézett vele, nem állhatta tovább, és
leköpte.

A Mocsárangyal – bár lenne Ő,
Ő is, mint más, agyonhasznált, szétaposott Szerető,
De nem lehet. Egyre csak lézeng. Lézeng és ténfereg
A kénbűzös, rothadó, füstölgő láb felett.

4.

A Mocsárangyal – bár egykoron *Tisztas asszony* volt a neve –
A láb közepén némán hallgatott, de nem szomorkodott.

Szárnyaszegett, foltos lelke üres, riherongyos.
Teste nehéz drágakő, lelke, mint a temető, síri sárba süllyedő.

A Mocsárangyal – bár lenne Ő,
Ő is, mint más, harmat-tiszta, kéknefelejcs Szerető!
De nem lehet, mert csak lézeng. Lézeng és ténfereg,
Ténfereg a porrá hamvadt, seholsincs láb felett.

5.

A Mocsárangyal – bár a kezdetekben *Drága Gyermeke* volt a
neve –

A láb fenekén állt, s többet már nem kiabált.

Száját egyetlen jajra sem nyitotta, a Valóságot kis ideig bámulta,
Aztán csendben, fogait kínok közt csikorgatva, de elfogadta.
A Mocsárangyal – bár lenne Ő,
Ő is, mint más, szüzi tiszta, rózsahamvas Szerető!
De nem lehet, mert csak lézeng, és ténfereg,
Ténfereg az elfelejtett, nem létező lép felett.

Éji varázs

Felszállt az égre az éji varázspor,
Elfűtta könnyem a hajnali szél,
Körberagyognak a csillagok csendben,
Eltakar jégszikra és nappali dér.

Miért vagy a távoli, tátongó úrben?
Miért vagy a sorstalan semmibe' már?
Elhamvadt régen a téli virágszál,
Eltűnt már minden, mi tavaszra vár.

Szótlanul hívnak az angyalok, s szépen
Kérdezik, hol van a selymes, a nyár.
Hallgatok, s tétlenül várom a csendet,
Hallom a szellőt, ahogy muzsikál.

Elporladt álmom a nappali ködben,
Hamvait szótlanul szórja a szél,
Hontalan tündérek állnak előttem,
Nem sejtik, holnap már itt van a tél.

Felszállt az égre az éji varázspor,
Elfűtta búmat a hajnali szél,
Körbeölelnek a gyermeki álmok,
Rám borul csendben a reggeli fény.

JALCS IRÉN

Az árva fiú imája

Itt vagyok egyedül, árván. Nézem kis falum templomtornyát. Oly magasan van a kupola, hogy kicsiny szemem alig lát fel oda.

Imádkozom Hozzád, Uram! Kérve kenyeret és jobb napokat. Családot elárvult lelkemnek.

Kérlek, szüleimnek mondd meg, hogy tudom, fentről Ők is vigyáznak rám, de hiányuk nagyon fáj. Te mindennap szólhatsz Hozzájuk, mert látod Őket.

Ó, Istenem! Csak én láthatnám még egyszer mosolygós arcukat, és hallhatnám szavukat. Megszorítanám apám kezét, és mondanám, amit oly sokszor mondtam: látod, apa, milyen erős fiad van? Megfognám az anyám kezét is, és sétára vinném, mint tettem minden délután. Az Ő kezét csak lágyan érinteném, gyenge kezét nehogy összetörjem.

Istenke! Elmondom Neked, hogy sokszor félek, mert nem tudom, mit hoz a holnap. Erősnek kéne lennem, kihúzni magam, de nem megy, mert vállam megroskad. Segíts nekem, Uram, egy árva gyereknek, hogy jó úton haladjak, és soha ne féljek. Üzenhetsz a dalos madarakkal, mert dalukat sokszor hallgatom, vagy üzenhetsz a széllel, kivel futok álmomban minden éjjel.

Arra kérlek nagyon, hogy tekints le rám és, ha utamon rossz felé haladok, akkor onnan visszahúzz. Küldj felém valakit, mert szívem szeretettel tele, és hadd osszam meg vele. Adj olyan boldogságot, ha lehet, mint amilyenben szüleim éltek oly sok napot. Ők nagyon szerették egymást, és tudom, most is egymás kezét fogják odafent. Apám megnyugtatja anyát, ha valami miatt pont nem látnak, hogy „jól van, hidd el, hisz ránk hasonlít, vagány kis srác”. Ilyenkor anyám elmosolyodik, és lelke megnyugszik.

Így van, Uram, megélek én a jég hátán is, még akkor is, ha most nagyon fáj. A bölcsek azt mondják, idővel gyógyulnak a sebek. Nem tudom, Uram, de most, ahogy itt állok előtted,

vérzik a szívem. Beázik a cipőm, de lecserélni nem akarom, mert azoktól kaptam, kiket mindennél jobban szeretek, apámtól és anyámtól, kik legjobb emberek voltak a földön. Kérlek, vigyázz rájuk, nagyon!

Mert hiába nézem a templomtornyot, nem látom, mert ráborult az este, így gyorsan hazafutok, hogy álmomban futni tudjak a széllel, és talán üzensz is ma éjjel.

Édesem

Felnézek az égre, és a napot látom,

A napban a te szempárod:

Csodálatos, mesélő szemek.

Ó, imádlak kedvesem!

Karodban lenni, ringatva lenni:

A boldogsághoz elég ennyi.

Súgd, hogy szeretsz.

Súgd, hogy imádsz.

Súgd, hogy miénk a világ.

Legyen béke!

Legyen béke a háborgó lelkekben

Költözzön szeretet mindenki szívébe

Barátok nélkül ne maradjon senki

mert többet ér egy barát mint bármilyen kincs

e föld nevű bolygón

Legyen mindenütt mosoly és béke

Füldőzzünk végre a szeretet fényében

Jó szóhoz és bátorításhoz vagy egy dicsérő

vállveregetéshez mindig legyen elég szavunk és kezünk

Szívünkben pedig oly sok szeretet legyen hogy szeretni

tudjuk azt is ki minket nem szeret

KAMARÁS KLÁRA

Üzenet a távolba

Ne mondd ki azt a szót, hogy állomás,
És azt se halljam többé, hogy vonat,
Hogy fehér kendő lobog... Bármí mást
Mondhatsz. A nevem, vagy neved.
Jaj, a kanyar elnyelte... elveszett...
De most is látom, egy kendő lobog,
És bár tudom, ott vagytok boldogok,
Csak a lobogó fehér kendőt látom,
És zokogok, csak zokogok.

Olvastam egy hírt

*„Két kutyámat ellopták. Amikor rátaláltam, az egyiket
már megnyúzták, a másikat meg tudtam menteni.”*

Mért háborogsz? Hogy embertelen állat
volt az, aki elvitte a kutyádat,
és megölte és megnyúzta a drágát?
– De a gazember megadja az árát!
Lőjék le! Nyúzzák meg őt és családját!
Tettért gyújtsátok fel putri házát!
Nyolcvanezerért vettem, mert fajtisza volt,
a származásán nem volt semmi folt...
és megölték egy kondér levesért.
Ki mossa le róluk a kutyavért?
Ha kutyasültet esznek a gazok,
legyenek holtukig családostól rabok!

Ha nincsen munka, nincsen munkabér.
...de a gyerek akkor is enni kér.

Két gyufaszál

Tibornak

Két gyufaszál az éjszakában
Együtt lobog halálos lázban.
Ki így szeret, az soha nem hagy el,
Hallgat, ha hallgatsz. Ha dalolsz, énekel.
Veled izzik és veled hamvad el.

Csak látszat...

Nincsenek állócsillagok,
Csak látszat mind, mi fenn ragyog.
Bizonytalan, múltó a lét,
Nincs más örök, csak vaksötét.

Szavak éjszakáján

Elbújt a Nap a messzi domb mögé már,
magával húzta véres fátylait,
az égbolton foszló árnyak repültek,
és suttogott a rejtelmes csalit.

És feléledt a lomb a halk neszekre,
a bokrok közül ezer szép szavam
táncolt elő a néma őshomályból,
és szólt egy dal. Ez én voltam, magam.

Csak még és még és újra tudjak írni,
és még és még... ó, jöjjetek, szavak,
mint régen, lázas ifjan, csengve-bongva...
Szavak nélkül agyam csak holt anyag.

KECSKÉS ANDRÁS

Egy kis vad szösszenet...

Bestia fogai hasítottak nyakamba,
Sebet hagyva mind testemben, mind tudatomba.
Nem tartott sokáig, hogy kikössünk az ágyban.
Nem volt benne semmilyen naiv szeretet.

Fenevad karmai hasították fel hátam.
Szemében ébenfekete láng égett, láttam.
Még a sebekkel sem volt semmilyen fájdalom,
Csakis a mocskosul őszinte élvezet.

Arcomhoz simult, aztán ajkamat harapta.
Kezével fejem fogta, és tarkóm kaparta.
Úgy hiszem, eme helyzetet nem kicsit bírta,
Kitépte belőlem a tiszta éneket.

Az éjszaka terített leplet reánk közben.
Elaludt a karjaimnak ölelésében.
Minden nesz nélkül feküdt mellettem, szelíden,
És eközben árvaként fogta kezemet.

Vérsávos volt hátam és lila foltos nyakam.
Reggel a tükörnél ezekkel találkoztam.
Egy tündér jött elő, karolta át mellkasom.
Arca nem sugallt mást már, csak szeretetet.

Büszke mosollyal nézte tetteink gyümölcsét,
Csókolta külsőmnek látszati szenvedését,
Hisz jól ismerte a belsőmnek élvezetét,
Miközben szemlélte két barna szememet.

Kezeivel letaszított a kanapéra.
Még mindig emlékszem igéző mosolyára.
Mellém feküdt lassacskán, nem is oly sokára,
És azután meglelte igaz gyengémet.

Eddigivel szemben, gyengéden simult hozzám,
Arcomhoz közelített, szemeit lehunyván,
Míntha igen törékeny volnék, úgy nyúlt hozzám,
Ezzel nyerte el végül szeretetemet.

HORVÁTH ILDIKÓ: EGY ÉV

KESZY-HARMATH DÁNIEL

Halálhörgés egy öreg gebétől

Nyíííí-hahaha,
nyíííí, de fáj,
nye fájj így, nem kell mennem még,
nem hív még a sors,
nem hív még a halál.

De úgy tűnik, jól vagyok,
látszólag élvezem,
nevetek, ezt látják,
emiatt vétkezem.
Nyíííí, haházom,
elbaltázom,
nyíííí, de fáj,
hagyj már el, Fájdalom!
hagyj békén, kérlek,
hagyj oldalamba feküdni!

Tudom, egy ló nem feket,
főleg nem oldalára,
de amit érzek,
azt érzem
s el – nem – viselem.
Végem.
Így kerülök a ló-más-világra?

Szeptember

Gesztényéket rugdosok,
két kezemmel fogdosok,
napvilágban álmodom,
rekordomat megfutom,

egészségem ápolom,
kedveseim láthatom,
jó zenémet hallgatom,
fülembé azt bedugom,
köreimet így futom,
aztán arra leszek figyelmes,
megjelenik a kedves,
leül a domboldalra,
kiterített paplanra,
figyel, mint egy kis kém,
visszanézek büszkén,
s a vége egy mosoly,
jajj de jó most, oly...!

Hëjj, kislyányom!

Vót eccör egy bábuska,
mëg annak a bátyusa,
elmentek ők pörölni,
visszagyüttek örülni,
megverték oszt vásárlányát,
elvesztette oz az hãzãt,
szomorkodott tôle az hát,
hasogatott is az hát,
ãthítta az bábus bátyát,
masszírozza meg hát vállát,
masszírozta bátyus lyánkát,
szërëlmëtes lett oz belé,
megcsípködte hátát bölé,
bábus adta rá áldását,
el is múlt az hátfãjãs hát!

KISS ANGÉLA (MIMANGI)

Hóvirág, hóvirág...

Égi pályán érkező hóihar, vad fürgeteg,
Tép süvítve hó arcával a fagyos szörnyeteg.
Szédül a világ, a márciust vitte táncba,
Éppen csak rügyező élete került a pácba.

Hóvirág, hóvirág,
zord lett a világ.

Ágak hajlanak erős keze alatt, vagy megtörik.
Hó csillag fénylik a zöld fűvön, majd megszökik.
Kiforgatott, hideg kabátok, jeges hajtincsek,
Tavaszi idillre immár pusztán csak legyintek.

Hóvirág, hóvirág,
zord lett a világ.

Menedék sehol sincs, az árkok megteltek,
Jégpáncéljukkal minden lelket megleltek.
Elfáradt a tavaszhozó a nehéz örködésben,
Barkabontó napsugár elveszett a sötétben.

Hóvirág, hóvirág,
zord lett a világ.

Konok idő trappolt álmokat söprő létbe,
Kerek holdat lesve az átható didergésbe.
Emelt fővel állva, kékre fagyott lehelettel
Lelte első napsugarát – egy könnycseppel.

Hóvirág, hóvirág,
torz lett a világ.

Tovább

Miközben újból fakad a fák sarja,
Változik a csillagok körben járása,
Kövekből emelt falak távol állanak,
Tünékeny fényei tovább mállanak.

Század, ezred múltó szívdobbanás,
Illanó lüktetés, mosolygó lángolás,
Szétpergő idő, végtelen égfelszín,
Táguló erő, mérföldkő útjelzésein.

Látóhatár

egyetlen olyan vonal
– mint egy vezérfonal,
amelyen az ég és a föld,
az égszínkék és a zöld
összeérni látszik –,
horizontként játszik...

Mosoly

A reggeli nap mosolya fehérén érkezik,
Dértől könnyes szemekkel bűvészkedik.
Mesél régi nyarokról, fátyolos álmokról,
Ősbe hulló panaszos levélfoszlányokról.

Estike

Estike kalapja eltűnt reggelre,
Pókháló sem védte meg tőle.
Parázs karima izzik nevetve,
Főfödőjét röptette a napkelte.

Jövő-kép

Nőjön szép szakállad, hullámozzon, mint a tenger,
Mint egy hajót, a jövőt várja mindmegannyi ember.
Rózsaszirmok színét idéző naplemente a horizonton,
Reám vörös kövű sivatag pora száll szívbéli utamon.

Napfényében viharverten tűr a szendergő alkonyulat,
És szelíd nyugvással szertefoszlik az aprócska arculat.
Fakuló tündökléssel, hűvös szapora léptekkel átkelve
Árnyaltan meghátrál, ma és holnap egymásba veszve.

Időleges dolog, ami jön-megy, csupa ismeretlen eset,
Az éjszaka bódító, súlyos illataival bezárul rögvest.
Minden levegővétel újabb tért nyit, odabenn testesül,
Izzón formázva rejtett részét lassan a felszínre kerül.

Könnyű üzenet érkezik egy nehéz sóhaj kíséretében,
Elfeledett mozdulat süllyedő lábnyomai eltűnőben.
Valamennyi ragyogó csillag nyomában ott jár a nap,
Szabadon lebegő szála összekötve a sorsokat – elkap.

Kötélékét veszelve szövi újra álmait, akárcsak egy pók,
Folyton rendeződő, homokos szívpartjainál várakozók.
Miközben a rendületlenül hullámzó, fehérítő habokban
Folytatódik örökké az élet, egyetlen fénylabirintusban.

Napsugár

Szélcsendes mozdulatlanságban
Álló idő láthatatlan mozgásban,
Ragyogó szép napsugár lép előre,
Érzelmek szétválnak ekképp tőle.
Végtelen tartalommal telik meg
A haszontalan, rejtett értelem.

Holnap

Az idő lüktető zene, hangtalan pillanat.
A tegnapi illata a mában még itt maradt.

Körülvesz a holnapszellő, lágyan simogat,
érezem, ahogy erősödve már-már borzolgat.

Fényköntösét felöltve álmos és tétova,
hogy árnyéka mit takar – még nem tudja...

Mint egy álom

Szivárványos ezüstfelhő titok-palástban,
Nincs hatalom, se kincs a zord várában.
Ki nem érti a világot, nyitott a kérdése:
Szeretetből nem túlzás-e az önös féltése?

Sivár táj pihe hó alatt édes álmát alussza,
Csendes otthonában kong az idő harangja.
Elrepülnek-e gyorsan az átfagyott nappalok?
Átmelegítenek-e ölelő karok, mint paplanok?

Szikrázó fényben hajnali szél fúj az utazóra,
Álmokat repít végtelen messzeségbe az óra.
Perzsel-e a tündökletes égből elárvult sugár?
Habpárna selymén a tavasz eszmél-e újra már?

Kabala

Nyakamban egy kabala,
Turbékol egy galamb ma.
Sapka van a fejemen,
Emlékbe ne szenteljen.

NYÁR

Pirospozsgás arccal szaladgál a Nyár,
Kócos haja lobog, lába nyomán a sár.
Fröccsen a pipacsvirágra, a szép zöld fűre,
Szellővel fel s leszáll minden gyöngyszínűre.

Aranyköpenyével óvja bíbor gyümölcsét,
Hallgatja a méhek vidor zümmögését.
Szeles nappalokkal minden levél sárgul,
Éjszakai hideghez fáradtság társul.

Szépen suhan, halkán jár mögötte,
Az Ősz a csónakját már kikötötte.
Átfesti az alkonyt, a kurta napot,
Köddel bújó, csípős, nyári pillanatot.

Karácsony előtt...

Zord, decemberi hóesésben,
Szatyorfülek kéz a kézben.
Kirakatnál meg-megállva,
Szép ruhákra rácsodálva.

Haza indult most a láb,
Vitte a sok csomagját.
Blikkfangosan masnival,
Csodás fenyőillattal.

Észrevétlen jön az este,
Zenedobozt megkereste.
Cikázott és körbeforgott,
Pénztárca is belekongott.

Parázson kalácsom, itt a karácsony!

KONCZ-KOVÁCS ANNA

– Megtöltötted? – hangzott a kérdés Rodrigo vérszomjasan diadaléhes, fogakban nem éppen bővelkedő, de annál inkább lokálpatrióta szájából. – Meg – vágott rá Rigoletto a győzedelmi vágy mámorában, s hátára csapta természetes karabélyát, hogy elégtételt vegyen az általa még sohasem látott, de minden bizonnyal játszi könnyedséggel legyőzhető ellenségen, aki tegnap éjszaka váratlan rajtaütött hőn szeretett falujukon. Rigoletto egyszerű földműves volt, aki jámbor természetének köszönhetően derekasan végezte a munkáját, s tisztos családapaként öszült meg. Most viszont igazi óriásnak tűnt, aki úgy érezte, eljött az ő ideje. – Nem ejtünk túsokat – bújta vissza csizmájába a frissen megélezett konyhakését Rodrigo, aki ez idáig pusztán élelmiszereket vagdoshatott vele; ő őrizte a falu élelemraktárát. – Az éléskamra, azt is lerombolták, a szemetek – hergelte bosszúra önmagát s természetes társát, Rigolettót. – Ne aggódj cimborá, visszavívjuk a becsületünket!– nyugtatta amaz.

A nap már a Tulipán-dűlő felett járt két ujjnyira, amikor összeszedelőzködtek: ím, eljött a pillanat a cselekvésre. Conchita hiába kérlelte mindent beleadva a csökönyös Rigolettót, hogy ne menjen, ne tegye özvegyé őt és félárvánvá a kis Diegót, a férfi hajthatatlan volt. Megcsókolta könnyeivel küszködő hitvesét, s magára hagyta az aszszonyt. Intett a távolban várakozó bajtársának, hogy indulhatnak, nekivághatnak életük küldetésének: ezen a szent napon likvidálják a múlt éjszaka hitvány és aljas támadóit. Conchita – amikor már hű ura sziluettje egybeolvadt a reggeli horizonttal – komótosan visszaballagott a konyhába, lerogyott a virágmintás zöld lócára, és zokogni kezdett vigasztalhatatlanul. A kis Diego megszeppenve

odabújt édesanyja nedvesre rítt kötényéhez, végigsimította zilált, öreg fejét, s reményvesztett félelemben odasutogta: – Ugye, sosem tér vissza édesapa? –

A Nap egyre feljebb kúszott a pénteki égbolton, mire a sértettségükben bőszült élmunkások elérték az ellenség táborát. Az öt ponyvaépület között a legmonumentálisabb sátor zöld színben törte meg a kora délelőtti napfényt, mely egészen impozáns lehetett volna, ha nem a rosszakarók alantas lényét leplezi. – Abban lakik a tábornokuk, azt kell megtámadnunk – jelentette ki Rodrigo erőltetett határozottsággal. Már ő maga sem volt biztos benne, hogy le tudják győzni a szemmel láthatóan túlerőben lévő ellenlábast. – Rodrigo, nem kell hősködnünk, még visszafordulhatunk, nem szégyen az. Nekem még fel kell nevelnem a fiamat! – tört ki Rigolettóból sintér előtt várakozó, veszett kutyaként az utolsó, kétségbeesett próbálkozás. Az ifjabbik önkéntes katona távolba merengő arckifejezéssel fontolgatta mohón társa gondolatát. Cselekedni viszont képtelen volt, mintha sóbálványra meredt volna. Csak a szíve mélyén könnyebbült meg, hogy földijének sikerült kimondania azt, amihez neki sosem lett volna mersze egy ilyen életről és halálról döntő, sok órának tűnő, kimerevített pillanatban.

A nap hideg verejtékben úszó arcukra tűzött. Már nem volt sem idejük, sem erejük épkezláb cselekvésre szálni magukat, és minden gondolat hiábavalónak tűnt. A szürke hétköznapokból kitörni áhító két dalia csak állt az elkerülhetetlenség terepszínű tábora előtt. Az ellenfél leküzdhetetlenül tagbaszakadt csapata körbekerítette a két jó barátot. Főlényesen kíváncsi szempárok sokasága vette őket körül. Közülük egy előre lépett, magasra emelte gigászi acélbetétes bakancsát, s csak ennyit mondott: – Pfuj, de utálom a hangyákat! –

KÜHNE KATALIN

Kéken pillantanak rám a havasok

A Szamos menti Kolozsvár harminc év után ugyanúgy fogadott, mint amikor először látogattam ide. Ódon házai közt, vénséges macskakövein lépkedve, várának magasából lenézve, gyönyörű ősi templomainak hűvösében, parkjaiban üldögélve vagy nagyjaink szobrai előtt meg-megállva, felidéződtek múltunk emlékei. Ott ismerkedtünk meg a párommal, ezért ez a város nekünk nem csak az ismert „kincses várost” jelenti, hanem ennél sokkal többet: közös életünk első pillanataira emlékeztet bennünket. Most, amikor megálltunk a Continental Hotel épülete előtt, mindketten elérzékenyültünk. Mátyás királyunk kökeresztes ablakú szülőházát, híres egyetemét, líceumát, botanikus kertjének fáit, virágait már együtt nézegettük, a buszon is egymás mellett ülve ismerkedtünk, beszélgettünk addigi életünkről. Kézen fogva barangoltunk a világ legszebb temetőjében; Házsongárdban híres íróink, művészeink, tudósaink sírjánál tisztelegtünk. Bánffy, Kemény, Teleki, Jósika, Apáczai, Dávid F., Heltai, Kós, Dsida, Apor P., Áprily, Mikes kriptájánál kitapogattuk a századoktól szétmárt, szinte olvashatatlan neveket (elenyésző volt azok száma, amelyeket felújítottak). Egy-egy szál mezei virágot helyeztünk el, az elszáradt koszorúk mellett nemzetiszín szalagokat lebbentett a szél, gyertyacsonkok mutatták, hogy nem csak az Erdélyben élő utódok, városlakók, de hazánkból és a nyugati magyarok közül is sokan látogatnak el ide, emlékük még bennük él. Sétáltunk a város utcáin, közben fel-felnéztem a még mindig lenyűgözően szép palotákra, melyek így, hámló vakolattal, törött stukkókkal is dicsőséges múltunkról tanúskodnak. Benéztem a mives kovácsoltvas kapuk mögé, az udvarokra is. Elképzeltem, milyen lehetett az élet ezekben a főúri lakásokban. Lelki szemeimmel látni véltem, amint a bárókisasszony boltíves szobáiban kerek kis varróasztalka mellett szorgoskodik. Kelengyéjét készíti, a

színes kendőket horgolja vagy párnáit, ingvállait, terítőit hímezi, amelyeken megőrzi ősei hagyományait, a híres kalotaszegi motívumkincset. A társalkodónő felolvassa a reggeli újságok híreit. A másik szobában öles falak közé illesztett, kettős ablak mellett csipkés főkötő takarja egy idősödő dáma hófehér haját, pár tincs kivillan alóla. Kürtőskalácsot csipeget, forró csokoládét kortyol, vagy herbateát, amit a hóstáti kis cselédlány tálal elé. Fiaik képezték magukat, a főnemesek cselédekkel, munkásaikkal úgy bántak, mintha a családhoz tartoznának. Ma már ilyen nem létezik, sokszor lenézik azokat, akik önhibájukon kívül kénytelenek mások szolgálivá válni. A sok hajléktalan, nincstelen emberről nem is beszélve. Szamosközy István, Erdély történetírója monográfiájában megjelennek a török, tatár, román, vallon, német dúlások. Móricz Zsigmond az elmúlt évszázadok Erdélyéről írta meg gyönyörű regényét Tündérország címmel. Az erdélyi fejedelmek többsége (néhány ugyan volt köztük, aki elherdálta elődeiktől kapott örökségét) népük sorsának fellendítésén munkálkodott, a haladás érdekében külföldön tanult, a tudományos élet eredményeit, gazdasági gyakorlatukat megismerve, hazatért, hogy ezeket az ismereteket elterjesztve, mind szellemileg, mind gazdaságilag jobbra tegyék hazánk helyzetét. A béke szigete volt Erdély abban az időben, az egymás mellett élő nemzetiségek segítettek, együtt nevelték fiaikat. Kegyetlenkedések, széthúzások, izgatások akkor még nem történtek. Az utóbbi hetven év diktatúrája, a lakosságcsere, kitelepítések, börtönbe vetések, gyilkosságok teljesen megváltoztatták az Erdélyben élő népek életét. A magyarság létszáma fogyóban, sok fiatal külföldön dolgozik, ott marad, a falvak elnéptelenednek, a városokban alig néhány százalékban vallják magyarnak magukat, ritkán hallani magyar szót az utcán. Kollégiumi szállásunkon az igazgató úrral válthattunk néhány szót, örömmel számolt be arról, hogy ebben az évben egyre többen jönnek székelyföldről, csángóföldről (sőt Európa nyugati országaiból is hazatérnek) egyetemükre a diákok, azzal a céllal, hogy őseik nyelvén tanulhassa-

nak szülőföldjükön. Így talán egyszer eljön az az idő is, amikor nem Európa vagy Amerika híres egyetemére távoznak a fiatalok, nem ott alapítanak családot, távol szüleiktől, hanem itt maradnak, továbbadva tudásukat, tapasztalataikat. „Ne hagyjátok a templomot, / a templomot, s az iskolát” – írta Reményik Sándor. Ha a magyar szót, édes anyanyelvüket, az ősi hitet (legyen az római katolikus, görög katolikus, református, evangélikus, vagy unitárius) tovább éltetik, a magyar lakosság száma is gyarapodni fog, és nem csak a „kő marad”! Az omladozó házak, elnéptelenedett magyar falvak, üres, romos templomok benépesülnek, az unokák nem angolul, németül, franciául, olaszul, spanyolul, vagy románul beszélnek, hanem tovább örökítik elődeik évszázados kultúráját. Ha nem is hatalmas, hivalkodó palotákban, de csinos, szép házakban nőnek fel, érett, felnőtt fejjel büszkék lehetnek majd arra, hogy magyarnak születtek. Édesapám ősei között (mint a legtöbb magyaré) poroszok, morvák, erdélyi nemesek is találhatóak, édesanyáméi pedig kunok és elszegényedett magyar grófok voltak. A magyarság sokféle nemzetiséggel élt együtt az őshazában, majd később, a honfoglalás után is. Talán ezért olyan kreatív, erős nép a magyar, mert sok nemzet fiaival keveredett, túlélte a megpróbáltatásokat, a monarchiát, háborúkat, diktatúrákat. Szerették és megbecsülték a munkát, nem féltek a kihívásoktól, hiszen keményen kellett dolgozni, erős hittel, reményt keltve felnevelni utódjaikat, az elnyomatás idején is embernek maradni. Nagymamám Nagykarolyban született, de korán Miskolcra került nagyszüleihez. Amikor először eljutottam szülőházához – amely a nővére, Kaffka Margit nevét viselő utcán található –, és az udvarban, hátul megláthattam végre a kis faházat, ahol gyermekként élt, különös érzés öntött el. Mintha azt álmodnám, hogy kizökkent az idő, én a 19. századba kerülve, hallom kacagását, a teraszon labdázik testvérével ugyanezekben a köveken. Néha az ablakot is eltalálják, ilyenkor elpityerednek, félve édesapjuk dorgáló szavától. Sajnos, ők már régen az égi mezőkön járkáltak, amikor én születtem, csak

édesapám és testvérei elbeszéléseiből, Margit könyveiből ismerem őket. Belestem az üres szobába, ahol mindent belepett a vastag por, mindent beszótt a pókháló. Bútorok már nem voltak, lakójuk is régen elköltözött. Lelki szememmel mégis látam, ahogy az ovális asztalnál ülnek, vacsoráznak, majd később, az ágy mellett ül édesanyjuk és esti mesét mond gyermekeinek. Most én őrzöm fekete lakkos, intarziás kis kerek asztalkáját, néhány könyvét, amit fiának ajánlott, benne kézírását olvashatom. Furcsa ez, de mégis olyan, mintha ismertem volna. Talán azért, mert szeretteim úgy beszéltek róla, olyan szeretettel emlékeztek rá, részletesen mesélték élményeiket, hogy úgy tűnt, én is velük nőttek fel. Ugyanilyen meghatározhatatlan, szívfájdító és egyúttal szívmengető érzés volt az is, amikor anyai nagyszüleim házát – ahol én is születtem – kellett eladnunk, és csomagoltuk az emlékekkel teli szekrényekben lévő, kedves tárgyakat. Minden, amit kézbe vettünk vagy leporoltunk, mielőtt dobozokba tettük, valamilyen emléket idézett fel; sírtunk vagy kacagtunk, sokszor mindkettőt egyszerre. Nagyszüleim mellé a nagynénémék költöztek oda Budapestről, hogy gondozzák, segítsék őket idős korukban. Amikor ők is eltávoztak, ki kellett üríteni a házat. Minden nyarat ott töltöttem, gyermekkorom legszebb emlékeit őrzik ezek a tárgyak, amikből, amit tudtunk, elhoztunk magunkkal.

Itt lehetünk most Kolozsvárott, az emlékeim idézik a régmúlt nagy uralkodóit. Mátyás szobra ékeskedik, uralkodik a hatalmas téren. Végre újjászületett a szobor, nem áll évekig paravánok mögött, nem feldúlt a tér, a történelemhamisítás emléke sem kísért a feliraton. A Szent Mihály templom padjában is hasonló gondolatok és érzések emlékeztettek az ősökre. Azokon a köveken jártak híres elődeink, ismert és ismeretlen, egyszerű emberek térdeltek az oltár előtt, gyertyafény pislákol, halk orgonaszó szólt, imádkoztak, úgy, mint én most a párommal. Velem voltak szeretteim, s úgy, ahogy a Fennvalóval szoktam, beszéltem arról nekik is, mi történt az-

óta, hogy ők a csillagok közé emelkedtek. Felidéződtek ifjúságunk évei, a fiunk felnőtt, unokáim születtek, megöregedtünk, de őseinket sohasem tudjuk elfelejteni. Nem kell és nem is lehet, hiszen sejtjeinkben megmaradtak. Mozdulataik, szavaik, illatuk néha olyan erősen él bennem, mintha egy perccel ez előtt történt volna. Édesapám ránk hagyott írásait közzé tettem három kötetben. Amikor megszerkesztettem ezeket, a gép mellett ülve úgy éreztem, hallom a hangját, érzem fejemen simogató érintését. Édesanyám vagy nagymamám receptjeiből készített sütemények illata, az ágynemű frissessége, ropogása, az általuk horgolt terítő, csészéjük, amiből teájukat itták, kedvenc virágaik, imakönyvük, fiam járása, mosolya őket idézi, most is előttem vannak, rájuk emlékezem. Néha a tükörben is felfedezek egy szemvillanást, vagy egy ismerős mozdulatot. Most, hogy öregszem, a ráncaim, nehezebb időszakaimban a mozgásom is hasonlít rájuk. Itt, a Kincses Kolozsvár utcáit járva a fiatalságunkra, szerelmünk kezdetére gondolok. Lopva a páromra tekintek, látom, ő is elmereng. A Gyalui-havasok kéken pillantanak a városra, és benne erre az idősödő párra, akik mi vagyunk. Azóta a családdunkkal, a barátokkal sokszor voltunk itt, Erdély szépséges tájain. Kedves, vendégfogadó barátainkkal vagy ismeretlen, nyíltszívű emberekkel találkozva mindig meghat az összetartozás, a magunkra ismerés jó érzése, a hazánkkal rokon tájak, de a csodálatos és hatalmas csúcsok látványa lenyűgöz, visszavágyunk oda. A havasok tisztásain, patatok vagy tavak mellett, templomokban, múzeumokban, kedves ismerős családoknál megszállva, gyakran beszélgetünk arról, ami összeköt bennünket velük, amit soha nem lehet elszakítani, olyan erősek a szálak köztünk. A múltunk közös, és reméljük, a jövőnk is az lesz. Aggódva, félve, mégis reménykedem egy jobb világban, ahol egyek lehetünk, ahol nincs ellenségeskedés, újra eljön az aranykor, a békés élet.

LÁM ETELKA

A tenger igazgyöngyei

Olívia szorongó érzésekkel indult a tengerpart felé. Vele volt hű társa, a Morzsi kutyus is. Már a nap is lemenőben volt, csak egy-két centiméterre lebegett a víz felett. A leány mezítláb, könnyű fehér ruhában kezdett futni a víz felé. Gyönyörű érzés volt minden alkalommal érezni a homokot, selymes simogató érzés volt, ahogy besüllyedt a lába, és elérte a tengerpart szélét. Körbenézett: sehol egy hajó.

A fivérei korán reggel mentek ki a tengerre, gyöngyhalászok voltak. Nehéz mesterség ez: mikor lemerülnek a víz alá, csak a lélegzetüket tartják vissza több percig, ki kell bírni a víz alatt. A kagylókat fel kell hozni a tenger mélyéről, és mikor szétnyitják őket, ott ragyognak bennük a gyöngyök. A lány, mikor végre megpillantotta a kis halászcsonakot – igen, ők azok! –, nagy kő esett le a szívéről. Morzsi is ugatva üdvözölte a fiúkat, amikor a partra értek. Sajnos, kevés eredménnyel jártak ma, holnap folytatni kell a kemény munkát.

Nagy bajban voltak, volt még egy kishúguk, akit egy gonosz varázslónő tartott fogva. Csak akkor enged szabadon, ha megkapja érte a tizenkét darab gyöngyöt. De ezeknek mind egyforma nagyságúnak kell lenniük. Már csak két nap volt hátra a határidőig. Ha nem tudják teljesíteni a kérést, akkor örökre ott marad a kishúguk. És még két gyöngyöt elő kell teremniük. Nagyon aggódtak, és nehezen tudtak elaludni.

Olívia is úgy érezte, hogy nem bír elaludni, bár nagyon késő volt, éjfél is elmúlt már. Hirtelen meghallotta, hogy a kutya ugat. Felkelt az ágyból, és kinyitotta a dobozt, amiben a gyöngyöket tartotta. A holdfény bevilágított a hálószobába, és ekkor hirtelen ösztönösen megforgatta a gyűrűt az ujján, amit a nagyanyjától örökölt. A gyöngyök fényárban úsztak, és mozgásba lendültek, szinte kiugrottak a ládikából. Olívia megértette, hogy milyen kincs van az ő birtokában, és már tudta, hogy hogyan mentheti meg a húgát.

Másnap a két fivér kihajózott a tengerre, és beugrottak a vízbe, lemerültek a tenger mélyére. Nem telt el sok idő, és sok kagylót találtak, amelyekben szebbnél szebb gyöngyök voltak. Délutánra már boldogan értek haza a temérdek zsákmánnyal. Olívia berakta a gyöngyöket a dobozba, aminek nem volt teteje, mert nem akarta befedni. Azt akarta, hogy a gyöngyök táncra perdüljenek és útra kelljenek, és legyen bőven helyük a mozgásra. Ezután a testvérek együtt indultak el a varázslónőhöz.

A gonosz hölgy már várta őket, és igen örült a gyöngyöknek. Rögtön el is vette tőlük az egészet, és azt mondta nekik, most menjenek haza, és majd elereszti a lányt. De esze ágában sem volt ezt megtenni. Olívia is sejtette ezt. Amikor elhagyták a varázslónő házát, Olívia hazaküldte fivéreit, ő és a kutya pedig a ház közelében maradt, elrejtözve. Ekkor a leány megforgatta a gyűrűjét, mire a gyöngyök hihetetlen vakító fényt kezdtek sugározni, és kigurultak a dobozból. Erre a gonosz varázslónő megvakult az erős fénytől, és nem látott semmit. Morzsi kutya is megjelent, lenyomta a kilincset, és már bent is volt a szobában.

Mivel a szaglása jól működött, már tudta, hogy hol van a kislány elrejtve. Amikor Olívia megjelent az ajtóban, a kutya megmutatta azt a szobát, ahol a kishúguk tartózkodott. Itt csak a kulcsot kellett elfordítani, már bent is voltak, és boldogan ölelték meg egymást. Mielőtt elhagyták a házat, összeszedték a gyöngyöket, és magukkal vitték. A gonosz varázslónő rimánkodott, hogy ne hagyják itt egyedül vakon, de senki nem hallgatta meg siránkozását. Ezek után hazamentek, a fivérek nagyon örültek, hogy újra együtt a család. Másnap reggel együtt kísértáltak a tengerpartra, ahol a Morzsi kutyus vígan csaholt és futkározott. Olívia elővette a gyöngyöket a ládikából, majd legurította őket a homokba. A nap sugarai és a szeretet fénye bearanyozták az egész homokos tengerpartot.

Napocska

Nap Anyácska szorosán ölelte, majd elengedte a kis Napocskát. Szeretettel becézgette, és minden nap tudással tanítgatta. Napocska sokat kérdezett a körülötte lévő csillagokról és az egész mindenségről. Szemeit nagyra nyitotta, és mindennap felfedezett újabb csodákat az űrben.

A csillagok csodálatos fényeket bocsátottak ki, és nagyon messze voltak. Nap Anyácska megmutatta Napocskának a bolygóit és a holdakat. Látod, Napocska, mindennap melegítem őket a fénysugaraimmal, vigyázni kell, hogy meg ne égessen őket. Vannak bolygók, amik távol vannak tőlem, de igyekszem oda is küldeni meleget, hogy ne fázzanak. Napocska sokat tanult, gyorsan növekedett, és már szép nagy nap lett belőle. Kezdett eltávolodni Anyácskától. Mindketten szomorúak lettek. Anyácska megpróbálta vigasztalni Napocskát, az ő kincsét. Fájdalmát nem mutatta ki, de azt hitte, a szíve megszakad. El kell válnunk egymástól, Napocska. Te is nagy feladatokat kaptál a Teremtőtől. Bekerülsz a nagy forgatagba, és születnek bolygók, amikre te fogsz vigyázni, és életet adsz nekik a napsugaraiddal és szereteteddel. Én mindig látni foglak, ne félj, Napocska, és útjára bocsátotta egyetlen kincsét, a gyermekét.

Napocska nagyon félt, hogyan tudja majd teljesíteni ezt a nagy feladatot. De nem telt el sok idő, mikor a napszél elkezdett működni. Nini! Hamarosan apró bolygókat észlelt maga körül. Elkezdte szórni a sugarait, hogy mindenki kapjon meleget, és elinduljon az élet, ahol csak lehetséges. Félve és óvatosan küldte a világosságot és a sok meleget a bolygókra. Nagyon szerette őket, körbevette, ölelte és becézte bolygóit, felkutatta a legsötétebb helyeket, hogy az ő sugarai is odaérjenek.

Tudta, hogy előbb vagy utóbb, valahol az egyik bolygón élet lesz. Anyácska sokat mesélt erről. Mindig figyelte a bolygók színét és a változásokat. Mindegyik bolygó más színű és nagyságú volt. Történt egyszer, hogy az egyik bolygón kékes szín és felhők jelentek meg. Napocska szíve megremegett, és úgy érez-

te, jó munkát végzett. Nagy erőt érzett magában, hiszen egy élet van kialakulóban. Nagy öröm érte, és boldogan, féltő szeretettel szórta sugarait a kék bolygóra. Felnézett messzire, Anyácskára, elküldött egy boldog napsugarat, és látta, hogy az anyja is küld viszont egy gyönyörű, szikrázó fénynyalábot, ezek útközben találkoztak, és most összefonódnak, nagy szeretetben.

Az opálgyűrűk titkos ereje

Melinda és Linda, az ikrek, éppen a gyermekkórházban voltak. A kicsik örömmel fogadták őket. A lányok bohócruhába öltöztek és kifestették az arcukat, mókáztak, és próbálták felvidítani a kis betegeket. Teo, a kutyájuk most is velük volt, aki minden gyereknél nagy sikert aratott. A kutyának nagy türelme volt, lefeküdt a padlóra, hempergett, és a nagy szemeivel pásztázta a gyerekhadat. Így rövid idő alatt meghódította a gyerekek szívét. Elég jól sikerült ez a nap is, sok nevetéssel fűszerezve. Mindegyik kislány és kisfiú kapott ajándékot, ezt mókásan megoldották: volt egy nagy zsák tele játékkal. A gyerekeknek be kellett hunyni a szemüket, benyúlni a kezükkel a zsákba, és kihúzni egy ajándékot. Ez volt a csúcspont, mindenki boldog volt. Ezek után búcsúzás következett, és Teót mindegyik gyerekek megsimogatta.

Melinda és Linda is elkészöntek, ezután kezdtek összepakolni. Melindát hirtelen rossz érzés fogta el, és ránézett az opálgyűrűre, aminek varázsereje volt. Már sokszor megsegítette őket ez az ékszer. Most is az ujján ragyogott, és furcsa jeleket vett észre. Az opálgó színe változott, hol világoskék, hol sötétkék színű volt. Hívta Lindát is, hogy nézze meg. Igen, mindketten úgy gondolták, hogy nagy baj van a családban. Mivel csak egy nagynénijük volt, Anna, csak ő jöhetett számításba, akinél egy másik opálgyűrű volt, s feltételezték, hogy bajban van. Elbúcsúztak a gyerekektől, és elindultak Annához. A gyűrű egyre gyorsabban változtatta a színét, Melinda és Linda beültek a

kocsiba, és szinte száguldásba kezdtek. Egy óra múlva odaértek Anna házához. Síri csend fogadta őket.

Előre küldték Teót, a kutyát, hogy feltérképezze a terepet. Teo halkan vakkantott a kert mélyéből. Linda és Melinda bementek a kertbe, a kapu nyitva volt. A ház ajtaja is ki volt tárva, ezen igen csodálkoztak. Anna nénivel együtt lakott két kis törpe is. Egy testvérpár, Lali és Lili árvák voltak, és a néni nevelte fel őket. Ők vajon hol lehetnek? Hiába kiáltották a nevüket, senki sem válaszolt.

Teo végigszaglászta a helyiségeket, majd megállt az egyik szoba előtt, és hangosan ugatott. A két leány odafutott, az ajtó zárva volt. Linda megforgatta a gyűrűt az ujján, és már ki is nyílt az ajtó. Bent a szobában rátaláltak a két törpére. Lali és Lili meg voltak kötözve, és az ágyon feküdtek. Nagy szemek tágra nyíltak, meg voltak rémülve, de amint meglátták a két lányt és Teót, megnyugodtak. Hamar kioldozták őket, és Lali kezdte mesélni, hogy mi történt. A szomszéd házban egy gazdag úr lakik, a neve Karvaly. Meg akarja venni Anna házát és a telket. A néni nem akarja eladni. Ez már régóta húzódo ügy. Tegnap újra megjelent Karvaly, és jött vele két ember is. Mikor Anna néni újra nemet mondott a ház eladásra, a két ismeretlen ember megragadta Lalit és Lilit, mert ők is a szobában voltak. Megkötötték őket, bevitték az egyik szobába, és rájuk zárták az ajtót. Annyit tudnak még, hogy Anna próbálta használni az opálgyűrűjét, de Karvaly megelőzte, és elvette tőle. Tovább nem tudják a történetet, csak sejtik, hogy a néni Karvaly házában lehet.

Hamarosan mind a négyen eldöntötték, hogy átmennek a szomszédba, és kifürkészik, hogy Anna ott van-e. A két lány előre küldte Lalit és Lilit a kutyával. Találtak a szomszéd kerítésnél egy kis rést, ahol be tudtak mászni, elől Teo ment. Tudták, hogy a kutya rögtön jelzi, ha idegen közeledik, de Teo csak halkan morgott, és lapítva kúszott előre. A kertben nem volt senki így egészen a ház közelébe értek. Lili és Lali elbújtak az egyik ablak közelében egy bokorba.

Teót visszaküldték a lányokhoz, így ők is végigcsontak a kerten, és minden ablakon benéztek. Mind a három férfit a konyhában látták, éppen vacsoráztak. Linda meglátta a másik opálgyűrűt a konyhaasztalon. A lány megkönnyebbült, mert tudta: így mindkét gyűrűt tudja majd használni. Előre mentek a bejárati ajtóhoz, a gyűrűt forgatva kinyílt az ajtó, és bent voltak a házban. Teo újra elkezdte a nyomozást. Megérezte Anna illatát, és mutatta az irányt, az emeleten, a legutolsó szobánál megállt. Halkan kinyitották az ajtót, és bent ült egy széken Anna néni. Nem értették, miért nem mozdul meg, majd mikor körbenéztek, mindannyian ledermedtek. Ott ült Annával szembe egy fekete párduc, sárga szemei villogtak. Félelmetesnek tűnt. Linda egy pillanat alatt üvegfalat húzott a párduc körül a gyűrűvel. Így nem tudott támadásba lendülni a nagy-macska. Anna néni, mikor felocsúdott a meglepetésből, boldogan nyugtázta, hogy most már itt a felmentő sereg, és haza mehet. Gyorsan elmesélte, hogy mi történt, nagy vonalakban ugyanazt, amit már a két törpe is elmondott.

A párduc egyre idegesebb lett, ezért Linda és Melinda gyorsan közölte a két törpével, hogy menjenek be a konyhába, és lopják el a másik opálgyűrűt, de gyorsan kell cselekedni, mert nem bírják sokáig tartani az üvegfalat egy gyűrűvel, és Teo is velük megy.

Lali, Lili és a kutya gyorsan elértek a konyháig. A férfiak és a házigazda még mindig az asztalnál ültek, és beszélgettek. Lili csúszva elérte az asztalt, majd alámászott, és sikerült elvenni a gyűrűt a Karvaly tányérja mellől. Majd gyors ütemben próbált elillanni. Sajnos, meglátták, de a kutya berohant a helyiségbe, és sakkban tartotta a három férfit: vicsorította a fogát, és hangesen ugatott. Lili és Lali el tudott menekülni, és szaladtak, ahogy a lábuk bírta. Elérték a szobát, ahol a hölgyek voltak.

Most már nem kellett tovább félni, és Teo is megérkezett. A másik opálgyűrűvel lezárták a konyha felőli részt. Amikor megérkeztek a férfiak, szinte kővé meredtek a látványtól. Láttak két egyforma lányt, tekintetük haragos volt, de gyönyörűek voltak. Karvaly és a két embere nem tudtak közelebb menni a

lányokhoz az üvegfal miatt. Majd előbukkant a két törpe, és Anna nénivel szemben a leopárd, akit egy üvegfal választott el a többiektől. Teo szinte átrohant az üvegfalon, de ők nem tudtak átmenni. A leopárd nagyon feszülten figyelte az eseményeket, de nem csinált semmit, mozdulatlanul ült.

Ekkor Melinda odaszólt Karvalynak, hogy békén el akarnak menni, Anna nénivel együtt. Karvaly megértette, hogy nincs esélye, itt nem ő diktál, hanem a lányok. A kezével intett, hogy mehetnek, és azt mondta, hogy nem fogja háborgatni többet Anna nénit. Az üvegfal leomlott az állat és a konyha felől. Karvaly parancsára a leopárdot kivitték a férfiak a szobából, Karvaly bent maradt a szobában. Bűnbánóan lehajtotta a fejét, majd bocsánatot kért Anna nénitől és a két törpétől.

Ezek után Melinda és Linda vezetésével elhagyták a házat. Leo zárta a sort, végig követte szemével az egész menetet kifelé. Hamarosan hazaértek, és Anna néni nagyon boldog volt, hogy a lányok megmentették. Közölte velük, hogy a másik opálgyűrűt is megkapják. Lali és Lili boldogan futkároztak a házban Teóval. Az ikrek éppen indulóban voltak hazafelé, amikor meglátták Karvalyt. Egy kis adományt hozott a gyermek-kórház részére. Alig hittek a szemüknek, hát, néha vannak meglepetések...

Nyuszika és Cirmoska kalandjai

Nyuszika, a kisnyuszi és Cirmoska, a kiscica kiszöktek a közeli erdőbe, és ott talákoztak Nyuszika testvérével, a Tapsifüles-sel. Nyuszika körbeugrált az erdei tisztást, és Cirmoska is föl-leugrált a fákról. Nagyon vidámak voltak.

Úgy gondolták, hogy játszanak egy kicsit. Jól is ment minden addig, míg Tapsifüles hirtelen meg nem hallotta, hogy valaki sírdogál a közelben. Mind a hárman abba az irányba futottak, ahonnan a sírás jött, és megláttak egy őzikét. Egy mély gödörbe esett, és az egyik lába megsérült. Ott volt egy kis mókus a

fa tetején, és mindent látott. Éppen a földimogyoróját eszegette. Cirmoska teljesen megrémült, hogy most mit tegyenek, valakinek szólni kellene. A mókus mellett megjelent egy szép feketerigó, mintha tudta volna, hogy segíteni kell. Gyönyörűen elkezdett füttyülni, mire a többi rigó is rákezdte az erdőben. Erre megjelentek a többi állatok is: a szarvasok, mókusok, rókák, farkasok és a többi őzikék is és rémülten figyelték a fejleményeket.

Az egész olyan gyönyörű volt, mintha a kerek erdő és annak összes lakói együtt szurkolnának a csapdába esett őzikéért. A rigófüttyre hamarosan felfigyeltek a tündérek, és érezték, hogy valami baj van az erdőben. A tündérek belefújtak a varázssípjukba, és jöttek a gólyák, sasok, hattyúk és a többi madarak is. Ők mutatták az irányt az erdőbe a tündéreknek. Gyorsan repültek, hogy mielőbb segítsenek a bajba jutottnak. És nem telt el sok idő, máris odaértek.

A tündérek lementek az őzikéért a mély gödörbe, és gyengédén kiemelték. Az őzike bágyadtan nézett a nagy szemével, egyszersmind meg is köszönte a segítséget. Nyuszika, Cirmoska és Tapsifüles is elindultak vissza az erdőből hazafelé. A tündérek pedig hozták az őzikét, mivel ápolásra szorult. A cica és a nyuszik gazdija már várta őket, és nagy lett az öröm, mire hazaértek. A gazdinak a tündérek elmeséltek mindent. Az őzike hamarosan felgyógyult, és visszamehetett az erdőbe. Cirmoska, Nyuszika és a Tapsifüles vidáman ugrált körbe az erdőben, mikor meglátogatták az őzikét.

Négy sorban

Ezüst könnyecseppek gurulnak le
a lelkemen, némán, senki nem látja.
Csak maga a hatalmas teremtő, aki
átöleli az egész gyönyörű világot.

Mit gondolsz?

Mit gondolsz, mit látsz és érzel
ebben a rohanó világban?
Szereted-e a természetet?
Öleld át a fákat, és simogasd meg a bársonyos faleveleket,
amik erőt adnak e szépséges bolygónak.
Majd rád kerül és beborít sűrű lombjaival az erdő,
és elbódít a vadrózsák illata.
A fák és a virágok ezernyi színben pompáznak.
A madárcáka éneke megbabonáz,
ha leülsz a réten, és hallgatod a koncertjüket.
Látod-e az állatok lelkét?
Amint rohannak, félnek, remegnek, szívük hevesen dobog,
és elbújnak az orvvadászok elől, akik megölik a védteleneket.
Néztél már állatok szemébe?
Őszinte, tiszta tekintet, akárcsak az újszülött gyermeké.
Tudsz-e szeretni, ölelni embert és állatot?
Töröld ki szívedből a gúnyt, irigységet, megvetést és kapzsiságot.
Áraszd szét szívedben a fényt és a szeretetet.

A szeretet

Virágba borul a természet,
csilingelő harangvirágok hajladoznak,
suttognak felém kedvesen.
A madarak vidáman csicseregnek,
repkednek, és lábam előtt ugrálnak,
fel-le szállnak az erdő sűrűjében.
Szinte kérés-körbe zárnak,
nem félnek tőlem, próbálnak vidítani.
Csacsogásuk megérinti sajnáló szívemet,
és valahonnan egy ismerős érzés tör elő,
amely bearanyozza az eget, a földet:
ez az őszinte szeretet.

MAYER ZSÓ

Csak óvatosan

Nóri az őszi napfényben fürdőzött a park egyik padján. Lány szellő simogatta arcát, fekete haján táncot lejtett egy-egy nap-sugár. Eszébe jutottak a kellemes nyári esték, mikor a tó partjáról dobálták barátjával a kavicsokat a vízbe, azok kisebb, majd nagyobb köröket rajzolva elmerültek.

– Bárcsak az én emlékeim is így merülnének el, ahogy ezek a sok színben pompázó kavicsok! – sóhajtott.

Olyan csodálatosan indult a nyár, a móló korlátján könyökölttem, bámultam a kiúszó katamaránt tucatnyi kocsival megrakottan, a hajó szélén az utasok egymás mellett, mint fecskék a villanydróton, csicseregtek, élvezték a víz kékségét, a hullámozó hegyek zöldjét. A tihanyi templom két tornya, mint Isten ujjai intettek az óvatosságra: vigyázz magadra, a tó csodálatos élményt nyújt, de veszélytől sem mentes – emlékezett a lány. Közeliében a matrózlegény egy kikötő hajó kapitányával váltott néhány szót. Ő csak a hozzá sodródó hangfoszlányokra figyelt fel.

– Este kilenckor indulunk, aztán kifutunk a tó közepére, és ott hajnalig tart a szórakozás – szaggatottan hallotta a kapitány szavait.

Nóri a kedvelt fürdőhelyen nyaralt, játszott a gondolattal, hogy belépőjegyet vásárol az éjszakai szórakozásra. A pénztárhoz sietett, érdeklődött a sétahajózás körülményeiről, úgy döntött, jegyet vásárol. Bérelt szobájába indult, zuhanyozott, felvette selyem ruháját, finom parfümöt szórt magára, elköltötte több fogásos vacsoráját az étteremben. A panzió vezetőjének tetszett a lány, érdeklődve fordult felé: – Mivel tölti e kellemes nyári estét? –

– Sétahajóra indulok, már a jegyem is a táskámban bújik, remélem, szép élmény vár rám – válaszolt szelíd hangján a lány.

– Elkísérhetem? – elvégre a balatoni éjszakában egy ilyen bájos hölgynek jobb, ha kísérője is akad.

– Önre bízom, de nincs ellenemre a társasága... –

A férfi bemutatkozott, majd kevés időt kért az átöltözésre, néhány perc elteltével együtt andalogtak a kikötőbe, ahol a hajó már fogadta szórakozni vágyó utasait. Jegyet vásárolt, még volt idő a hajó indulásáig, beszélgettek, nézték a hullámozó víz habjait. Kezükbe vettek egy-egy fénylő kavicsot, azok a habokba dobva, érdekes látványt nyújtva merültek el. A hajóba kezdtek beszélni a szórakozni vágyó fiatalok. Pontosan kilenc órakor kiúszott a sétahajó a tó közepére. Nóri és kísérője színes lampionok között foglalták el helyüket. Fényárban úszott körülöttük minden. A tó tükrében látták a fények milliányi játékát. Távol a kivilágított tihanyi templom ujjai figyelmeztetően intettek – csak óvatosan! Az ezüstpart látványa is fokozta az idillt a tó túloldalán. Kényelmes, bársony fotelokban helyezkedtek el, pezsgőt kortyoltak ismerkedésük tiszteletére, andalítóan szólt a lágy zene. A fekete égbolton a hold ezüst karéjában gyönyörködtek, néha egy hulló csillag látványában. A hajó padlóján néhány pár táncolt. A férfi is illően felkérte a lányt, egymás szeméit fürkészték tánc közben időnként, csak egy gyors twist után foglaltak helyet kipirulva. Beszélgettek egymás családjáról, munkájukról, a nyár ezernyi szépségéről, a még hátralévő üdülés programjairól.

Hirtelen vad szél kerekedett, kialudtak a fények, a hajó sodródott összevissza. Az égről eltűnt a hold, sötétbe burkolózott minden körülöttük. Eleredt az eső, zivatarba torkollott, dörgött az ég, villámok cikáztak. A hajó kormányozhatatlanná vált, himbálózott ide-oda. Tüzet okádott az ég, jajveszékelés ütötte fel fejét. A férfi magához ölelte Nórit, s nyugtatta:

– Nem lesz semmi baj... – Ahogy ezt kimondta, leesett a hajó árboca, eltalálta a lány gerincét. Közben a hajó is partot ért, ahol már mentők sorakoztak. Nóri semmit nem érzett a fájdalomtól, elvesztette eszméletét, csak a kórterem fehér falai ébresztették rá, hogy nagy a baj. Könnyei némán folytak, barátja a kezét simogatta, egy orvos jött be hozzá közölni a rettenetes hírt. Elvesztette egyik lábát, amputálni kellett, térd alatt. Nóri hevesen kereste, kutatta kezeivel bal lábát, de csalódott. Köny-

nyei csendesen peregetek le arcáról. Barátja elcsukló hangon próbálta vigasztalni, de hasztalan volt próbálkozása. Nóri elküldte, egyedül akart maradni súlyos bajával. Ezúttal senki és semmi nem nyújtott vigaszt számára. Hozzátartozói látogatták naponta és a férfi. Elhalmozták mindenféle finomságokkal, de hiába. Aztán egy kora reggeli napon elhatározta, nincs értelme sebei nyalogatásának: talpra kell állnia. Orvosa megrendelte a protézist, miután lábán a seb begyógyult rehabilitációra küldte. Az intézet halljába érve sok, hasonló sorsú emberrel találkozott. Volt köztük bénult, lábát veszített, beszélni alig tudó fiatal, idősebb ember. Jókedvűek voltak, vagy csak mímelték, nem tudta eldönteni.

Rengeteg gyógytorna, különböző terápiák követték egymást, Nóri komolyan állt minden gyakorlathoz, teste gyógyult, de lelkén mély nyomot hagyott a baleset. Látogatták a barátai, hozzátartozói szorgalmasan. Balatoni barátja is gyakran kereste fel az intézetben, kedves példát hozott fel ismerősei köréből, ennek hallatán Nóri búsan megjegyezte:

– Nem várhatom el tőled, hogy egy nyomorék nő társa legyél. A férfi kis idő múlva szótlánul távozott.

Közben a láb-protézisével jól megtanult járni a lány. Már hosszabb sétára is elmerészkedett a szanatórium parkjában. Határtalan boldogság töltötte el, hogy tud járni, csak lelke öltözött néha magányba. Egy vasárnap különös érzés kerítette hatalmába: a lába gyakran megremegett, görcsbe rándult. Csörgött a telefonja:

– Ezúttal nem tudlak meglátogatni, sok dolgom akadt a panzióban, el kell végeznem – mondta a férfi nyeglén. Nóri ezt érezte meg, de bájosan csicssergett vele, biztatta az elvégzendő feladatokra. Eredményes javulást értek el az intézet szakemberei nála, így kis idő múlva otthonába bocsátották. Hangulatos lakásában egymásnak adták a kilincset barátai, sőt kisebb sétára invitálták a városban, ahol lakott. Visszavették munkahelyére recepciósnak, általában ült, csak bájos arcát látták a vendégek, több nyelven társalgott, munkáját tökéletesen ellátta. Gyakran elsétált szabad idejében az arborétumba, élvezte a

növények nyújtotta kellemes látványt, a természet sokszínűségét. Balatoni barátja nem látogatta többé, néha egy-egy üzenet várta telefonjában – sikeres gyógyulást kívánva. Lassacskán az üzenetek is ritkultak, majd elmaradtak. Eszébe jutott a kegyetlen vihar, ilyenkor lelke bezárult mindenki előtt, szomorú lett.

Rehabilitációra évenként feküdt be a közeli intézménybe. Érdekes esetekkel találkozott, szerelmek szövödtek a fiatal sérült emberek között. Ennek láttán eszébe jutott a barátja is, milyen csodálatosan indult kapcsolatuk, és egy váratlan pillanat a hajón kettétört mindent.

Élete megváltozott, lábán a sebek gyógyultak ugyan, de lelkén mély nyomot hagyott az a bizonyos sétahajózás. Barátja elhagyta, de miért is kötné magát egy nyomorékhoz – surrant át agyán a kegyetlen valóság. Miközben efféle gondolatok örölték a lelkét, megszólította egy jólöltözött, negyvenes férfi, aki kissé féloldalasan járt, lábát kaszáló mozdulatokkal tette előre. Bal keze csüngött, jobb kezével tette zsebébe. Megszólította a lányt:

– Régóta figyelem magát, baleset vagy betegség miatt biceg – megkérdezhetem? – de csak akkor válaszoljon, ha valóban úgy érzi, hogy beszélni szeretne róla.

– Talán, majd legközelebb, ha akkor még érdekli – válaszolt Nóri szemlesütve. Újból az a szomorú nap emléke gyötörte. Eszébe jutottak a kavicsok, a tihanyi templom két tornya. – Óvatosságra intettek, és én nem hallgattam meg őket...

Ült a park padján, lágy napsugarak simogatták gyönyörű arcát, s ő az emlékeivel volt elfoglalva.

Észre sem vette a lábaival kaszáló férfi jelenlétét, mikor odaért hozzá. Ő csak állt mellette, nem zavarta meg a lány nyugalomát, egy kis idő elteltével továbblépett, belerügött egy kavicsba, véletlenül. Nóri kinyitotta szemeit a zörejre, az ismerős férfi illata suhant el előtte a levegőben.

Utánaszólt: – Üljön ide mellém, ha kedve támadna egy jó kis beszélgetéshez...

MILBIK JÓZSEF

Sodrásban

A nap szőkitette leányka, akár cserkésző vad emeli előre lábát, saját szájszélébe harap, nem pislant, tenyerecskéit óvatosan csúsztatja a sárga szirmokon pihenő pillangó fölé. Zsupsz, hipp-hopp, rálapítja, lassan összezárja – megvagy! Szűk rést nyit a barlangocskára, bekukucskál, tiszta szívből örvend-mosolyog, aztán széttárja ujjait, útjára ereszti a pávaszemet. Szállj-repülj, élj szabadon!

Girbe-görbe utcák feslett szövevénye, céltalan zugok, dísztelen terek, sivár udvarok. Sárba döntött pallók, ócska házak, betört ablakok. Mállik a vakolat, reped a téglasor, tűzfal borul. Monotonon zúgó gyár, imbolygó kémények, fekete gomoly. Lombjuk vesztett fák, hullámozó gatzenger, fonnyadó virág. Üszkös szmog kujtorog, pusztul a mocsok, irka-firkás üzenete csupa-csupa szutyok.

A gödrös macskakövön száraz falevél zörög. Port kavar a szél, nem dúdol, nem mesél. Sikátoron süvít, némán tovaful, szemekbe szórja a kortalanul múltó idő apró morzsalékát.

Rongyos koldus hajol búzló kuka fölé, matat a szemétben, orozva körbenéz, majd tovább guberál, s oldalba rúg egy arra koslató kutyát. Tort ül az enyészet, degeszre zabálja magát.

A sivárság fojtásából, akár iszonyú őserők gyúrte, magányos sziklaszirt a külváros közepén üvegpalota tornyosul. Tízemeletszám iroda – iroda hátán.

Körpanorámás lift, sebes emelkedés, villámgyors elrugaszkodás a lábbal tapodott valóságtól, aminek zajai se érnek a felső szintekre: lenn, a szédítő mélyben némán robogó autók, hangtalan dübörgő vonatok, visítatlan sikolyok. Ily szédítő magasba' tán madár se száll, csak felhőcafatok úsznak vihar után, meg néhanap nesztelen verdeső szárnyakkal angyal repül át.

A titkárnői szoba könnyed eleganciát sugall. Igényes gazdagsággal, hűvös kimértséggel berendezett, bár magán hordozza a sznobság, a görcsös akarnokság laikusán olcsó, profán jegyeit. Formatervezett, fémvázás bútorok, görgős szék, tarka dossziék. Azúr szőnyegpadló, pasztelles tapéta, álmennyezetbe süllyesztett armatúra. A sarokban kopasz pálma, a falon nap-tár, buja műnővény, modern repró: talán Dali, de lehet, Picaso. Klíma zümmög, computer duruzsol, terjengős zene szól.

A natúr asztalon színes írószerek, néhány képeslap, klaviatúra, fotó a kedvesről. A billentyűzeten festett köröm pötyög, a monitoron kártyapakli szalad. Rég tart a parti, miről a manöken-csinos, feltűnően trendi öltözetű lány olykor maga se tudja, kőkemény játék-e vagy virtuális kuruzslás? Ujjaival mogyorószemeket morzsol, nasizik, jégkockával hűtött narancslét kortyol. Hátradől, kezével vállára omló hajába túr. Ajkait összeszorítva sziszeg. Szája sarkából sárga cseppecske gördül elő, lecsorog íves állán, a merész dekoltázsától csupaszon maradt mellére hull.

Robi hívását várja. A telefonra bambul, sokak irigyelte életére gondol: tudtában van szépségének, ám fél, csupán ezért és a testéért kell, mit mostanság kedvetlenebbül hagy mezítenül ezüstös derengésű éjszakán. Úgy véli, kalitkamadár: kellemes vele a társaság, forró tőle az ágy – sokfunkciós házi dekoráció. Ilyen a modern kor: praktikus, óh, te sanyarú plázacica-sors!

Hirtelen felpattan, az ablakhoz lép, kezével félrehúzza a szalagfüggönyt, kinéz: körül – a végtelen. Az alanti épületek pici pontocskák, innen úgy tetszik, csupa boldogság puha fészkei. Eget kémlel, leszállt-e már a fiú Frankfurtból érkező gépe, hová sürgős üzleti tárgyalásra a reggeli járatral repült.

Tekintete a semmibe réved, párás szeme mosódva látja a nyugovóra térő vörös korongot. (Olybá tűnik, színpadon áll, alulról reflektorok világítják.) Minő képtelenség, földe kerekedni az éltető napnak!

Füstködös ábrándjából harsány szignálra riad, Robi keresi.

Hamar összepakol, indul, sebtében leér.

Átsiet a díszköves parkon: frissen nyírt, üde fűszagú pázsit, vékonyan spriccelő szökőkút. A sövényen túl töredezett járda szélére torpan... és a kopár külváros közönségesen arcába vi-gyorog.

Amott slampos férfi tagbaszakadt ebével sétál, ordít, mint gye-rekkel, durván rángatja a rakoncátlan kutyát. A kedvenc keze-sen túr, sandít, önuralmat vesz: lógó pofája nyitatlan marad, morgatlan takarva hagyja fogvicsorgatását, s már nem vágyó-dik szaglászni ismeretlen társai láthatatlan nyomán.

Mi lelketlen szereposztás, méláz a lány, olykor (véletlenül se ritkán!) valaki szórakozásáért egy másik lény egész élete ki-szolgáltatott rabság. Igen-igen, a láncpórázon fityegő állat megalázott eszköze, tárgya az ellentmondást nem tűrő, mániá-kus birtoklási-uralkodási váagnak. Sose lázad, ösztönére hall-gat, hisz mindennek van ára: számla nélkül csupán így lehet hivatalos meleg szobában tálalt kutyavacsorára, hogy aztán lábra hajtott buksival elszenderedjék a fülében zengő farkasok-dalára.

Óh, hová tűntek az ősi üvöltések, az üres gyomrokból felkorgó éhség, a falka szabad ügetése, havasok, fenyvesek, sejtelmes sziluettek teliholdas téli éjszakán?!

A kátyús út túloldalán, rozoga kerítés tövén kócos vadró-zsabokor hajt. Már pirosodóban a félérett bogyók, s illatoz né-hány megkésett virág. Egyikükön hófehér lepke nyaldos méz-édes nektárt. Váratlan magasba hág, társával az út fölött, a nyárvégi langy napsütésben szerelmes táncot jár: le-fel libben-köröz. Be szép, ámul a lány, gyönyörködik az eddig sosem lá-tott nászt. De jaj, éles csikorgás hallik, a bolondosan kergető-ző, két önfeledt lepke metáلكék sportkocsi szélvédőjén ütődve égbe dobódik, az autó mögött földre hull. Ő arcához kapja bal-ját, jobbjaival a szállingózó lepkék felé nyúl...

A korához képest kínosan jólöltözött fiú, félreértve a mozdula-tot, negédesen kikiált:

- Óh, drágám, hát ennyire vársz? Mi a gond?
- Semmi-semmi – válaszol zavartan, észrevétlen törli könnyedves arcát, a kocsiba lép.
- Hello, baby, milyen napod volt? – kezdi a lehenгерlő áradozást (kérdesz, hogy beszélhessen – ügyes!), lazít nyakendőjén, odahajol, szájon csókolja a lányt, feltűri szoknyáját, ápolt ujjjaival simogatja bársonyos tapintású combját, s a gázpedálra tapos – Nekem marha jó....

A lány ijedten hátranéz, bár nem láthatja, az utánuk kavargó légörvény alélt lepketesteket dobál.

Halott virágszirmokként csapódnak ide-oda a csatakos útpadkán. Egyszer csak, mint rossz álomból, eszmélni kezdenek. Törött szárnyaikkal sután verdesve erőre kapnak, az ég felé vágva, a lebukó nap utolsó sugarának aranyló köntösébe bújva ellejtik félbeszakadt táncuk'. Majd búcsút intve a nászúk bölcsőjét ringató csipkebokornak mind feljebb hágnak. A külváros vadonából kirentva messze szállnak, túl az üvegpalatán a kék derengés bíbor fénye felé, hol az erdőben friss vizű patak csobog, víg madárdal szól zöldellő ágakon...

A házak, fák mélylila sziluettjén mosolyogva sétál a sajtarcú hold, ásítanak-pislognak rá a korai csillagok. Utcákontereken lámpák gyúlnak, meg viharvert, ócska neonok. Sápadt fényükben bogarak, éjjeli lepkék zsongnak, puha léptekkel aludni térnek csilingelő kacajú, boldog angyalok. Csitulóban a zajok, pihennek a vágyak, a zord gondolatok. Az árnyakkal tündérialmok nyújtózkodnak a gyermeki régből: *mennyei béke - izzadság szagú dunyha alatt kucorgunk a kicsi szobában, anya hangosan szuszog, apa horkol, zimankó duruzsol meleg szeretetről a hűlt zsarátnokon.*

Éjjeli kábulat: nincs közel, nincs távol, összeolvasztva időt-teret lüktető csend zúg a fülekben. Ha! Ha! A mindent elnyelő sötétben mintha kora-késő harangszót sodorna a szél. Majd csak kél a hajnali fény.

MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT

Kis unokám kanásztáncot jár

Budavárban gyűltek össze ifjak, vénék
hódolni a magyar néptánc ünnepének.
Táncszínház van Budán, táncjátékok helye
múltidéző táncokat most mutathatnak be.

Messziről is hozták felmenőik táncát,
távoli tájaknak táncos hagyományát,
táncos lábú lányok, ráncos lábú vénék.
Dobogjon a színpad, zengjen fel az ének.

Ott áll közöttük a kis unokám, Bence,
az iskolát immár éppen hogy elkezdte.
Apró táncosok közt, lobogó fehérben,
nagy fehér bot is leng apró tenyerében.

Citerazenére vígan cseng az ének,
szilaj kanásztáncból felpezsdül az élet,
üde, pici szoknyák pörögnek, forognak,
mezítlábas fiúk dobogva botoltak.

Jön a többi játék, rendre bemutatják,
szép deli legények tüzes táncuk' ropják,
hujjogató lányok selyemrokolyában
suhannak, perdülnek legények nyomában.

Elcsitul a táj, vége van az ünnepnek,
összegyűlt táncosok lassan hazamennek.
Budán történeteket hírül adják a világnak,
hírvivői a magyar táncos hagyománynak.

MONOK ZSUZSANNA (KIKELET)

Advent

Mindig vágyunk valamire, mindig várjuk a csodát,
Úgy, mint Mária is vágyta a kis Jézus mosolyát.
Szeplőtelen fogantatott, mint más asszony sohasem;
kétségre ezt nem vonhatja a világon senki sem.
E várakozás időszakát Adventnek nevezzük,
és négy gyertyával díszített koszorúval jelöljük.
Megtisztulást, „kis-böjtöt” is jelent ez az időszak,
ezért a gyertyák színei igen-nagyon fontosak.
Három lila: a keresztény bűnbánatot jelöli,
az utolsó, a rózsaszín – örömmel hirdeti.

Lélek-mécses

Szépreményű júliusi éjszaka,
hol maradt a csillagjaid fénytava?
Ólom-kéken terül el az éjlepel,
körös-körül minden kormos, fénytelen.
Vad morajlás száguldozik szüntelen,
fél az ember akkor is, ha büntelen.

Égi csata színtere a Hold helye,
villámlások fénye száll a földfele.
Percek jönnek búskomoran, sötétén,
s tovaszállnak múltó idő ködében.
Egyedül a lélek-mécses világít,
ő hűséges, amíg élünk, nem tágit.

A hit annak tüze és a parazsa,
a remény az égre nyíló ablaka.
Hisz sötétet követi a világos,
rossz kedvünket felváltja a virágos.
E körforgás van az ember lelkében,
majd megnyugszik a békesség csendjében.

Téli éjszaka

Fagy erejétől ropognak a nádak,
hideg a téli éjszaka.
Fénytelenek a környékbeli házak,
eljött az álmok napszaka.
Libbenő árnyakat vetít a holdfény
függönyök keskeny résein;
szakadt hálóként tapad a repkény
teraszok korhadt lécein.
Zúzvara-szirmokat repít a szellő
szemébe, ki úton halad;
duzzad, csak duzzad a szürke hófelhő,
végül a zsákja kiszakad...
Mint fehér cukormáz, fed be tájakat,
védve a talaj életét;
megszépít öreg, göcsörtös ágakat,
míg kincsét szórja szerteszét.
Hullik, csak hullik teleknek áldása,
irányítja egy égi kéz;
mely a szunnyadó természet párnája,
rajta pihen a téli éj.

Szeretefolyam

Míg dobban a szívünk, szeretni is képes,
s minden egyes percben szeretetre éhes.
Vágyjuk ezt az érzést családtól, baráttól,
s kapcsolatban élő – élete párjától.
Mindenki lelkében ott él ez a forrás,
mit folyammá duzzaszt a szívből jövő sodrás.
Töltekezik abból, sok újabb, kis patak,
s általuk a szeretet a világon marad.
Ne zárjuk zsilippel semmiképp az útját,
hisz az adott szeretet – lehet – visszahat ránk!

P. BORBÉLY KATALIN

Lélektükör

Valaki rám nézett,
A lelkemben nyomot hagyott.

Szerettem – szenvedéllyel,
Tűrtem – türelemmel,
Küzdöttem – könnyeimmel.

Szeretetté olvadok gyermekem szívében.

Csend

Csend van,
nem olyan mint máskor.

Süket csend
valahol a lelkem mélyén,
ahol eddig a béke lakott.

Távolság

Indulnék,
mert ott szeretnek.
Indulnék,
mert ott várnak.

De csak a gondolatom szállhat.

Visszatartanak a nincsek,
fájdalmak, emlékek.

SCHUMACHER ILONA

November

Komor felhők nehezednek a szomorú tájra,
Az én bánatos lelkemnek sok a hiánya.
Zord az égbolt, a mindenség, s a föld fagyos,
Elvesztett szentjeim, ma tiétek vagyok.

Meleget nektek fényes gyertyalángban hozok,
S gondolatom, melyben parányi csillagfény ragyog.
Gyermekkorom – novemberek, boldogság – enyém.
Hová tűntek kedveseim, hova lett a szép remény?

Fájó szívvel most fagyos virágaim hozom,
Ünnep van égben, nyugszik fájdalom a földben.
Pihenni jöttem, gondokat ma tettem félre,
Kapaszkodni jöttem a lelketlen mindenségbe!

Anyák, nagyanyák és kicsinyek odaát,
Már csak mi érezzük a hiányok fájdalmát:
És hallani véljük harsonák zengő hangját,
Amint egy égi madár zsongja körül csillagát.

Zsugorodik a távolság ég és föld között,
A csillagokat vigyázom itt lenn és ott, ni: fõnt.
Most ezernyi gyertya ontja fényét, illatát,
Mindenki itt hagyja ma örömet-bánatát.

Kézfogások, bókók és piciny csókok
Jelzik még gyenge létünk – Itt lenn boldog...
Búcsúznék, de nem jön szó a számra,
Csak még egy fohász! – a kegyetlen éjszakába.

Itt hagyok emlékül kis piros gyertya-szívet,
Nekem már nem mutat fényt, meleget, utat,
Ti tudjátok talán a jövőt, hogy miként kutat?
S mikor hagyom magam mögött silány, földi utam –

SZABÓ EDIT IRMA

Szavak

Gyémántkemény szitkok.

Életerőt lopnak vérszívó vámpírok,
lelkedbe fúrnak fekete szilánkot,
járatot rágnak feszült indulatok.

Szavak.

Erőszak-falak.

Mély törésvonalak.

Intelem, baljóslat, formátlan hangalak.

Fülsértő rossznyelvek, poharak repednek.

Szavak – mint hegek.

Gyógyuló sebek.

Szavak, talán titkok.

Gondolatvirágok,

fiók mélyén nyíló csipkeszirmú álmok,

puhán simogató, huncut-csintalanok.

Játszi betűözön, gyöngybetűs cirkalom,

teremtőn rám köszön alkonyfény-oltalom.

Szépreményű versek szivárvány-sejtelmek,
tisztán csilingelő rejtett angyal-lelkek.

Szavak, bölceletek.

Védő, kerek jelek,

égi üzenetek.

Szavak. Törékenyek.

Pipacsvégtelen

Szoknyám szélén fodros szziromszegély.

Mögöttem nyüszít a félelem:

Hány tavaszunk bonthat még új reményt?

Hány pipacsvégtelen nyár illan, úz...

Hány ősziünk lesz, s hány hideg télben
ropoghat kályhánkban a tűz?

Ez a világ...

Az élet mámoros tánca elszaladt,
vele futott sok vagány fordulat.
A zsenit meg nem érti a tudatlan,
pörgő forgatag.
Jó embert alig-alig látok
magam körül, sok az
anyagba gyúrt átok.
Alszik a hit, és kevés
a megszentelt, új rezgés.
Ez a világ alpári, durva,
virág közt burjánzó dudva...

Tekintetem játéka

Szűkülő pupillám
mélán a perspektívába néz...
Hol van az öröm, ami titkok sűrűjében honol,
s elnyújtózva dorombol neked?
Vadmacska-sminkem elmosódott,
nem rajzolom újra.
Letörlöm az ugrásra kész vágycakat.
Üvegbe zártan várakoznak konzerváltan.
Testi tűz már nem gyötör, mélyhűtött lett a gyönyör.
Rossz sejtést sugott valami a füledbe...
Az idő múlik, a mulandóság időtlenségbe hull.
A ruhámon is elszakadt a csipke...

Fényfonal-firka

Szóalkotásom: fényfonal-firka,
szimbólumszerű gondolatminta.
Jönnek, csak jönnek: szavak, mondatok,
papírra vetett önjáró sorok.

Szent kövek imája

Néma fájdalomhangok ódon kapui nyílnak,
imát fűznek átjárhatatlan reggelek.
Háborgó vágyak harangjátékát
csendesítik indigókék, szent kövek.

Mesterünk

Lótuszülésben ülsz, és meditálsz.
Fejed fölött aranyló glória.
A jóság kötőereje ölel,
zengő mantrád gyógyít
távol és közel.
Hirdeted a szeretet teremtő erejét.
Vallod, hogy mindenkiben mélyen
rejtőzik az isteni önvaló.
Csak befelé, belsőnkbe kell figyelni,
mert a lélek
a szív központjában található.
Általad ráléptünk egy csodálatos útra,
útmutatónk a Bhagavad Gíta.
Köszönjük, Mesterünk, a beavatást,
a tanítványi láncolatban kapott tudást,
a védikus tanokat és az áldást.
Nemcsak testformálást, hanem
szellemi fejlődést is adott a jóga.
A spirituális energia
személyiségünket átformálta.
Napüdvözlet és meditációban
megjelenő fények, színek, képek
lecsendesítették az elménket.
Az univerzum fényoszlopa belénk költözött,
s már nem félünk, ha át kell lépnünk a küszöböt.

SZELES GYÖRGY

Haláli ügy

A sors bennünket csak gúnyosan kinevet,
Hisz viselhetünk mi akármilyen nevet
Legyél *Vitéz, -házy* vagy bármilyen *-falvy*,
A dolog legvége az igencsak talmi,
És felvesszük mind a *Szegény* előnevet!

Húsvéti locsolói gondolatok

Egy tojásra hullott Krisztus urunk vére,
Piros tojás ezért a locsoló bére,
De szimbólumhalmaz lett ez a hagyomány,
Szerelem árad a tradíció nyomán.
Legénytől megkérdik: egy kis italt kér-e?

A cunami

Negyedmilliót közülünk elsodort a víz.
Ezt fogja tőled kérdezni később majd egy kvíz.
Nem érdekes már az egyén szenvedése,
A történelemnek ez a számvetése.
Az én számban emiatt keserűbb lett az íz.

A házas özvegy-szindróma

Házass özvegy vagyok – mondhatnák el sokan
Magukról, hisz ahogy a ránk rótt idő rokkan,
És csendesen kihűl a házastársi ágy,
Párjának szemében düh villan, nem a vágy.
Van, ki megbetegszik, van, ki máshoz rohan.

A nagy író bölcsessége

Zseni volt ő, bár az évek egyre telnek,
Váteszi szavai, hogy beteljesülnek.
Balzac megfogalmazása igencsak tömör:
„Amikor két embert egybeforraszt a gyönyör,
A társadalmi szabályok szünetelnek.”

A csókos ember

Mondd nekem, én vagyok az, Uram? Te mondád!
Teszem a dolgomat, ez itt a Te mondád!
Nem szálka van immáron a szememben,
Örök gerenda, ez jár az eszemben.
Enyém a bűn, de örök a Te legendád!
Ő, szegény Júdás, hogy elvitte a balhét,
Szomorú idő volt, szerencsétlen bal hét,
Pedig a szerepet már készen megkapta,
Véghezvitt ő mindent, Ura így akarta,
Lassan felmentést kap, kimondta egy ankét!

Hogy keresd Őt

A csend felé indulj, ha Istent keresed.
Zajban, a vurstliban nem bukkan fel neked!
Nem mászik fel érted a vitorlás tatra,
Nem fog reagálni hamis áhítatra
Szíved csendjére figyelj, az ad jeleket!

Gandhi ezt szépen mondta

Gondolataid majd szavakként szállnak,
Szavadból később tetteiddé válnak.
A tetteid később szokásoddá lesznek,
Szokásaid téged karakterré tesznek.
Akkor tetted jól, hogyha meg nem szólnak!

Nahát, ez a Balzac miket szolt?

Hol leste el mester? Talán az ágyában,
Megmerítkezve az ifjúság vágyában.
Eléd tárul egy élvezetes kép:
Addig ne mond egy nőre azt, hogy szép,
Amíg nem láttad a szerelem lázában!

Nehéz filozófiai kérdés

Ó mondd, miért tanítod meg a büntelent,
Hogy milyen a világ, amiben bűn terem.
Hisz ahol nincs tiltás, bűnös sincs a földön,
Nincsenek korlátok, nem nő arra börtön.
Regulák nélkül is fogad a cinterem.

Óda az öleléshez

Divat itt ma, hogy élesen villan a kés,
Utána egy kard dőf, és ez nem is kevés.
Néha érzed, hogy a helyzet reménytelen,
Ne aggódj, azért te nem vagy fegyvertelen,
Van még válaszlépés, és ez az ölelés!

Az ölelés melegít, mint egy jó kabát,
Emellett biztosan jó természetbarát!
Az ölelésben jó, hogyha te adod,
Azonnal és szívből vissza is kapod!
Hátadat tenyér üti, és nem szívlapát!

Az ölelés öngerjesztő folyamat,
Gazdasági eredménye nem kamat,
Figyelmet kapsz cserébe és megértést,
Nem vágsz zsebre semmiféle megsértést,
Az ölelésben megérik a zamat!

Anyám bölcsessége

Ha majd az Úr elrendeli, rakd batyuba gondod,
Helyezd le azt szépen sorban, képezzen kis dombot.
És amikor mindenki lerakta kis batyuját,
Elhangzik, hogy válassz egyet, akár másnak a baját,
Felveszed a sajátod, tovább nem rontod sorsod!

Anyám tanmeséje

Nem szart a kútba, csak a kávéjára,
S onnan lökte bele. Tanulság ez mára!
Szegény jó Anyámnak volt ez tanmeséje,
Mire következett ebből csemetéje?
Vigyázz, hogy a világ ne vegyen szájára

Én bezzeg nem, Anya

Nem botozom meg a kolumbáriumot,
Hol őrzik, mint cserépflasszában a rumot,
Lélekkel kevert hamvoid és emlékedet
E modern panelben. Ha veszek lélegzetet,
Téged is magamba szívvlak, mint a szmogot.

Indítottál engem az útrengetegben,
Akár a Kékszakkál: „Oda nem mehetsz be!”
Gondold meg jól, fiam, akármit is teszel,
Milyen állást foglalsz, milyen házat veszel!
Ha más kútba ugrik, te csak ne ugorj be!

Megfogadtam mindent, így töprengő lettem.
Átgondoltam gyakran, akármit is tettem,
Ha nem hezitálok, talán többre viszem,
Nercprém takarhatná mindennap a nejem
De ennyi futotta. Neved áldott legyen!

SZEPESI ZSUZSANNA

November

Bokrain gyöngyös a palást –
vörösben izzik a domb.
Búcsúzó imáját súgja –
meghalni készül a lomb.

Zizegőn válik az ágtól
az arany-sárga levél;
didergő tó vize fölött
ködpárát kerget a szél.

Álmosan kószál a reggel,
dérlepte réteken jár;
csend honol körül a tájon,
hallgat már minden madár.

Őszi fák

Sírnak az őszi fák,
arany könnyük hullik,
s belekap a szél.
Mint a bársonyszőnyeg,
terül szét a tájon
a hulló levél.
Kopasz koronával
álomra készülnek,
míg a fagy mesél;
s elmerülve benne
szenderegnek, várják,
hogy múltjon a tél.

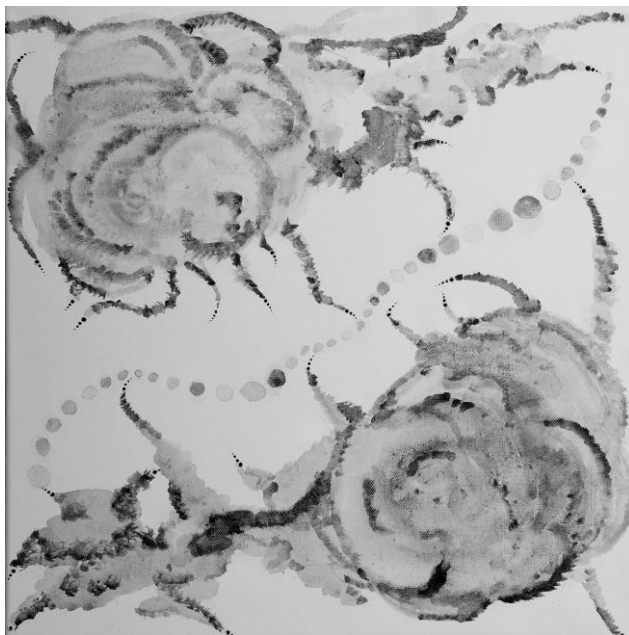
SZILVÁSSY ILDIKÓ

Hattyús tó

Akkor majd.... csend leszek...egynemű... nyugodt tómeder
ezer eső leszek...lassú
és te majd....elrepülsz...fölköttem....mint tisztaszívű
nagyon-nagyon erős ... hattyú.

Meztelenül

Nyakamban széllel
elfehéredő tenger
öblében fürdök.

Szilvássy Ildikó alkotása

TÓTHNÉ FÖLDESI ILONA

Még itt a nyár

Violaszín kulccsal nyitja
az éj kapuját a hajnal,
a felcsippentett fátyolból
kikandikál az őszi mélabú.
Enyhébb a napfény, hasztalan hull
a fákról az ölelkező levél,
nem írta meg még végrendeletét.
Az őszi lehelet,
mint keselyű köröz
a bujaság fölött,
Még itt a nyár,
naponta feláldozza magát,
mint illattalan virág
kalandor szirmait.

Üres papírlap

Üres a papírlap.
Fehérbe öltözött
a vonal, a kocka,
a gondolat elszökött.
Cselleng a képzelet.
A rímek cseppekben
hullnak, szorong a szó
verseim futószőnyegén.
Lépre csal lassan, könnyedén
a felajzott elme.
A fehér, üres papírlapon
e vers a kocka játéka volt.

Ölelés

Titkos ez az ölelés, szemérmesen
engedném ott legbelül, ha jönne még.
S míg egybeáll a dirib-darab mozdulat,
pattog a lélegzetem el-elszorulva,
mint buzgó buborék szivárványszínei.
Bűnbeesés útjára térnek zsibbadt ereim.
Csak hagyom, hogy belesimuljak,
mint napfénybe a fák árnyéka.
Egy perc volt, még annyi sem,
csendesen, szemérmesen.

Görbe tükör

fonsoron hideg
hajszálrepedés
csomós az ideg
elképedt arcom
fércelt jelmezén

Döbbenet

Ha átkél a tűzön a szalmaszál,
nem fél, hamu, nem űzi semmi már.
Ígéret nincs, csak vészharang.
Üres bölcsőmben ringó fagy,
jégvirágot lehel
megfáradt kezemre.
Fény nincs, semmi a csend,
alszom nyitott szemmel.
Döbbenten nézem, némán,
mért peregnek rám sárgán
őszi falevelek.

VALKÓCZINÉ KATALIN (KAKTUSZ)

A szeretet olyan virág

Tudod, arra gondoltam,
a szeretet olyan virág,
amelyikről nem lehet tudni még,
mikor az emberben kicsírázik,
hogymilyen lesz a termés...
Hogy gyönyörű a virága,
az bizonyos,
de, hogy végül a gyümölcs
a határtalan boldogság
vagy a végtelen szomorúság lesz;
hogya róla szóló film vidám
vagy keserű lesz nagyon,
azt még akkor
eldönteni lehetetlen...
De legyen ilyen, vagy olyan:
mosolyt csalogató
vagy sírást kiérdemlő a film,
mindenképp szép,
művészi alkotás,
vidáman is, fájdalmasan is:
öröm ihletője lenni az egyiknek,
fájdalmas akkor,
amikor kiderül a virágról,
hogya szép is a szeretet,
de a tüskéi okoznak
soha nem múló fájdalmat.

A legcsodálatosabb pillangó

Tudod, arra gondoltam,
a világ legcsodálatosabb,
legtarkább,
legkönnyedebb pillangója
a picinyke gyermek,
kinek a szárnyai könnyűek,
mint a pille, olyanok,
hozzá csak óvatosan szabad érnei,
nehogy a selyme sérüljön,
szárny-szegetté váljon:
ez a gyönyörű állapot
minél tovább kitartson...
mert az utána következő
lehet kiábrándító nagyon,
az ember ragad a földhöz,
eltűnik a szépséges szárnya,
mint a hernyó, csak araszolgat,
mintha csak azért jött volna a világra,
hogy feneketlen étvágyában
felzabáljon mindent:
közben emeli maga köré a falat,
oda bebábozódik,
persze nem jó úgy neki,
de kijönni onnan tehetetlen,
de csak addig,
míg el nem jön az ideje...
már-már azt hiheti,
az életnek a rendje az,
de talán az étvágya is rendeződik,
a zárt falak közül is kiszabadul,
a lelke újra csak pillangóvá válik,
ha a fejlődésében
a csodára képes szeretet megsegíti.

A szeretet szüli...

Tudod, arra gondoltam,
hogy az ifjúság alig,
hogy megérkezik,
mint kinek a dolga sietős,
távozik máris,
ragadja magával
a gyökértelen szépséget,
s az ember hoppon marad,
se szépség, se ifjúság...
ha a fiatalság tovaszáll is,
de talán szépség van egy másik,
nem csak az, ami az ő tulajdona,
annak a gyökere mélyen van,
azt nem rabolhatja el
a rohanó idő, azt a szépséget
a szeretet szüli:
más az, mint az elsiratott ifjúságé,
vissza azt nem hozhatja semmi,
de ez a szépség nem játéka a szélnek,
se mindenféle múltó időnek...
mint minden, ami véges,
egyszer vége lesz
az öregkornak is,
ami magával sok csúnyát elvisz,
de talán a szeretet okozta szépség
megmarad akkor is,
amikor az ember öregnek se,
embernek se mondható már:
olyan lehet az, mint egy csillag,
ami az „én”, és a fényt,
ami a ragyogást adja,
azt a szeretet okozza.

VARSÁS FRIGYES

Ha te

Ha te kék vagy, én a sárga,
Ketten együtt zöld.
Ha te rét vagy, én virága,
Ketten együtt völgy.

Ha te forrás, én a csermely,
Ketten már patak.
Ha te folyó, én a tenger,
Hogy bevárjalak.

Eggyé lett a testünk-lelkünk,
Érzem, kedvesem:
Óceánná dagadt bennünk
Ez a szerelem.

Mihály napra

Szeptember végén egy sírhalomnál
Emlékeimmel magam vagyok.
Egy gyertyaszállal egy szent halottnál
Lehajtott fővel csak hallgatok.

Mihály napon most mit adhatnék át?
Virág helyett egy verset hagyok,
De fenn az égben a vén poétát
Dallal köszöntik az angyalok.

A búcsúzásokor e sírhalomnál
Könnyekkel küzdve lángot hagyok,
Emléked lángja a csillagoknál
S a napsugárnál szebben ragyog.

A vadetető

Hótakaró fedi régen a fákat a hallgatag erdőn,
Tétova, fáradt szarvasok állnak a távoli lejtőn.
Bárhova néznek a rügyfakadás idején üde tájon,
Ott, hol a tarka mezőn legelésztek a fűben a nyáron,
S hol keserédesen őszi levél szabadult el az ágtól,
Nincs sehol élelem, így ma a zsenge levél csak egy álom.
Roppan a hóra fagyott jég, mely felsebzi a térdük,
Vészesen izzik a lábuk, a hóra lecsöppen a vérük.
Mit se törődve a vérrel, a sebbel, a kínnal, a jéggel –
Mennek előre, amíg egy nádtetejű etetőig elérnek.
Már alig élve, ha végre a jászol elé odaállnak,
Megmenekülve örülnek az illatozó kuszaságnak.

Mondd ki

Mondd ki, ha bántottak, meghúzták copfodat,
Utálod, amikor közel a dolgozat,
Unod a matekot, dobtad a srácodat,
Mondd ki, ha nagylánynak érzed már magadat,
Segít, ha kimondod, de nem, ha bent marad.

Mondd ki, ha tévedtél, bántottál másokat,
Elmúlt a szerelem, vágyod a csókomat,
Úgy érzed, megcsaltak, ellopták álmodat,
Mondd ki, ha nem bírod fájó magányodat,
Minden szó megkínoz, amelyik bent marad.

Mondd ki, ha senki sem viseli gondodat,
Teherként éled meg iszonyú sorsodat,
Mondd ki, ha úgy érzed, közel az alkonyat,
Meghalt, kit szerettél, siratod párodát,
Megőrjít minden szó, amelyik bent marad.

Mondd ki, ha belülről feszít egy gondolat,
Úgy érzed, megéltél valami fontosat,
S szívedben úgy érzed, hogy te is költő vagy,
Ne tartsd meg magadnak, érezzél bárhogyan,
Oszd meg azt másokkal, megfojt, ha bent marad.

Szinva-parti szonett

Szép nyári hajnal a hűs Szinva-parton,
Átölel karod, és hallom a csendet.
Fejedet lassan a vállamra hajtod,
Fogom a kezedet, érzem, hogy reszket.

Fülembe suddogod fátyolos hangon:
Várom a csókot, imádlak, kedves.
Forróság önt el, s én hagyom, hogy hasson,
Szép szemed csillog, és zihál a kebled.

Érezzük egymást, az égre felnézünk,
Millió csillag most pislákol csendben,
Kacsint a vén Hold, már tudjuk, hogy végünk.

Vágyunkat oltva a szívünk még repdes,
Megrészegülten már semmit se kérünk,
Öleljük egymást, oly édes a kettes.

Tavaszi disztichon

Izzad a jégcsap az ágon, a tél sem egy éhes oroszlán,
Ím, a hideg tovaszáll, tűnnek a hórokolyák.
Látszik a napsugarak nyoma orgona tarka kalapján,
Távoli völgyek ölén zsendül a rét, a határ.

Enyhe fuvallatok ünnepi dallama zizzen a nyárfán,
Ébren a téltemető, nyílnak a kék ibolyák.
Berkenye tündököl, izzik a szeklice, sárgul a sáfrány,
Zöldek a lombkoronák, duzzad a tölgyfakocsány.

Afrika partjaitól hazatértek a parkba a fecskék,
Verdes a szárnyaival porban a szürke veréb..
Gólya van újra a ház tetején, hazahozta a honvágy,
Sárgarigó fuvoláz, csattog a kis családány.

Sutba kerülnek a téli ruhák, s a telet megalázzván
Szépül a városi park, díszlik a sok tulipán.
Dobban a szív sebesen, vele vágy heve ébred az ajkán,
Tétova-bávatagon csókot akar ma a lány.

Végelszámolás

Szerényen éltem,
kenyeret kértem,
de
szeletet kaptam,
így
magam után csak
morzsákat hagytam.

Remény haikuban

Öregszem, éltem,
De ameddig eszmélek,
Addig remélek.

VEHOFSICS ERZSÉBET

Megállt kicsit

megállt kicsit
csak úgy
a botjára támaszkodva
talán elfáradt a nagy úton
megállt a kápolna
nyitott ajtajában
misére éppen
az olvasó a csuklóra tekerve
imakönyv a kézben
megállt csak egy sóhajtásra
apró imára
egy üdvözlégyre
vagy csak emlékezni
valami elmúlt világra
megállt kicsit levegőt venni
egy pillanatra
egy szóra csak az Úrral
megállt kicsit
elindulni

Minden rendben

Apró léptekkel közeledett. Meg-megállt bizonytalanul, nézett jobbra-balra. Az egyik ajtó előtt megtorpant, a keze szinte már a kilincset érintette, amikor mégis meggondolta magát, és továbbtípett. Szórakozottan odasétált egy virágcserephez, az ujjával megtapogatta a földet – mintha azt vizsgálgatta volna, kell-e már locsolni. Kötött kardigánja kifordítva, félregombolva lógott a vállán, lábán kacsásan klaffogott a papucs.

Amint meglátott, felragyogott a szeme, talán megismert, de ebben sem lehettem biztos.

- Tessék mondani, hol lakok? – kérdezte szorongva.
- Jöjjön csak, megmutatom – fogtam karon. – Látja az ajtók színét? Azt kell figyelni! Ilonka néni a zöld folyosón lakik. A zöld folyosón az ötödik ajtó.
- Tényleg? Zöld folyosó? Tudom ám, én voltam ott már egyszer, még az urammal. Amikor még élt szegény.
- Ó, persze hogy volt! Hiszen ott tetszik lakni. Merre indult, kedves?
- A boltba mentem tejért. Palacsintát fogok sütni. Azt nagyon szeretik a gyerekek.
- Hú, az finom! Hogy szokta készíteni? Tesz bele tejet is?
- Tejet? Az meg minek? Nem szeretem a tejet. Én kávé szoktam inni.
- De, a palacsinta! Tudja!
- Palacsinta? – elkerekedett szemekkel mért végig – Éhes, lelkem?
- Nem, dehogy! Csak... Meg is érkezünk. Látja? Zöld ajtó, kis angyalka a kilincsen. Ez a maga szobája.
- Itt lakok?
- Igen, Ilonka néni. Nézze csak, itt a kockás takarója.
- Tényleg! – csillant fel a szeme – Hogy maga milyen ügyes! Jöjjön, főzök magának egy jó kávé – lépett a ruhásszekrényhez, és kivett egy párnacihát.
- Ezt nagyon szeretem – szorította az arcához – olyan finom, puha – aztán leült az ágyra, kezére tekerte az olvasót, és már mondta is az Üdvözlégyet.
- Akkor most itt hagyom, Ilonka néni! Nemsokára jövök a vacsorával. Minden rendben?

Csak nagy sokára válaszolt. A szája némán mozdult, az olvasó apró rizszemei pörögtek az összekulcsolt kezei között.

- Igen, rendben. Ülök egy kicsit, aztán megetetem a tyúkokat.

VITÁL MÁRIA

Emlékek

Fényben úszó mező
ösvényére hívott
a nyári szellő.
Aranylepelbe burkolta
testünk, s lelkünk
viharvert kabátját
könnyedén levettük.
Rég múlt emléket
kavart a forgószél,
frissítette nyári zápor,
dühöngött felettünk az ég.
Szemünk tükrében lelkünk
aranyfátyolba öltözött,
emlékek szivárvány színe,
a szívünkbe költözött.

Ne mondj semmit

Ne mondj semmit, hadd
peregjenek a percek.
Olvass a szememből,
és megérted lelkem.

Ne mondj semmit, én
szóvirággal díszítem lelked.
Nyiladoznak, beszélnek hozzám,
a legszebb virágkelyhek.

Ne mondj semmit, mert
érzéki ajkad üzenetét értem.
Szerelmes szíved vágyát,
csók közben is érzem.

Ne szólj semmit, mert
a szemed tükrében olvasok.
Szavak nélkül is reám talál
betűkből font gondolatod.

Ne szólj semmit, csak
élvezzük a varázslatos Napot,
tüzes sugarában égek,
s könnyezve olvadok.

Ne szólj semmit, ha
karjaidba kerget a vágy.
Simogass gyengéden,
s hallgasd a szívem dallamát.

Nekem kell...

Nekem kell egy hang,
mely fülemben cseng.
Egy hang kell nekem,
mely a fényhez vezet.

Nekem kell egy szó,
mely hozzád szólít.
Egy szó kell nekem,
mely útnak indít.

Nekem kell egy kéz,
mely kezemhez ér.
Egy kéz kell nekem,
mely vezetni kész.

Nekem kell egy ölelés,
mely karodba hív.
Egy ölelés kell nekem,
hol értem dobog egy szív.

Nekem kell egy fény,
mely sötétségben kutat.
Egy fény kell nekem,
mely mutatja az utat.

Életem vászna

Reggeli ébredéssel
reám telepedett
a sötét világ,
ezernyi terhet
vállamra vetett,
s a lelkem,
segítségért kiált.
Zavart elmém,
pályaváltást rendel,
vérző szívvel váltok,
tisztá lelkülettel.
Ködös légkörben
színtelen a világ,
lelkem egy hófehér
vászonért kiált.
Életem sötét vásznát
mától újra cserélem,
rá a színes képeket egy
új élettől remélem.

Csak sírj, sírj

Csak sírj, sírj,
Némán engedd ki könnyed.
Csak írj, írj,
Lelked terhe így lesz könnyebb.

Csak hívd, hívd,
a múzsa ott lesz nálad,
csak írj, írj,
tollad hegyén folyjon a bánat.

Csak írj, írj,
Karcold ki lelkedből a kint,
Csak sírj, sírj,
Ólomcseppjét hagyd odakint.

Lelkem mosolya

Bánatom gyömösölöm
lelkem mélyére, álmaim
toloncolom szívem rejtekébe.
Búsult haragom kiöntöm,
duzzadt lelkem kelyhéből,
kiengedem a keserúséget,
a fájdalmas mélységből.
Vádaskodás, bíraskodás
forrását torlaszoló, érzed?
Gördülnek a könnyecseppek,
arcomra festett ösvényen.
Alkonyat nyomait elnyeli
az éjszaka, takaróként beborít
a remény, a csend szava.
Hajnali gyémánt-könnyek,
fénybe öntik arcomat.
Ablak résén besurrant
a felkelő Nap sugara.
Szívem titkos ajtaján
egy új fény, jel belépett,
szomorúság keretéből
lelkem mosollyal kilépett.

Májusi éj varázslata

Testünk takaróján
sejtjeink milliárdja
dolgozik a létért,
burokba fogant
vágyaink reszketnek a
boldogság és gyönyör
édes mámoráért.
Bőrünk bársonyán
ezernyi csepp oltja
felizzott testünk
lángra lobbanását,
májusi éj varázslata
alatt, ragyogó csillagok
lesik a testünk s lelkünk
egybeolvadását.

Nem hagyom

Nem hagyom, hogy bűnt bűnre halmozzon,
s rideg mélységbe sodorjon az ár.
Akarom, hogy a fény melegítsen,
mint a földet átölelő napsugár.

Nem hagyom, hogy test táplálékát
mohón vedd magadhoz,
Akarom, hogy a lélek tápláléka
feléd gyors léptekkel haladjon.

Nem hagyom, hogy a zord világ
kegyetlen keze magához ragadjon.
Akarom, hogy a gondoskodás leple
lelkedre és testedre tapadjon.

Nem hagyom, hogy a gyűlölet
járványa lelkedet elérje.
Akarom, hogy szeretet magja
szívedben csirázzon, érjen, s éljen.

Száraz ágba nem...

Tüzesen perzselt az augusztusi nap,
felégttem, mint egy szalmaszál.
Szemet maró füstfelhők között
nem nyújtózik a zöld, sem a száraz ág.

Arcomba harapott a láng nyelve,
keserűség sava marja a torkom.
Pirító kedve odalett a napnak,
büszkeségem vaskebelben hordom.

Futótűzlángjában égek az
őrület tarlóján, a homokon.
Sötét hamuja satírozza lelkem,
de száraz ágba nem kapaszkodom.

Bolondos április

Április, te bolondos hónap,
ma elbúcsúznak, mert
a májust várjuk holnap.
Az ég villanó vakuja
fényképet készít a tájról,
búcsúkönyvek hullnak,
a zuhanyozó fákról.
Bordáink rácsa közül
sikolyt lehel a lelkünk,
örvendve várjuk a májust,
s e bolondos hónapot felejtjük!

Költészet napja

Ha költő vagy,
hát kérve kérlek,
vállald hűen az ígéket.
Ültesd a fáklyavivő
gondolatod magját,
palántáját az ifjak
hadd gondozzák.
Fűzd a gyöngybetűket
virágzó szavakba,
szíved érzéseit,
vésd a könyvlapokra.

Mikor azt hittem...

Mikor azt hittem, hogy a napsugár
ragyogva körbe táncol,
nem tudtam, hogy a felhő lába,
napfényben is beárnyékol.

Mikor azt hittem, hogy a tavaszi nap,
aranyruhába öltözteti testem,
nem tudtam, hogy a sötét éj gyászba
csavarja darabokra tört lelkem.

Mikor azt hittem, a családért
feláldozom magam,
nem gondoltam, hogy szeretteim
majd önzőnek tartanak.

Mikor azt hittem, hogy az öröm
és a boldogság lesz velem,
nem sejtettem, hogy a párnám
bánatos könnyekkel lesz tele.

Mikor azt hittem, hogy az éjszaka
nyugovóra hajthatom fejem,
nem gondoltam, hogy kínzó
fájdalom gyötör álom helyett!

Az élet színpadán

Az élet színpadán
szűk lett a tér.
Halmokra rakott
jelmezekre már
semmi se fér.
Sminkmester-szobában
új álarcnak nincs helye,
függöny mögött a
súgónak nincs üzenete.
Lement a függöny,
mögötte néma csend,
megállt a levegő....
Egy hangra figyelj.....odabent.

Szeptemberi fény

Később ébred a szeptemberi Nap,
álmosan bújik meg arany köntösében.
Necc hálóját lassan hurkolja, hogy
testünk palástjához érjen

Kora reggel magához vonz
sugárzó, meleg fénye,
felkúsznék a fényszálán
az ismeretlen messzeségbe.

Vakon átvergődnek
a borús felhők között,
itt hagynám a földi
lét halálát: a közönyt.

Két kézzel kapaszkodnék
a föld s az ég légi hídján.
Sötét vásznán megpihennék, s
barátom lenne a szél és a villám.

A hold ezüst udvarába ha
elkísérne két szemed,
csillagként tündökölnék...
ragyognék...Csak neked!

Testemre selyem fátyolt
szőtt a libbenő szellő,
arcodra ha csepp peregne,
én vágtam át a felhőt.

Szeptemberben célhoz értem,
a nap perzsel majd tovább,
sugarában benne égek, s
fényével tündöklök – reád.

Hazugság

Oly rideg a hazug világ,
hideg lehelete gomolyog.
Sötétsége reád telepszik,
s te a félelemtől – hagyod.

Hagyod, hogy gyomrodban
gyülekezzen a görcs s a fájdalom.
Lelkedbe préseled a düh leheletét:
a szomorúságot s a bánatot.

Hagyod, hogy a gond erdejébe,
alattomos ösvény vezessen.
Kockázatos léptek roppanása
kétségekkel kísérgessen.

Őszinteség ösvényéről a félelem
eltérít. A csúszós, sziklás hegyről
hazug lábaival a vakmerőség
vezet – pengeélű pereméről.

A hazugság világában elveszítéd
a térben az időt, vakvágányon a fényt.
Félelem útjára engedted az érzekeid,
elvesztetted a világ őszinte szeretetét.

Tél-család

Télanyó hófehér
pongyolába öltözött,
Télapó szakállába
a dér beköltözött.

Téli fák ágait
Jégherceg gipszeli,
Hófehér pólyába
Jégtündér tekeri.

VOJAZS – VARGA ZSOLT

hetven éve hogy...

fagyott rögre
rogytál hörögve
s jégvirágot izzadott
halott halvány homlokod
koldult végként
új hold féynél
eltaposni írmagod
mellkasodra léptek lázas angyalok
csak a Csontbrigád fütyül örült dallamot:
meghalok
ma meghalok

fehér csendben
vérbe dermedt
sárga csillag
úgy ragyog
úgy ragyog

In memoriam Rejtő Jenő

Pilinszky-szavak margójára

kavics vagyok a hullámverésben
gyermekin lágy kéznek megteremtve
öröktől vágyva hogy a tenyérnek
szorítani s kacsázni legyen kedve

érezem a szíved dobbanni rajtam
Isten hatalma hogy kőként halljam
sós markodnak makacs szorítását
akartam tán mindig is akartam

leszek neked hiába is engedsz
hajítasz a tajtékos tengerbe
erőt adsz hozzá hogy hangtalanul
az egész mindenséget zengjem be

Pilinszky János: Egy szenvedély margójára című művének parafrázisa

büszke tujánk

niczak
büszke tujánk
hósipkáját hetykén hordja
s derekán ráncot vet
a tél csillámfodra
vágy sóhaja borzongatja
hiába-zöld álmait
miért lett ő kertünk fattya
míg fényfüzérék
ölelkeznek
ezüstfenyő társain
óriás gömb mosoly-tükröt
dédelgetne untalan
és azt a szikrás csillagtrükköt
játszadozni kacagtató
új kaland

jégkönnyei égbe szálltak
s ajándékul angyalszárnyak
melengetni szíveket
lágú sugarú hajnalfénnel
aggattak rá
színes madár díszeket

VÉBER NOÉMI: A TENGER SZEME

Bemutatkozunk

VÉBER NOÉMI: HULLÁMOK KÖZT

ÍRÁSOK SZERZŐI:

Bakos László: Nevem: Bakos László, születésem éve 1975 – téli hónappal, ami jellemző az elmúlt harmincnyolc évemre is, hogy eddig rám nem sütött a nap, de legalább ez idő alatt az élet megtanított küzdeni és SOHA fel nem adni!

Lassan egy éve már rám is süt a nap, és életem elkövetkező szakaszát arra fordítom, hogy hasonló sorsú embertársaimnak – szervezetünk által – segítsek átjutni a nehézségeken. Verseim hűen tükrözik életem nehéz és viszontagságos szakaszát, illetve a boldog és derűs jövőmet.

Verseiben adhatunk szárnyakat a léleknek, ha MI magunk szárnyalni még nem tudunk, és úgy érezzük, néha egy helyben toporgunk.

Boda Zsófia Borbála (Buksi): 1981. április 7-én születtem, Tatabányán. Általános iskolai tanulmányaim után a tatai Eötvös József Gimnáziumban végeztem 1999-ben. Miután nem vettek fel az Állatorvosi Egyetemre, így a PATE állattenyésztő mérnöki szakán voltam diák közel kilenc hónapig, majd a győri SZIF-en és SZE-n végeztem el főiskolai szinten a környezet- és településmérnöki szakot. 2005 áprilisától 2013 májusáig a Komárom-Esztergom Megyei Kéményseprő KFT-nél dolgoztam, mint műszaki előadó és kéményseprő mester. 2013 májusától a Tatai Állatgyógyászati Központban dolgozom, mint állatorvosi, állategészségügyi szaksegéd. Vívok, párbajtőrözők és kardozok, mindezeket amatőr szinten űzöm, kisebb-nagyobb sikerekkel, a többi hobbisportommal együtt, mint sífutás, lovaglás stb.. Nagyon szeretem az állatokat és a kertészkedést. 2008 nyarától írok verseket, már négy kötetem jelent meg.

Bodó Csiba Gizella: Budapesten élek négy évtizede, az írás még korábbi időben kezdődött. „Meztelen gondolatainkat nem könnyű mások elé teríteni” – írtam egyik első megjelent könyvem hátoldalán. Tizenhat önálló kötetem született, s a MEK-en is megjelent három elektronikus könyvem. Több irodalmi folyóiratban, antológiában jelentek meg írásaim: pl. a Barátok Verslistánál, a Kláris irodalmi, kulturális folyóiratban és antológiában, a Kalákában, valamint az Irodalmi Rádiónál. Több pályázaton értem el helyezéseket. A Barátok Verslista Publikációs Díját, a Kláris Irodalmi Nívó-díj II. és I. fokozatát ítelték nekem, s ezek is mind további munkára ösztönöznek. Felkéréseket kapok könyvajánlók, előszók megírására, s ezek is mind megtisztelő feladatok.

Fentebb idézett könyvem záró sorait ma is vallom: „Ha egyetlen mondattal, szóval valakinek adni tudtam, vagy segíthettem az útján, már nem volt hiába, hogy kitértam szívem diktálta gondolataim kapuját.”

Budai István: 1950. január 24-én születtem, Eleken. A vasúttól mentem nyugdíjba, 2007-ben. Iskolai tanulmányaimat Dócon, Szegeden és Budapesten végeztem.

Önálló köteteim: Fényben és homályban (versek) 2007, Sugarak az őszből (versek) 2008, Felfeszülve a szívárványra (versek) 2010.

Verseim több irodalmi folyóiratban és napilapban, valamint 26 antológiában jelentek meg. Több országos pályázaton nyertem különböző díjakat.

Elismeréseim: ProBono-díj (2008), Déli Tükör díj (2008)

Tagság: Szegedi Amatőr Alkotók Köre (titkár), Pécsi Művészkör, Miskolci Irodalmi Rádió.

Chrenkó Petra: Chrenkó Petra Noémi vagyok, tizenhét éves, a Budai Középiskola végzős, érettségiző diákja. Egy kis faluban élek, emiatt is imádom a természetet és a lovakat. Van is egy lovam, vagyis hát kettő, ők a mindegyik és barátaim. Párommal már lassan két éve együtt vagyunk, ő ihlet engem a versekre és a kis gondolatokra.

Czégény Nagy Erzsébet: A versek iránti szeretetem talán egy előző életemből hozott vonzalom. Úgyis mondhatom, szerelem. Mindig lenyűgözött zenéjük, dallamuk, lüktetésük. Bennem új életre keltek, velük éltem, velük fájtam, velük örültem, s velük haltam. Intenzívebben 2004-től írok verseket, 2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat írásaimért. Alapító tagja vagyok a városunkban működő Kertész László Hajdúsági Irodalmi Körnek, tagja vagyok a Barátok Verslistának, az Irodalmi Rádióknak. Verseim különböző antológiákban, folyóiratokban megtalálhatók. Első verseskötetem a *Fény-térben* 2009-ben jelent meg, a második 2012-ben *ecsetvonások* címmel. Ugyanebben az évben kaptam meg az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat közösségért kategóriában.

Cserei Hajnalka: 1990-ben születtem Erdély gyönyörű hegyei között, a Nyárádmunte völgyében. Tanulmányaimat a BBTE bölcsészkarán végeztem a kincses városban, Kolozsvárott, jelenleg német nyelvtanárként dolgozom. Az irodalom és nyelv olvasóként gyakorlatilag már gyermekkorom óta a rabjává tett, majd mások biztatására kezdtem el jóval később (alig három éve) olyan szövegeket írni, amelyeket ők – velem ellentétben – versnek mertek hívni. Akkor elindult bennem valami, és immáron

hiszek az én szavaim erejében is. Nyomtatásban ez idáig pusztán szakirodalmi szövegeim jelentek meg a Látó című irodalmi folyóiratban, ez az első hivatalos és nyilvános próbálkozásom.

Csetneki Juhász Balázs: 1947-ben születtem Tiszalúcon, BAZ megyében.

Miskolcon laktam, itt végeztem el iskoláimat, majd a Debreceni Orvostudományi Egyetemen végeztem 1972-ben. Két szakvizsgát szereztem üzemorvostanból, majd háziórvostanból. Jelenleg háziórvosként dolgozom egy Miskolc-közeli településen, Sajóládon, közel harmincegy éve. Nős vagyok, feleségem nyugdíjas orvos. Az egyik lányom orvosi egyetemet végzett, a másik jogi egyetemet. 1990-től 1996-ig polgármester voltam a szomszéd településen, Sajópetriben.

Csordás Barbara: 1984. október 20-án – pesti lánynak – születtem. Kápolnásnyékre, haza, szinte csak aludni térek, ahol Vörösmarty Mihály szelleme időnként körbeleng, s a fürdőkádban ücsörögvén egyszer csak záporozni kezdenek a betűk a papirosra. Ez mindössze másfél évvel ezelőtt kezdődött, egy szerelmi csalódás feldolgozása közben, akaratlanul. Hivatásom a méregkeverés, a vegyészet nemcsak a munkám, a hobbim, hanem egyfajta művészet is. Ennek köszönhetően utazási szenvedélyemnek is hódolhatok – regényekkel felpakolva –, amelyekből tudattalanul tanulva, saját úti irományok születnek. Az úton elmerülök az adott szépségben, az ízekben, vagy éppen a múzsáimban, s ha megrohannak az érzések, megpróbálom őket körülírni...

Dobrosi Andrea: Dobrosi Andreának hívnak. A versírást tizenhét évesen kezdtem. Firkálgattam ezt-azt, később írásaim átadtam a fióknak. Ezek a kis szösszenetek aztán itt-ott napvilágot láttak. Olyan ez, mint a levegő. Létalap. Átköltöztem soraimmal a világhálóra. Egy-két antológiában szerepelek ugyan, de önálló kötetem nincs. Aki akarja, megtalálja a nyomokat, amik hozzám vezetnek. Több kedvencem van. A klasszikusok közül pl. Reményik Sándor, Dsida Jenő, kortárs pedig Kamarás Klára, Hepp Béla. Nemcsak a versek bővölnek el, prózában is kipróbáltam magam, szívesen írok aforizmákat. Hiszem, hogy az élet mindig megadja a lehetőséget, hogy kiteljesedhesünk benne. Hogy megtaláljuk-e, az rajtunk múlik...

Dáma Lovag Erdős Anna: 1944. március 13.-án Csornán születtem. Tizenhét évig éltem Mosonszentjánoson, tizenhét évig Budapesten, tizenhét évig Szegeden. Tizenkilencedik éve Mosonmagyaróváron élek. Az általános iskolában és a gimnáziumban is írtam verseket. Mosonmagyaróvárra költözésünk után kezdtem írni újra. Tagja vagyok több irodalmi körnek, de a legjelentősebb számomra a Batsányi-Cserhát Művész Társaság. Hét verseskötetem jelent meg, valamint öt verseskötetem online, az interneten megtalálható. Nagyon sok (ötvenkét) díjat kaptam a verseimre. Ötvenhat versem jelent meg antológiákban. Százhuszonöt versemről készült verses videó. Több faluban kaptam „Tiszteletbeli Polgár” címet, és Mosonmagyaróvár Kultúra-díjasa vagyok.

Fazekas Imre Pál: Dunaújvárosban élek. Nyolcvannégy éves vagyok. Hétéves korom óta írok. Öt kötetem jelent

meg ez idáig. Hatodik, több száz oldalas kötetemen dolgozom jelenleg. Több mint ötezer vers, illetve próza áll már mögöttem. Járom az országot. Író – olvasó találkozók keretében – melyekért pénzt nem kérek – már nyolcezer emberrel találkoztam. Ők az aláírásukat is adták. A vendégkönyvek beírt, kedves sorai arra ösztönöznek, hogy mindvégig folytassam szemmel láthatóan áldásos küldetésemet az irodalom gyönyörű útjain járó és az arra tévedő emberekért.

Két igazi témaköröm van: a tiszta, teljes, végtelen szerelem, valamint a jövőbe is tekintő társadalmi politikum. Mindkettőt átjárja a természet szeretete és az ember értelmi, érzelmi ábrázolása.

Elismeréseim: ProArte-díj, Aranydiploma (Batsányi-Cserhát Művészkör Budapest);

Irodalmi Rádió legjobb szerzője-díj 2012 (Miskolc);

Említett díjaimhoz több első helyezés és elismerő oklevél, valamint több antológiában való megjelenés is társult az évek folyamán.

Fazekas Margit (Szomorúfűz): A Budapesthez közeli kisvárosban, Cegléden élek.

A könyvek, a zene, az irodalom szeretete szüleim által és évtizedekig tartó könyvtárosi munkám során ivódott belém. Az 1980-as évektől – mióta tolókokcsiba kényszerültem – írogatok. Élem a sérült emberek harcokkal, kínokkal teli mindennapjait, kiírva magamból érzéseimet, fájdalmaimat, sorstársaim és a magam küzdelmeit.

A szépség, a nyíltság, az őszinteség, a szeretet fontos számomra. Írásaim, verseim antológiákban, internetes irodalmi oldalakon és itt olvashatók:

<http://szomorufuzike.freeblog.hu>

<http://edesszomorufuzike.blogspot.hu>

Gere Irén: Szigetszentmiklóson születtem a Kis-Duna partján. Ott is nevelkedtem, ott végeztem iskoláimat, ott írtam az első verseket kisdíák koromban. Könyvtáros lettem, tehát a Könyv állandó társammá vált. Életem minden sorsfordító pillanatában velem volt a vers – akár olvastam, akár írtam. Teljessé teszi az életem.

Jelenleg Tasson élek, a kenyerem javát már megettem. Egyetlen dolog van az életemben, ami ma is ugyanúgy éltet, mint rég: a vers! Még mindig „Sodrásban” vagyok!

Golán Angéla Gabriella: 1968. december 7-én születtem a művészek városában, Szentendrén. Apám által, aki szobrász, már korán lehetőséget kaptam arra, hogy a művészek életébe és munkájuk világába betekinthessek.

Már gyermekkoromban többször eltévedtem az irodalom rejtelmes útjain. 1984-ben Németországba kerültem. 1987-től kezdtem el próbálkozni a gondolataimat és érzelmeit németül leírni. E mellett igyekeztem az anyanyelvemet ápolni és fejleszteni. 2004-ig azonban inkább passzívan használtam a magyar nyelvet. Kislányom születése után azonban az aktív anyanyelvhasználat mindennapossá vált, és nagy örömmel vettem észre, hogy a gondolataim egyre sűrűbben magyarul fogalmazódnak meg. Így kezdtem el szabadidőmben az élet sokrétű befolyását magyarul is feljegyezni.

2008-tól tagja vagyok a Barátok Verslistának. 2009-től mostanáig több verslistás antológiában és folyóiratban jelentek meg műveim. 2010-ben, a Verslista fennállásának 10. évfordulóján, az Amatőr Irodalomért Verslista Díjjal tüntettek ki, melyet életem eddig egyik legnagyobb megtiszteltetésének tekintek.

Gósi Vali: Nekem a versek, a könyvek, az irodalom: élet és halál. Nekik köszönhetem, hogy hálás vagyok a létezésért, és – bár megmutatta legkegyetlenebb arcát is – nem hívom, de nem is félem a halált. Nekem a rím, a ritmus: a lét dallama, a boldogság és a fájdalom muzsikája. Olvastam egy véleményt a kötött versről, ahol a kritikus valahogy így fogalmazott: „a vers írója kierőszakolja magából a rímeket, feláldozva a mondanivalót is”. Én erről másként vélekedem. Ha lelkem hangjait versbe szedni készülök, előtte már hosszan muzsikál bennem az örömteli ritmus, vagy szomorú dalra kél a bánat, és szinte ösztönösen, lágyan köréje gyűlnek a dallamos verssorok. Nem érzem úgy, hogy rabságban tartják gondolataimat a rímek, a ritmusok, és ma már tudom, hogy a vers, az irodalom szeretete létünk értelme lehet: élni segít, és meghalni tanít.

Nekem a vers a lelkem is.

Végtelen hálát érzek, hogy megadatott: 2011-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat az írásaimért, és ez évben megjelent első verseskötetem, Halkuló hiány címmel.

Györke Seres Klára: 1933-ban születtem Kolozsváron. Diplomámat Moszkvában (ösztöndíjasként), majd Kolozsvárott, a Bolyai Tudományegyetem Bölcsészkarán szereztem (orosz, magyar és román nyelvekből). 1988-ban – visszahonosodván Magyarországra – tovább képeztem magam a gyógypedagógia, autizmus, logopédia és általános diagnosztika szakterületein. 2001 óta írok (verset, prózát). Irodalmi Körök (Krúdy, Kláris, Tánecsics, KEK, Tamási Lajos, Váci Mihály, Barátok Verslista) tagjaként pályázatokon nívódíjakat, Írói Art Aranyoklevelet,

emléklapokat, helyezéseket nyertem. Antológiákban, irodalmi lapokban, honlapokon jelennek meg az írásaim.

Megjelent köteteim: Álomkert (2005); Rímek, Szép az élet (2006); Álmaim, Emlékeim (2009); Quatrain (2010); Séta apával (2011); Amint az úton (2013).

Hanyecz István (Stefanicus Hungaricus Firkász):

1946. december 25-én, Garán születtem. 1971-ben kötöttem házasságot Lám Etelkával. Nehéz, embert próbáló éveket éltünk meg. 1978 óta élünk Svédországban. Ma mint nyugdíjas, irodalmat, sportot szerető ember élem a hétköznapjaimat. Az írás gondolta lassan érett meg bennem. Hangos gondolatimat, az írott szót, a verselést körülbelül 1990 óta művelem; nagyjából húsz éve kapcsolódtam be – „firkáim” révén – különböző magyar honlapok életébe. A Barátok Verslista tagja vagyok, és operátorként is segítem a Lista éltét és a hétköznapjait is.

2005-ben jelent meg Napfogyatkozás Etelkával a Duna partján című önálló kötetem.

2007-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat. 2012-ben közösségi munkámat Különdíjjal ismerték el.

Herendi Judit: Tatabányán, bányászcsaládban születtem. Édesapámat korán elveszítettem, mindössze tizenégy éves koromban. A fájdalom, a kétségbeesés alakította, formálta személyiségemet, alapozta meg későbbi „túlérzékenységemet”. Ezek a meghatározó élmények, érzések vezették, és vezetnek ma is a tollamat, amikor verset írok. A gyász időszaka alatt a Jó Isten mégis tenyerére vett, hiszen a sors úgy hozta, hogy a tatabányai bányász

színpad tagja lettem, ahol rendkívüli emberek, tehetséges művészek vettek körül, továbbá tisztává vált számomra, hogy milyen úton kell elindulnom. Ezekben az években születtek meg első verseim, legtöbbször könnyek, néha kacajok között, és közben mindvégig fogta kezemet József Attila, Radnóti Miklós, Nagy László... nem utolsósorban Allen Ginsberg. Hosszabb kihagyás után kezdtem újra írni, életemnek abban az időszakában, amikor a sors újra próbatétel elé állított. Úgy gondolom, igazi alkotások mindig valamilyen érzelmi krízisben születnek, ami lehet mennyei vagy pokoli. Jim Morrison szavaival élve: „Azt hiszem, a legmagasabb és a legmélyebb pontok a fontosak. Minden más csak... köztes.”

Jalcs Irén: 1963-ban Vásárosnaményban születtem. Tizennégy éves korom óta Budapesten élek, a számomra oly kedves városban. Magammal hozam a vidék szeretetét, a gyermekkoromat meghatározó emberek emlékét. Tavaly kezdtem el írni, addig csak érlelődtek bennem a gondolatok. Több antológiában jelent már meg írásom. Tagja vagyok a Cserhát művész körnek. A www.sivatagirozsa.hu nevű weboldalamon osztom meg történeteimet az olvasókkal. Sokan mesélik el az életük egy-egy pillanatát, és én – azt továbbadva – hiszem, hogy tudok segíteni, mert mottóm az, hogy az „én történetem, a Tiéd is lehetne, és a Te történeted, már lehet, hogy velem is megtörtént”. Hiszek a szeretet erejében, ami csodákra képes és csodák nélkül sivár lenne az élet.

2012-ben Arany-Art díjat kaptam. További terveim között szerepel egy alapítvány létrehozása, amiben nem csak szavakkal tudok majd segíteni.

Kamarás Klára: Pécsett születtem 1932. december 18-án. 1954 óta Letenyén élek. Gyerekkoromtól vonzott az alkotó munka, de nem volt elég önbizalmam, és a vidéki elzártság is késleltette, hogy műveimmel kilépjek a nyilvánosság elé.

Kaskötő István biztatása és a számítógéppel való megismerkedés segített hozzá műveim publikálásához. 2002 óta a www.kalaka.com szerkesztőségi tagja vagyok. 2003-ban a Fullextrán megnyertem a lap első nagy pályázatát, a „Publikáció és kommunikáció”-t. 2006-ban a Barátok Verslista az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „Publikációért”, majd 2009-ben a „Közösségért” kategóriában díjjal jutalmazta munkámat. 2012-ben ismét nekem ítelték a díjat a „Publikációért” kategóriában. 2010-ban az Irodalmi Rádió szavazásán első lettem. Tizenkét önálló kötetem van.

Kecskés András: Már negyedik éve tartanak fogva a gimnázium padjai az íróasztalomtól távol, de egy-két múzsával könnyedén átvészeltém az eddigi időt. Valójában verseim nagy részét nem kitalálom, hanem a velem megtörtént eseményeket írom le szebb formában. Ebből is ered, hogy főként szerelmes verseket írok, de van olyan, hogy a társadalom vagy egyes személyek butaságai verses formában fogalmazódnak meg bennem, melyet azonnal papírra kell vetnem. Eleinte csak mint egy könyved hobbinak indult a verselés, de szép lassan beépült a hétköznapijaimba, mint udvarlási forma, és egyre többet gondolkodom azon, hogy a verseimmel hátha egy szebb, műveltebb kommunikációs formát terjeszthetek el kortársaim között, bár én se vetem meg a trágár kifejezéseket teljesen. Valójában ezek az ellentétes, paradox nézeteim,

felvetéseim is versírásra ösztökélnek, hogy meglegjem, mi is az igaz vagy hamis közülük.

Keszy-Harmath Dániel: A főváros szülőtteként nyüzsgő, mozgalmas étellel áldott meg a sors. Nem is csoda, ha ilyen természettel, ami nekem van, emberek között szeretek lenni a legjobban. Tanulmányaim is olyan hivatáshoz vezettek, amelyben emberekkel, pontosabban kisémberekkel dolgozhatok: pedagógus vagyok. Szívvel és lélekkel végzem a sokrétű és sokszor fárasztó középiskolai tanári és egyéb (pl. szervezői, osztályfőnöki, stb.) feladatokat. Mellette az élethosszig tartó tanulás híveként doktori tanulmányaimat végzem a diplomámat is adó Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészkarán. Ha pedig a nyüzsgés elől az alkotó magányba menekülök, verseket, novellákat és regényeket is fog a tollam. A Barátok Verslista életem egyik fontos állomása. A társaság aktív tagja, az élő találkozók segítő szervezője vagyok, és a 2011. évi Amatőr Irodalomért Verslista Díj Közösségi Kategóriájának nyertese is.

Kiss Angéla (Mimangi): Kiskoromban egészen visszahúzódo, szerény kislány voltam. Irodalomtanárom azt a feladatot adta nekünk, hogy keressünk levelezőpartnert. Akkor nekem az egyik rokonomra esett a választásom. Ő azóta sem tudja, hogy ez volt a mi örök barátságunk kezdete. Neki akkor már volt egy pár verse, amit én lelkesen olvastam. Később magam is megpróbáltam a versírást. Mire az általános iskolám utolsó évéhez értem, már kézről-kézre járt az első meseszerű versem, ami egy szarvasról szólt. (Sajnos, már nincs meg.) Egyre több barátra tettem szert, és már nem akartam visszahúzódo.

A vers szeretete örökre megmaradt bennem. Honlapomon olvashatók az összegyűjtött verseim, valamint a Barátok Verslista honlapján és kiadványaiban.

Koncz-Kovács Anna: Koncz-Kovács Anna vagyok, a húszas éveim végét taposom. Taposom? Talán inkább rajtam taposnak. Egy egyéves kisbaba frissen lépkedő lába, a vidéki élet sáros lovas szekere s egy rozoga íróasztal szigszalagos lába, amin még nem sikerült elkezdenem a doktori disszertációmát írni. Fél kezemben írólap, fél kezemben pelenka, jaj, csak össze ne tévesszem!

Kühne Katalin: Elődeimről, a természetről, változó világunk gondjairól írok verset, esszét, novellát. Köteteim: Családi album, Jel a sziklán, Idősíkok, Levendulák illata, Szóljanak akkor is, Fénnyel teli téli sötét, Pantheon, Kágy-lóhéjban, Gyűjtatlan gyulladnak. Olvashatnak a 7torony, az Irodalmi Rádió, a Magyar Irodalmi Lap, a Pólus, a Szóljanak, a Könyvműhely honlapján, valamint 16 antológiában, több CD-n, a Klárisban, a Kaptárkövekben. Tagja vagyok az IR-nak, a 7torony-nak és a Verslistának.

„...s végül kijössz a fényre, gazdagabban, mint ahogy belementél. Aki ezt tudja, mindig derűs, bármilyen nehéz helyzetbe kerül.” (Müller Péter: Gondviselés)

Lám Etelka: Szentendrén születtem, az egész családom apai és anyai ágon innen származnak. Itt szívtam magamba a művészet szeretetét a festőkön és a szobrászokon keresztül. Korán, úgy kilencévesen kezdtem könyveket olvasni, szinte se nem láttam, se nem hallottam, amikor egy könyv a kezembe került.

A Ferences Gimnáziumban végeztem tanulmányaimat. Majd Budapestre kerültem, és férjhez mentem. Ezután Svédországban telepedtünk le, és ma is itt élünk. Mikor nyugdíjba kerültem, meséket kezdtem írogatni. Rájöttem, hogy talán tudok adni valamit a fiataloknak. Mivel nehéz világban élünk, rá kell nevelni a gyermekeket, hogy szeressük egymást, és adjunk segítséget a gyengébbeknek. Szeretem a természetet, és nagy élményt nyújt számomra az utazás a világ bármely sarkába. Titokzatos világ számomra a csillagászat; szívesen barangolok a régi civilizációk történelmében. A magyar nyelv és irodalom is nagy helyet foglal el a szívemben. Mivel harmincnégy éve élek külföldön, újra kell csiszolnom a szókincsemet. Remélem, hogy minden nap gazdagíthatom anyanyelvem kincsesládát a szép magyar beszéddel és írással.

Mayer Zsó: Mayer Zsó vagyok. A Bakony fővárosában, Zircen élek. Először csak magamnak, íróasztalom fiókjának írtam. Beléptem egy irodalmi portálra, s biztatásra feltöltöttem írásaim egyikét. Építő jellegű kritikákat kaptam. Ma már jelen vagyok antológiákban, irodalmi folyóiratokban a prózáimmal, verseimmel. Szeretem a természetet, az élet kínálta megannyi pillanatot formába öntöm. Írásaimban gyakran kanyarodom vissza a gyökereimhez. Vallom: múlt nélkül nincs jövő. Az olvasás, az írás: kedvenc időtöltéseim. Hét unokám jelenti életem értelmét. A Barátok Verslista és több más irodalmi csoport tagja vagyok. Szívesen olvasom barátaim írásait, nagyon sokat tanultam (tanulok) tőlük.

Dr. Milbik József: 1961-ben születtem Debrecenben. Négygyerekes pedagógus családban nőttem fel Létavér-

tesen, a Dél-Nyírség és az Érmellék vidékén. Gimnáziumi tanulmányaimat Hajdúböszörményben végeztem. Gyógyszerész diplomámat a szegedi SZOTÉ-n, analitikusi és mikrobiológusi szakgyógyszerészi képesítésemet a budapesti SOTÉ-n szereztem. Két lányom a lakhelyünkön, Debrecenben egyetemista, két fiam Pannonhalmán gimnazista. Örömmel és sokat vagyok a természetben. Szabadidőmet túrázással, kerékpározással, írással-olvasással, művelődéssel töltöm legszívesebben.

Molnár József Bálint: 1940 novemberében születtem Szekszárdon. Nagydorogon nőttem fel. A középiskolát Pécssett jártam. Az ELTE matematika-fizika szakán diplomáztam 1965-ben. Rövid tanítási gyakorlat után mint számítógépes programozó helyezkedtem el. Munkám mindvégig a számítógéphez kötött, egészen nyugdíjba vonulásomig. Tíz évet dolgoztam német nyelvterületen. 1975 óta Csepelen lakunk. Két gyermekem van. Tamás híradástechnikai mérnök, Ági közgazdász. Írásaim több irodalmi folyóiratban, antológiában jelentek meg. Szívesen fordítom német költők verseit. Különös szeretettel Heinrich Heine és Christian Morgenstern költők írásait kedvelem. Írásaim megtalálhatók a <http://verseim.uw.hu> weboldalon. 2010-ben megjelent a kötetem „Emlékeim hullámai” címmel, magánkiadásban. A MEK-en itt olvasható: <http://mek.oszk.hu/10500/10550>. Idén is megjelent egy írásom „Életképek életemből” címmel a Magyar Elektronikus Könyvtárban (<http://mek.oszk.hu/11500/11507>).

Monok Zsuzsanna: Monok Zsuzsanna „Kikelet” vagyok. 1943-ban Kisbucsnán születtem. Hivatásként a pedagógus pályát választottam. Első versemet tizenöt éve-

sen írtam. 2011-ben jelent meg első verseskötetem, Vers-torta címmel, melyet a Batsányi-Cserhát Művészkör – „író, költő” kategóriában – a Cserhát Nívódíj arany fokozatával jutalmazott. Verseim helyet kaptak a Kláris Antológia 13-ban is. Különféle internetes portálokon is publikálok. Többféle művészközi tagsággal rendelkezem.

Alkotásaimat közölte pl. a Budaörsi Napló, a Kláris Irodalmi-kulturális folyóirat, a Csákánydoroszlói Hírlevél.

Író-olvasó találkozók, irodalmi körökben, könyvismeretőkön, különböző ünnepélyeken is hangzanak el verseim.

P. Borbély Katalin: Pálmai Miklósné vagyok. Debrecenben születtem, 1967-ben. Jelenleg Hosszúpályiban élek. Tíz éve foglalkozom komolyabban írással. Tagja vagyok a helyi irodalmi klubnak, az Irodalmi Rádiónak, a Verslistának, és a Klárisnak. Írásaim antológiákban, a Kláris újságban, illetve a 7torony irodalmi portálon jelennek meg P. Borbély Katalin név alatt.

Schumacher Iona: 1949. január 2-án születtem Rémen. Földműves szülők gyermekeként minden munkát megismerhettem. Harminc évig fodrászként dolgoztam, és különböző, a szakmámmal rokon tanfolyamokon vettem részt Budapesten. Most rokkantnyugdíjasként amatőr költő és festő vagyok: verselek, olajképeket másolok és festek. Két lányom és öt unokám van, akik életem értelmét adják.

Szabó Edit Irma: Boltizárné Szabó Edit vagyok, írói néven Szabó Edit Irma. Családommal Sarkadon élek. Hivatásom óvónő, jelenleg óvodavezetőként dolgozom.

A Barátok Verslistának 2008 óta vagyok tagja, nagyon szeretem ezt a kis csapatot.

Verseim olvashatók a Poéta Irodalmi Portálon, az Irodalmi Rádióban, és a Héttorony online magazinban. Eddig tizenöt antológiában, három hangoskönyvben és a Verslista által kiadott önálló folyóiratban jelentem meg. Eredményesen szerepelek különböző pályázatokon. Ritkán írok, ilyenkor a bennem rejlő gondolatokat, érzéseket próbálok formába önteni.

Idén tavasszal jelent meg első Netkötetem az Irodalmi Rádió kiadásában, Lélek-ének címmel.

Szeles György: Kissé későn kezdtem írni, de azóta folyamatosan írok limericket és haikut egyaránt. Mára már kétezer feletti számú limericket írtam. Életem a vegyiparban zajlott, különböző pozíciókban, kis és nagy állásokban egyaránt, főleg a kereskedelem területén. Emiatt sokat utaztam, jártam több mint száz országban, öt nyelvet jól beszélek, és néhány szót még két-három másik nyelven megértek. Éltem külföldön, kiküldetésben, Latin-Amerika egyik szép országában – rég volt, szép volt, de sok tapasztalatot szereztem.

Tíz éve már, hogy limerickeket írok, magán és nem magán kiadásban 4,1 könyvnek vagyok szerzője. A 4 a következő köteteket jelenti: Bakugrás (2004), Békaugrás (2006), Rúdugrás (2008) és a legutolsó – kis távolsággal – a Távolugrás (2012). A 0,1 azt jelenti, hogy szerzőtársa voltam egy egyetemista csapatnak – kissé túlkoroson – a Jópár Pajzán Limerick – Lányok, Fiúk s Neveik című kötet megalkotásában. Emellett a Haiku Világtársaságnak is tagja vagyok – a magyar Haiku Klubon keresztül.

Szepesi Zsuzsanna: Nyergesújfalu-Szentendre lakhelyű költő, meseíró, tanár. Versei, gyermekversei, meséi jelennek meg eddig több antológiában, folyóiratban és mesekönyvekben. A Corvin Kiadó által hamarosan kiadásra kerülő Magyarok vagyunk – Európában (Kortárs versek iskolai és egyéb alkalmakra) című antológiában is helyet kapott több verse. A Ma & Holnap folyóirat öko-mese rovatának meseírója, publikál a Héttorony és az Élő Magyar Líra Csarnoka internetes irodalmi magazinban. Több pályázaton is sikerrel szerepelt, ennek nyomán a közeljövőben is jelennek meg írásai.

Nemrég csatlakozott a Váci Mihály Irodalmi Kör munkájához, új tagja a Szabolcsi Írótabornak.

Eddig megjelent kötetei: Helyettem...(2011), Vörösfárga nyár (2012), Üzenet...(2013).

Szilvássy Ildikó: Fittné Szilvássy Ildikónak hívnak, 1973-ban születtem Budapesten. Jelenleg magyar-német szakos tanárként dolgozom Pakson, a Vak Bottyán Gimnáziumban. Férjemmel és két fiammal boldogan élünk. Tagja vagyok az Édentől Északra művészeti csoportnak és a Tolna Megyei Alkotók Egyesületének. 2007/2008 – ban jártam a Magyar Író Akadémia szépírói mesterkurzusára. Azóta szervezünk a férjem fotóiból és a verseimből kiállításokat. Verseimet és első kötetemet – Tündérszövet címmel – zenés felolvasóesteken ismerhetik meg az érdeklődők.

Igaznak tartom az alábbi idézetet: „A természet azokba, akiket nagyra szán, többnyire egy hiányt, egy elégedetlenséget olt, hogy azzal viaskodva fejlődjenek. ... Minden érték: szerzett.” (Kosztolányi Dezső)

Tóthné Földesi Iлона: Nem a mai korosztályhoz tartozom, de lélekben fiatalnak érzem magam. Diákkorom óta írok verseket, prózát – kisebb nagyobb megszakításokkal. Alázattal és rajongással viseltetem a szépirodalom, a zene és a képzőművészet iránt.

Valkócziné Katalin (kaktusz): Úszás közben eszembe jutott, mit is válaszolnék, ha megkérdeznéd, hogyan, miért kezdtem el írogatni, már az ötödik ikszen túl. Mindjárt a válasz is megszületett. Egyszer régen, az éteren keresztül érkezett hozzám egy biztató hang, amelyik a szeretetéről biztosított, és kérte, hogy írjak az ő örömére. Akkor én elkezdtem eszeveszett módon írogatni, mígnem egyszer felébredtem, és rájöttem, hogy nem volt hang, nem volt égő csipkebokor, az egész egy hallucináció volt. De én közben azzá váltam, aki ír, most már egy nem létező hang, egy nem létező szeretet, egy nem létező kérdés akaratára. Vagyis: mégsem teljesen a semmiért, most már a kedvéért. <http://lelekfenymiketten.blogspot.hu>

Varsás Frigyes: 1942. augusztus 11-én születtem Jánosházán. Középiskoláimat a Diósgyőri Gimnáziumban végeztem, majd 1965-ben az ELTE-TTK-n szereztem tanári diplomát. 1965-1990-ig Miskolcon a Gábor Áron kohó és öntőipari technikumban, majd 1996-os nyugdíjba vonulásomig a miskolci Avasi Gimnáziumban tanítottam. 2012-ben kezdtem verset írni. Eddig hat versem jelent meg nyomtatásban a Tékozlók és Kuporgatók című kiadványban. 2013 szeptemberétől jelennek meg verseim Az Élő Magyar Líra Csarnokában.

Vehofsics Erzsébet: Idősekkel foglalkozó ápolónő vagyok. 2008 óta írok kisprózákat, ritkán verseket.

Antológiákban, novellaválogatásokban, e-bookban, internetes folyóiratokban jelentek meg írásaim.

Számos irodalmi pályázaton értem el különféle helyezéseket. Két évig szerkesztője voltam a Csillagszemek irodalmi portálnak.

Vitál Mária: 1958. december 25-én Kemecsen született. Nagyhalászban a játékos gyermekkorból felcseperedve, 1973-tól nyíregyházi lakosként 1977-ben a Kölcsey Ferenc Gimnázium és Szakközépiskola elvégzése után, a Bessenyei György Tanárképző Főiskolán szerzett diplomát. A Krúdy Irodalmi kör, a Barátok Verslista, az Irodalmi Rádió tagja. 2006-tól antológiában, irodalmi-kulturális folyóiratokban, különböző kiadványokban jelennek meg írásai.

A magyar kultúra iránti érdeklődése, ápolása, értékének őrzése minden tevékenységére jellemző. Az erkölcsi elismerések mellett számos kitüntetést tudhat magáénak: Podmaniczky-díj (2002), Nyíregyháza város emlék-érem (2003), FIABCI nívódíj (2004) Krúdy-emlékérem (2005), Magyar Kultúra Lovagja (2006)

Vojazs – Varga Zsolt: 1968-ban születtem Székesfehérváron. Az irodalom néhány éve talált csak rám, de örök barátságot kötöttünk azonnal. Az első zsenyéim után a gyermekversek világa felé kanyarodtam, így jelenhetett meg Gólyabál címmel mindeddig egyetlen kötetem.

Ebben az antológiában egy kicsit a komolyabbik arcomat is szeretném megmutatni a verseimen keresztül, csende-

sen megbújva kedvenceim, Rejtő Jenő, Pilinszky János és egy büszke tuja árnyékában

GRAFIKÁK, FESTMÉNYEK ALKOTÓI:

Dezső Ilona Anna: Nagyrábén élek, a Sárrét egyik kis falujában, Magyarországon. Nagy szerelmem a festészet és az irodalom. Eddigi életem folyamán egyiket sem állt módomban tanulni, így csak ösztönösen készítem képeimet, írom verseimet, történeteimet. Az elmúlt évek folyamán elsajátítottam, oktatom is a digitális grafikakészítést, honlapokat szerkesztek. Több önálló kiállításom volt, számtalan közös tárlaton vettem részt. Képeimet évente két alkalommal zsűriztetem a Batsányi-Cserhát Művészkör tavaszi és őszi gáláin.

Írásaimból eddig hét kötetet sikerült kiadni: A világot alkotom máglyának (2010), Tündéerkert (2010), Őszbe tért (2011), Kincs (2011), A megálmódott világ (2011), A kincs 2 (2012), Bolda az utolsó igazi sámán (2012). Nyomdában van legújabb, tizenkét részes füzet sorozatom első része, Az Élet színpadán (2013) címmel.

Elérhetőségem: www.dezsoili.com.

Horváth Ildikó: „Minden művész saját lelkébe mártja ecsetét, és saját szívét viszi a vászonra.” (Henry Ward Beecher)

Végzettségem szerint zongorista vagyok, a festést „ajándékba kaptam”.

A gyerekkori rajzórák után húsz évvel egy véletlen (betegség) folytán fogtam újra a kezembe a vízfestéket, és

ekkor derült ki számomra, hogy a zene mellett a festés: önkifejezésem másik fontos eleme. Soha nem tanultam ezt az alkotási formát, minden belülről fakad, ösztönösen jön.

Amatőr festőként 2009-ben volt az első önálló kiállításom.

Véber Noémi: 1974-ben születtem, Cegléden. Diplomámat 1998-ban, a Szegedi Tudományegyetem Rajz-Művészettörténeti Tanszékén szereztem. Tizenöt éve dolgozom grafika-festészet tanárként, Szegeden. Önálló alkotóként az elmúlt években húsz kiállításon mutattam be munkáimat hazánkban és külföldön. „Hegedűvarázs” című illusztráció-sorozatam, mely ötven darab nagyméretű festményből áll, a klasszikus zene és a festészet összefonódásából született, emléket állítva Hubay Jenő hegedűművésznek.

A képeim alapján készült már falinaptár, képeslapsorozat, egyedi, exkluzív borcímke, plakátsorozat, kispasztika, mozaikkép, és porcelán-mintaterv is.

Díjak: a Nemzeti Kulturális Alap díja, a Herendi Porcelánmanufaktúra Zrt. fődíja, az Országos Kispasztika kiállítás díja (Budapest Galéria és Nemzeti Sírkert), az Interior Design 2012 Budapest fődíja. Elérhetőség: noemi.veber@citromail.hu

